

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.S.COOPER

Âşık
Rhett

Hakkımda bildiğin her şeyi unut.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DE
X
PLUS

Âşık Rhett

Âşık Rhett

Özgün adı: *Rhett in Love*

© 2014, J.S. Cooper

Yazan: J.S. Cooper

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

Yayına hazırlayanlar: Sibel Doğru

Kapak uygulama: Onur Erbay

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır.

Rebecca Friedman Literary Agency adına, Bookcase Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

Her 2.000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2016

ISBN: 978-605-09-3885-2

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Âşık Rhett

J.S.COOPER

Bu kitap tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan ve ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla benzerliği tamamen tesadüfîdir. İsimler, karakterler, işletmeler, mekânlar, olaylar tümüyle yazarın hayal ürünü ve kurgusaldır. Telif hakkı © 2014 J. S. Cooper'a aittir.

Birinci Bölüm

Giriş **Rhett**

Âşık olmak sadece başlangıçtır. Muhteşem ve inanılmazdır, ama âşık olduğunuzda sadece bunları hissetmezsiniz. Aşk düşündüğümde çok daha karmaşık-mış. Gerçi eskiden bunu pek düşünmemiştim. Clementine O'Hara'yı birisini sevebileceğimi düşündüğümde çok daha fazla seviyorum, ama bu durum bunun kolay olduğu anlamına gelmiyor. İlişki yürütmek kolay değil. En yakın arkadaşınızla ilişki yürütmekse çok daha zor. İsmim Rhett. Bugüne dek, bu durumda olacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Ben sertifikalı bir erkek sürtüğüm. Eğlendim, kadınlar beni sevdi ve hiçbir sorun çıkmadı. Ama hayatım artık tamamıyla değişti ve kendimi bile tanıyamaz haldeyim. Bu da kötü bir şey değil. Sadece değişik. Çok ama çok değişik. Çünkü mesele şu: Evet, Clementine'i seviyorum, ama bu hâlâ aynı adam olmadığım anlamına gelmez. Ben hâlâ Rhett Madison'ım ve hâlâ serserinin tekiyim. İşte bu gerçek, asla değişmeyecek.

Bir **Rhett**

“Kıçımı öp Rhett Madison!” diye bağırdı Clementine ban-
yonun kapısını çarparak kapatırken. Duvarın tamamı
kapı çarpıldıktan sonra birkaç saniye zangırdadı.

“Ne zaman istersen.” Gözlerimi devirip dağınık ya-
tak odamızdan daha da dağınık olan oturma odasına
geçtim. “Oturacak bir yer bile yok,” diye homurdanıp
Clementine’in kitaplarını yere ittim. Onları öylece yerde
bırakmadan önce şöyle bir baktım. Kitaplarını yere at-
mam da sorun olacaktı, ama umurumda değildi. Kitapla-
rını yerde bulmak istemiyorsa koltukta bırakmayacaktı.
“Playboy dergimi atmanın cezası bu işte.”

Clementine ve ben birlikte Boston’a taşınmadan önce
sadece birkaç haftadır görüşüyorduk. Boston’da da iki ay-
dır birlikte yaşıyorduk, ama daha şimdiden birlikte ya-
şamanın romantik yanı ortadan kaybolmuş, birbirimizin
sinirine dokunmaya başlamıştık. On seneden uzun bir sü-
redir birbirimizin en yakın arkadaşımızdık, birlikte olmak
sadece arkadaş olmaktan farklıydı.

“Ne dedin bana?” Suratında çamura benzeyen bir şeyle
yatak odasından çıktı.

“Pardon, sen de kimsin? Kız arkadaşım nerede?” dedim tek kaşımı kaldırıp.

“Ne? Ha.” Kıkırdayıp hafifçe yüzüne dokundu.

“Maske.”

“Hı-hı.” İçim ürperdi.

“Gözeneklerimi küçültüyor.”

“Hı-hı.”

“Akneye iyi geliyor,” dedi.

“Bana bütün sırlarını anlatmak zorunda değilsin Clementine,” diye homurdandım. “Hiç ama hiç gerek yok.”

“O zaman, sana şu yakışıklı adamı da...” diye başladı, ama koltuktan fırlayıp onu kucakladım ve yatak odamıza taşıyıp yatağın üstüne bırakarak lafını kestim.

“Rhett, maskem çarşaflara bulaştı.” Kahverengi gözlerini iri iri açmış, hayretle bana bakıyordu.

“Umurumda değil.” Sırıtıp yanına yattım. “Başka bir şey yapmaya çalışırken, çarşaflardan söz edecek vaktim yok.”

“Rhett, ben senin için sadece bu muyum? Bir seks oyuncağı?” diye mırıldanıp hafifçe gülümsedi. Maskesinde, dudaklarının yanında ince bir çatlak gördüm ve gülümsedim.

“Sence Clementine O’Hara?” Bana gözlerinde muzip bir ifadeyle bakarken ona sıırıttım. Suratına yeşil maske sürmüş bir canavar gibiydi. Başımı salladım. “Islak ve çamurlu bir tarlanın orta yerinde hayalet görmüş gibi duran bir seks oyuncağım olsun istemiordum.”

“Yapma!” diye kıkırdadı. “Beni güldürüyorsun. Gülersem maske çatlar.”

“Bu, sorunlarının en küçüğü Clemmie.” Ona bakıp hafifçe öptüm ve çamurun tadını alınca dudaklarımı sildim. “Hayatım ne hale geldi? Bir canavarı öpüyorum.”

“Senin yarattığın bir canavar,” diye ofladı bana diren meye çalışırken.

“Bu nasıl benim hatam oluyor?” Kollarını arkasında sıkıca tuttum. “Gidip sana çamurların arasında koş de medim. Hem sahi, ne tür bir çamur yeşil renklidir?”

“Rhett!” Kıkırdadı, beni geri itti ve ikimiz de gülmey başladık. “Çamuru boş ver, bugün beni Jake aradı,” diy mırıldandı. Suratının her yerinde çizgiler ve çatlaklar b lirdi.

“Öyle mi?” Sırt üstü yatağa uzandım. “Nasılmış?”

“İyi. Kampüste yaşamak çok hoşuna gitmiş.”

“Eğlenmek isteyen onca birinci sınıf kız öğrenciy eminim ki hoşuna gitmiştir.”

“Rhett.”

Suratını buruşturunca, ellerimi havaya kaldırdım.

“Ben birinci sınıf kızları istediğimden değil tabii. I tek seni istiyorum. Dünyalar güzeli, harika seni.”

“Çok yalancısın.” Gözlerini devirince bıkkınlıkla ofl dım.

“Şimdiden mükemmellikten yalancılığa mı terfi et tim?”

“Asla bulaşık yıkamadığını öğrendiğimde ettin.”

“Ne?” Ağzım şaşkınlıktan açık bir halde doğruldum. “Her zaman bulaşık yıkıyorum. Hatta sanırım bulaşık makinesini doldurup boşaltan tek kişi benim.”

“İçindekileri çıkarmadan önce makineyi çalıştırman gerek Rhett.” Başını salladı. “Kendi kendine yıkamaz.”

“Senin çalıştırdığını sanıyordum,” diye omuzlarımı silktim. Kendimi birden kötü hissettim. Makineyi boşalt tığımda, her şeyin neden hâlâ kirli olduğunu o anda an ladım. Sorunun makinenin eski olması olduğunu sanıyord um; meğerse makineyi çalıştırmamamış.

“Rhett, makineyi ne zaman çalıştıracığımı nereden bileyim? Makineyi sen dolduruyorsun. Bunu yaparken çalıştırıyorsun da sanıyordum.”

“Neden bunu daha önce söylemedin?”

“Bilmiyorum.” Başını diğer yöne çevirdi.

“Clemmie?”

“Çünkü her şey çok güzel gidiyordu. Burada yaşamaya başladıktan sadece birkaç hafta sonra kavga çıkarmak istemedim.”

“Bu o kadar da önemli bir şey değil Clemmie.” Alt dudaklarını ısırırdım. “Ama madem birbirimize bir şeyler söylüyoruz, benim de sana sormam gereken bir şey var.”

“Nedir?” Duraksadı. “Hemen söyleyeyim, şu anda sana saksafon çekemem.”

“Lanet olsun.” Ona göz kırptım. “Ama sorum bu değildi. Kibar güneyli beyefendileri saksafon çekilmesini istemez, onlar istemeden bu zaten yapılıır.”

“Sen kibar bir güneyli beyefendisi değilsin.” Güldü. “Sana bu konuda kimin yalan söylediğini bilemiyorum.”

“Sana bir şey söylemeye çalışıyorum,” dedim ciddiyetle. Kaşlarını çatı, kahverengi gözlerini merakla suratıma dikti.

“Nedir?” Dikkatle bana bakınca çamurla kaplı, yer yer çatlamış yüzüne bakıp gülmek için başımı çevirdim.

“Gıysilerini etrafta saçıyorsun,” dediğimde burnunu kırtırdı ve burnunun ortasında bir çatlak daha belirdi.

“Ne?” dedi şaşkınlıkla.

“Gıysilerini etrafa saçıyorsun,” dedim yine. “Banyoda yerde bırakıyorsun, oturma odasında ve yatak odasında yere atıyorsun. Geçen gün, mutfakta bir sütyen bile buldum.”

“Çünkü ben akşam yemeğini hazırlarken, sen gelip sütyenimi çıkardın.” Başını sallayıp güldü. “Üstümdeki bluzu, sonra da sütyenimi çıkaran sensin.”

“Şışş.” Güldüm. Elimi omzuna koyunca gözlerini devirdi.

“Hayır, yapamayacaksın.” Onu kendime çekerken geriye doğru bir adım attı.

“Bal gibi yapacağım,” diye sıırıttım. Onu öperken, bu sefer çamur tadını umursamadım.

“Rhett,” diye mırıldandı ve beni geri itti. “Önce maskeyi yıkayayım.”

“Buna itiraz etmem.” Gülümsedim ve yataktan fırlayıp banyoya gidişini izledim. “Geri dönmeden yere attığın giysileri de toplarsan harika olur.”

“Sersem,” diye seslenip güldü.

“Dün gece böyle demiyordun.”

“Bu gece sık sık diyeceğim.”

Suratı temizlenmiş ve sular damlar halde banyonun kapısında durdu. “Yarın gece de.”

“Vay canına, kız arkadaşım geri gelmiş.” Ayağa fırlayıp banyoya doğru yürüdüm. “Normale de dönmüş.”

“Neyse.” Gözlerini devirip hafifçe gülümsedi.

“Evet, normale dönmüş.” Dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. “Artık bir canavara benzemediğinden, her zamanki gibi çok güzel.”

“Rhett,” diye ofladı. “Çalışmam gerek.”

“Ne için? Finallere daha aylar var.”

“Harvard’da herkes her gün çalışır.”

“Orada okumadığıma çok sevindim o zaman.” Suratımı buruşturdum. “Derslerimi internetten alıp Boston Üniversitesi’ne transfer olmaktansa SC’den mezun olmaya karar verdiğime daha da sevindim.” Alnımı sildim. “Aralıkta mezun olacağım.”

“Bir Gamecock* fazlası olamayacağını biliyorsun,” diye

* *İng.* dövüş horozu anlamında. Güney Carolina (SC) futbol takımı oyuncularının takma adı. (e.n.)

güldü. “Beni sevdiğini biliyorum, ama senden bir Yankee olarak mezun olmanı istemek çok fazla olurdu.”

“İşte, orası doğru.” Ona göz kırptım. “Hiçbir Madison üniversiteye gitmek için güneyden ayrılmadı. Hayır, efendim. Eskiden de olmadı. Şimdi de. Gelecekte de olmayacak.”

“Hiç mi?” diye sordu kaşını havaya kaldırıp. “Ya çocuklarımız olursa ve...”

“Clementine.” Ürperip parmağımı dudaklarına koydum. “Seni her şeyden çok sevdiğimi, seks yapmaya bayıldığımı biliyorsun, ama çocuk konusunu açmak için henüz çok erken.”

“Rhett Madison.” Yanımdan geçip yatak odasında ilerledi ve başını salladı. “Gerzeğin tekisin.”

“Sakın bu gerzeği hamile kalarak oyuna getirmeye çalışma.”

“Pardon?” Sesi yükselince ileri gittiğimi anladım. Birden, öylesine yaptığım espri hiç komik gelmedi. Beni tuzağa düşürme kısmından söz etmemiş olmam gerektiğini anlamak için ona bakmam gerekmiyordu. Bunu yanlış anlayacağını biliyordum. Tıpkı diğer kadınlar gibi. Ufak bir espri yaparsınız ve bunu hemen başka yöne çekerler. Clementine bile. Üstelik o tanıdığım en kusursuz kadın. Ama Clementine bile bazen bazı şeyleri ciddiye alıyordu.

“Şaka yapıyordum Clemmie.” Ona en tatlı gülümsememle baktım ve gözlerimi kırıştırdım. Clementine’in iri mavi gözlerine bayıldığını biliyordum. Öfkelenmesini engelleyebileceklerini umuyordum.

“Gözüne sinek mi kaçtı evlat?” Kaşlarını çatı.

“Hayır.” Başımı sallayıp yine gülümsedim.

“İyi, çünkü sana tokat attığımda sinek öldürmek istemem.” Ellerini beline dayayıp orada durdu ve parmağını

bana doğrulttu. “Beni seni tuzağa düşürmeye çalışmakla nasıl suçlarsın! Benim o tür kadınlardan olduğumu düşünüyorsan...”

“Berbat televizyon programları izleyen türden mi?” diye lafını kestim. “Evet, o tür birisi olduğumu düşünüyorum.”

“Neden söz ediyorsun?” Konuyu değiştirmeme şaşırarak kaşlarını çattı.

“O salak programları izleyip kafana fikirler sokuyorsun.” Gülmek için kendimi zor tuttum. “*Gerçek Ev Hanımları** programlarından birini izlemediğini ve beni hamile kalarak tuzağa düşürmeye karar vermediğini nereden bileyim?”

“Rhett?” Gözlerini kıstı ve sesini alçalttı, ama elimde değildi.

“O programın ismi *Şeytani Ev Hanımları* diye değiştirmeleri gerek.” Bu sefer, kendimi tutamayıp güldüm. “Ya da *Evlenmek İsteyen Şeytani Kız Arkadaşlar*.”

“Salağın tekisin.”

“Ama o programı izlemiyor muydun?” Elini tutup parmaklarıyla oynamaya başladım.

“Hayır,” diye ofladı.

“Bir kadının erkek arkadaşının onu hizmetçiyle veya asistanıyla falan aldattığını öğrenip, hamile kalarak onu nasıl tuzağa düşürdüğünü göstermek için beni oturma odasına çağırma mıydın?”

“Olabilir,” dedi en sonunda ve gülmeye başladı. “Tamam, tamam. Benim izlemekten keyif alacağım bir program gibi, ama kesinlikle o programdaki kadınlardan biriyle kıyaslanmak istemem. Hem benden bir bebeğin olsa çok şanslı olurdun.”

* Amerika’da yayınlanan ve zengin ev kadınlarının hayatlarını yansıtan bir reality show programı. (e.n.)

“Sadece şaka yapıyordum Clementine.” Bana sinir olmuş ifadesine bakarken midem bulanmaya başladı. “Gerçekten de bir bebek istemiyorsun, değil mi?” Bir bebeğimizin olduğunu ve uğraşmak zorunda kalacağımız fazladan sorunları düşününce, hayatım gözlerimin önünden geçti. Hazır olmadığım bir şeydi; dahası büyükannesinin üzüleceğini ve Clementine’in annesiyle babasının beni öldüreceğini biliyordum. Birlikte yaşamaya başlayacağımızı öğrendiklerinde bile mutlu olmamışlardı. Bunu sırf büyükannesi onları bunun ikimiz için de daha iyi olacağına ikna ettiği için kabullenmişlerdi. Üstelik o kadar senedir arkadaştık ve birçok geceyi birlikte geçirmiştik. Birlikte yaşamamız neyi değiştirecekti ki? Clementine Boston’da çoğu geceyi zaten birlikte geçirdiğimizi, o yüzden birlikte yaşamaya başlayacağımızı söylemişti. Tabii, fikir esas benden çıkmıştı, ama Clementine da en az benim kadar heyecanlanmıştı. Hatta birlikte daireye taşındığımız gün, hayatımın en heyecanlı günüydü. Gerçeküstüydü, ama heyecanlıydı. O andan itibaren her gün öyle geçmişti.

“Rhett, bir bebeğim olmasını istemediğimi biliyorsun. Hem kim bilir, belki bir bebeğimin olacağı an geldiğinde, bu mümkün olmayabilir.” Bana dik dik baktı, arkasını döndü ve kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Neden söz ediyordu?

“Ne demek istiyorsun Clementine?” Kaşlarımı çatıp onu bileğinden yakaladım.

“Merak etme, çünkü bebeğimin babası olmayı çok isteyecek başka erkekler olduğunu söylüyorum.”

“Hangi başka erkekler?” diye bağırdım suratına.

“Tanımadığın erkekler.” Yavaşça dudaklarını yaladı. “Beni...”

“Clementine, senin için başka erkek yok.” Onu sert bir şekilde öptüm. “Hem bu dediğin...”

“Sadece şaka yapıyordum Rhett.” Geri çekilip tatlı tatlı gülümsedi ve yanağımı okşadı.

“Ne?” dedim suratımı asarak. Kalp atışlarım yavaşlamaya başlamıştı. “Hiç komik değildi.”

“Senin şakanın komik olmadığı gibi.”

Gülümseyince, başımı salladım. “Pes ediyorum.”

“Rhett, sakinleşmen gerek.” Ellerimi sıktı. “Bu durum her ikimiz için de yeni. Senelerdir birbirimizin en yakın arkadaşydık ve ikimiz de bunun bir ilişkiye dönüşeceğini bilmiyorduk. Buna rağmen birbirimizi sinir edeceğimiz günler olacak, ama sorun değil. Bunun bir anlamı yok. Yeni bir erkek arayacağım veya senin yeni bir kız arayacağın anlamına gelmiyor. İlişkiler böyle gider.”

“Yeni bir erkek aramaya başlamasan iyi olur.” İçime korku dolarken derin bir nefes çektim. Suratıma tokat yemiş gibi hissettim. Clementine’in beni bir başkası için terk edeceği fikri aklımdan bile geçmemişti. Bunu düşünmemiştim bile. Evet, çok güzeldi ve evet, onunla ilgilenen başka erkekler vardı, ama onlara bir şans verebileceği ihtimalini düşünmemiştim. O halde, neden bu konuyu açıyordu? Başka birisiyle mi çıkmayı düşünüyordu? Yüreğim ağzımda kaşlarımı çattım. Ya Clementine beni çoktan geride bırakmaya karar vermişse? Belki de esprilerim artık çıktığımız zamanki kadar komik gelmiyordu.

“Rhett?” Suratını buruşturup endişeyle bana baktı.

“Tamam, iyiyim.” Güldüğümü görünce, gözlerinde sevgi dolu bir ifadeyle eğilip beni öptü. Ellerimi sırtından aşağı indirip sıırıttım. Ne düşünüyordum? Clementine tabii ki beni asla terk etmezdi. Birbirimiz için yaratılmıştık ve ben Rhett’tim. Bütün kızların birlikte olmak istediği

erkek. Hem Clementine beni kaptığı için şanslıydı. O asla başka bir erkeğe bakmazdı. Kesinlikle bakmazdı. Bana hâlâ diğer kızlara baktığımı hatırlatan zihnimin gerisindeki o sesi duymazdan geldim. Birileriyle birlikte olmak için bakıyor değildim, ama diğer güzel şeyleri nasıl görmezden gelirdim?

İki **Clementine**

*Her güzel şey
Günün birinde başlar.
Sözleri bilseydim söylerdim,
Duyabilmemiz için bağıra bağıra söylerdim.
Tek şansımız bu. Bunu kullanalım aşkım.
Tadına bakalım aşkım.*
“Back to Blue” - David Berkeley - The Fire In My Head

Rhett bana sarılırken, mavi gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Aramızın bozuk olmadığını anlatmak için hafifçe omzuna dokundum. Önceki hafta büyük bir korku yaşadığımı söylememeye karar verdim. Doğru zaman olmadığını düşünüyordum. Hayır, şu anda bir bebeğim olmasını istemiyorum Rhett, ama geçen hafta hamile olduğumu sandım. Bunları söylemem hiç de iyi olmazdı. Ne kadar şok olacağını ve korkacağını düşünerek gülümsememeye çalıştım. Kocaman bir bebek gibiydi. İki bebekle hayatta uğraşamazdım. Hem bana kızacağını da biliyordum. Gidip doğum kontrol hapı almayan, içime prezervatif kullanmadan girmesini isteyen bendim. Dudağımı ısır-

dım. Aptallık etmiştim. İçime boşalmadığı halde, riskleri biliyordum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Rhett alçak sesle.

“Şu anda, çok ciddi bir an yaşadığımızı düşünüyorum.”

“Peki, ne yapmak istiyorsun?” Gözlerini kırıştırtınca güldüm. Hayatımda onun kadar kendini beğenmiş ve özgüveni yüksek bir erkek tanımamıştım. Sadece benim Rhett'im gözlerini kırıştırtıp seks yapacak birini bulabilirdi.

“Kızların yapması gereken bir şey değil mi bu?” diye kıkırdadım.

“Ne?”

“Seks yapmak istediklerinde gözlerini kırıştırmak,” diye dalga geçtim. “Hani belki yanlış anlamışsındır diye de hemen söyleyeyim, şu anda seks yapmayacağız.”

“Nedenmiş?” diye dudaklarını sarkıttı.

“Çünkü ödevlerim var ve evi toparlamamız gerek.”

“Şey, evi toparlamamız gerekmiyor...” dedi cılız bir sesle. İçimden kahkahalarla gülmek geldi. Rhett dairenin dağınık olduğunu sürekli olarak reddediyordu. Beni hep dağınık olmakla suçluyordu, ama dağınıklığın çoğu ona aitti. Eski evi her zaman düzenli ve temiz kaldığı için temizlik takıntısı olduğuna dair bir yanılgı içindeydi, ama bunun tek nedeni o zamanlar evinde dağınıklığını toplayan bir hizmetçi olmasıydı.

“Dünyadan Rhett Madison'a!”

“Her yerde senin giysilerin var.” Omuzlarını silkip imalı imalı bana baktı.

“Rhett, giysilerimin her yerde olmasının nedeni her yerde seks yapmak istediğin için onları senin çıkarman.” Gözlerimi devirdim. “Gerçekten de mutfakta mı soyunup giyindiğimi düşünüyorsun?”

“Sütyenin geçen gün buzdolabının üstündeydi.”

“Çünkü ben yemek pişirirken arkamdan geldin.” Sesimi yükseltip güldüm. “Çok ciddi bir inkâr halindesin. Bunun farkındasın değil mi Rhett?”

“Kim, ben mi?” Başını salladı. “Hiç sanmam.” Gülümseyip duraksadı. “Şey, biraz açıklama yaptığın için haklı olduğun noktaları şimdi görebiliyorum.”

“Hı-hı.”

“Sadece biraz daha düzenli olduğunu sanıyordum Clementine O’Hara.” Suratında kocaman bir gülümseme belirdi. “Genç bir güneyli hanımefendisi olduğundan, evi nasıl düzenli tutacağını bildiğini düşünmüştüm.”

“Ne?” Bunu duyunca ağzım açık kaldı. “Şu anda dalga mı geçiyorsun?”

“Dalga geçmek için kötü bir zaman mı?” Bana göz kırpınca, burnumu kırıştırdım.

“Rhett gidip bir şeyler yap. Çalışmam gerek.” Saatiime bakıp iç çektim. “Bu gece Holden uğrayacak.”

“Hol... Kim?” Donakaldı ve bir anda dikkat kesildi.

“Holden, ödev partnerim,” dedim ağır ağır ve başımı çevirdim. “Sana ondan söz etmiştim, unuttun mu?”

“Yooo,” dedi dudaklarını büzüp. “İsmini daha önce hiç duymadım.”

“Muhtemelen beni dikkatli dinlemiyordun.”

“Ondan söz ettiğini hatırlamıyorum.” Başını salladı.

“Erkek kardeşinin David Berkeley’yle aynı okula gittiğini söylemiştim ya?”

“David de kim?” Kaşlarını çattı. “Ders çalıştığın başka birisi mi?”

“Rhett?” İç çektim. “En sevdiğim şarkıcı olan David Berkeley.”

“Hımm.” Omuzlarını silkti. Utanmış gibiydi. “Tamam, hatırladım.”

“Holden ödevi birlikte yapabilmemiz için bu gece buraya geliyor. O yüzden, hazırlanmam gerek.”

“Hazırlanman mı gerek?” Kaşını kaldırdı ve ağzı açık kaldı. “Cildin onun için parıldasın diye mi maske sürdün?”

“Rhett.” Başımı salladım. “Saçmalama. Konuyu tartışabilmek için hazırlanmaktan söz ediyorum, süslenmekten değil.”

“Ona durumumuzu belli etmeme gerek var mı?”

“Hayır, sadece arkadaşız.” İç çektim ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Rhett’e Holden’ın çok ama çok seksi olduğunu söylememiştim. Zekiymi de. Rhett’in bunları duymaktan hoşlanmayacağını biliyordum. Onu sevdiğimi bildiği halde. Dünyam olduğunu bildiği halde. Komikti aslında, çünkü çok yakışıklı erkeklerin bile güvensiz olabileceği hiç aklıma gelmemişti, ama onlar da geri kalanımız kadar güvensizdi. Rhett’le birlikte olduğumuza, birbirinin en yakın arkadaşı olan iki kişinin, aralarında çok az sorun yaşanan bir erkek ve kız arkadaşına dönüştüğüne hâlâ inanmıyordum. Endişelendiğimden değildi tabii. Bir yanımda her şeyin çok kötü gideceğinden ve en yakın arkadaşımı ve erkek arkadaşımı kaybedeceğimden korkuyordu. Diğer yanımda Rhett gibi birisinin değişmeyeceğinden... Yani, onun gibi kaç çapkın bir sürü kadından tek bir kıza geçiş yapabilirdi? Çoğunun bunu başaramadığından emindim. Dahası, Rhett çok yakışıklıydı; tek yapması gereken ona asılan kadınlarla çıkmaktı. O kadar yakışıklı ve karizmatik birisiyle çıkmak zor işti. Ama ona güveniyordum. Ona güvenmek zorundaydım.

“Bana hâlâ kızgın mısın?” dedi Rhett iç çekip suratıma dikkatle bakarak. Ona sadece bakmakla yetindim.

“Hayır, sadece bazen endişeleniyorum.”

“Hangi konuda?” diye sordu alçak sesle.

“Bir hata yaptığımız konusunda.” Yere baktım. “Seni kaybetmek istemiyorum Rhett.”

“Her güzel şey günün birinde başlar. Sözleri bilseydim söylerdim, duyabilmemiz için bağıra bağıra söylerdim. Tek şansımız bu. Bunu kullanalım aşkım. Tadına bakalım aşkım,” diye şarkıyı mırıldandı ve beni gülümsetti.

“David Berkeley’nin ismini bilmemene ama şarkılarını bilmene bayılıyorum. *Back to Blue* şarkısını çok severim.”

“Tabii ki şarkılarını biliyorum, sürekli onu dinliyorsun.” Ellerimi tuttu. “Ama doğru Clementine. Sadece bir hayatımız ve tek bir şansımız var. Sahip olduğumuz şeye bir şans tanımadan çekip gidemezdik.”

“Sen hiç endişelenmiyor musun?”

“Asla.” Mavi gözlerinde ciddi bir ifade belirdi. “Benim için doğru kız olduğuna dair en ufak bir şüphe duymuyorum.”

“Ama âşık olmayı veya bir kız arkadaşının olmasını veya...” Evlenmek demeden önce kendimi tuttum. Şu anda, evlilik veya bebek sözcüklerini duymak istemediğini biliyordum. Evlilik sözcüğünü söylediğim anda suratının ne hal alacağını düşününce gülmemek için kendimi zor tuttum. Onunla evlenmek istemediğinden değil. Tabii ki istiyordum. Ama Rhett söz konusu olduğunda, ufak adımlarla ilerlemem gerektiğini biliyordum. Bana karşı bir şeyler hissettiğini anlaması zaten uzun süre almıştı, bir de geri adım atmasını istemiyordum. O kadar senedir ona âşık olduktan sonra bunu istemiyordum.

“Veya ne?” Bana bakarken bir şeyler düşündüğünü görebiliyordum. Gözlerinin mavisini açık gök mavisinden daha ciddi bir maviye dönmüştü.

“Hiçbir şey,” dedim kayıtsızca ve arkamı döndüm. Ne söylemek üzere olduğumu anladı ve öfkeleniye diye kalbim bir an için duracak gibi oldu. Bunu ne kadar inkâr etse de,

nikâh ve evlilik gibi sözcüklerin ona bir kalp krizi geçirtmeye yetebileceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Çok zamansız olurdu ve ona fazla gelirdi.

“Sinemaya gittiğimiz ve Hanson şarkısı söylediğimiz günü hatırlıyor musun?” Beni kolumdan tutup kendisine çevirdi.

“Nasıl unutabilirim? *MMMBop* şarkısı mı?” Suratımı buruşturunca güldü.

“Nasıl gülüp dans ettiğimizi hatırlıyor musun?” Kendimizi rezil ettiğimiz günü düşünürken gözlerinin etrafında minik kırışıklıklar belirdi.

“Evet, neden?”

“Bunu eğlenceli olduğunu düşündüğümüz için yaptık. Başkalarının ne düşüneceğinden korkmadığımız için yaptık. Birlikte olduğumuz ve sadece iyi vakit geçirmek istediğimiz için yaptık.” Omuzlarımı sıktı. “Birbirimizin dayanak noktası olduk. Birlikte her şeyi yapabiliriz Clemmie. Bize ne olacağı konusu beni endişelendirmiyor, çünkü atlatamayacağımız hiçbir şey olamayacağını biliyorum. Bir kere hâlâ birbirimizin en iyi arkadaşınız.” Sırıttı. “Bu da seninle fena dalga geçebileceğim ve bana şapşal kızlar gibi davranacağından endişe duymadığım anlamına geliyor.”

“Vay canına,” diye güldüm. “Şehir merkezindeki o Copley Place denen alışveriş merkezine gidip, yeni bir dans gösterisi yapmak istediğini sandım.”

“Yok canım,” diye güldü. “Dans ettiğim günler geride kaldı.”

“Nicki Minaj gibi twerkleyip oramızı buramızı sallayabiliriz,” diye güldüm.

“Anakondamı pantolonumdan çıkarmayacağım, çok teşekkürler.” Gülüp göz kırptı.

“O şarkının ismini, ya da Nicki Minaj’ı bildiğine inana-

mıyorum.” Ağzım açık ona bakakaldım. İçime bir ılıkılık ve güven hissi yayıldı. Rhett’in endişelerimi bu kadar kolayca yok etmesine bayılıyordum.

“Seninle birlikteyim. Artık bütün boktan müzisyenleri biliyorum.”

“Nicki Minaj boktan değil.” Gözlerimi devirdim. “En azından, bazı şarkıları boktan değil,” diye düzelttim.

“Ama oranı buranı sallayarak pratik yapmana bir şey demem.” Beni kendisine çekip popomu sıktı. “Tercihen kucağımda.”

“İğrençsin Rhett.” Koluna vurdum. “Kucağında kıvrarak dans edecek değilim.”

“Dün gece şikâyet etmiyordun.” Dudaklarını yalayıp, muzip bir tavırla popoma bir şaplak attı.

“Senin için her şey seksle mi ilgili?”

“Clementine O’Hara, bunu ciddi mi soruyorsun? Senelerdir arkadaşız ve seks asla bir sorun olmadı. Artık istediğim şeyin sadece seks mi olduğunu düşünüyorsun?”

“Ben ne düşüneceğimi...”

“Cidden mi Clementine?” Lafımı kesti, geriye adım attı ve dudakları titredi. “Hakkımda böyle mi düşünüyorsun?” Gözlerinin irileştiğini gördüm. Dudağını ısırды. “Gerçekten de o tür bir adam olabileceğimi mi sanıyorsun?” Hüznle bana bakınca, kahkahalarla gülmeye başladım.

“Çok şapşalsın.” Kahkahalarım dindikten sonra başımı salladım. “Seninle ne yapacağım ben Rhett Madison?”

“Yanıtımdan hoşlanacağından emin olmadığım için bir şey demeyeceğim.” Sırıtıp yine göz kırptı. “Ama işini kolaylaştırabilirim.”

“Neyi kolaylaştıracaksın?” Kaşlarımı çatıp gömleğini çıkarışını izledim. Çıplak göğsüne baktım ve kolundaki kasların gözlerimi yakmamasına gayret ettim. Kol kas-

larını anlamıyordum. Nasıl olur da kolları kaslı olurdu? Bir karın nasıl yağdan muntazam biçimli, yontulmuş bir sanat eserine dönüşürdü? Parmaklarımı karnındaki baklava biçimindeki kasların üstünde gezdirip dudaklarımı yaladım. “Rüyada görürsün.”

“Sen de.”

“Rhett, sana Holden’ın geleceğini söylemiştim. Ders çalışacağız.”

“Holden’ı ne tanıyorum ne de umurumda. Hem Holden ne biçim bir isim?”

“Rhett.” Kaşlarımı çatıp ona bakarken telefonum çalınca yanıt vermek için koştum. “Holden arıyor olabilir.”

“Geldi mi yoksa?”

“Evet.” Mesajlarımı okudum. “Lütfen nazik davran.”

“Her zaman naziğimdir.” Suratını asıp bana baktı. “Neden Holdy’ye nazik davranacaktım?”

“Holden.” Gözlerimi devirdim.

“En azından salak bir ismi var.”

“Rhett!”

“Sana asılacak olursa onu fena benzetirim.” Başını hafifçe yana eğdi. “Hatta biraz daha ileri giderse, ben de ileri giderim.”

“Uslu duracak mısın?”

“Beni seviyor musun?” dedi tatlı bir sesle. Bu arada, telaşla yerde olması gerekmeyen her şeyi toparlayıp yatak odamıza fırlattım.

“Ne?” diye sormak için duraksadım ve çizmelerini alıp yanından geçtim.

“Beni seviyor musun?” Beni durdurdu.

“Sevdiğimi biliyorsun.”

“Güzel.” Gülümseyip tamam der gibi başını salladı.

“Duymak istediğim tek şey buydu.”

“Çılgının tekisin, bunu biliyorsun değil mi?”

“Sana çılgınlar gibi âşığım,” diye fısıldadı kulağıma. Kalbim hızla atmaya başladı. Birisinden bunu duymak için kaç sene beklemiştim? Ben bile Rhett’in nihayet olgunlaşıp bana âşık olacağını hayal edemezdim. Masalların gerçekleşebileceğine inanmazdım. “Bunu asla unutmama,” diye fısıldadı.

“Asla unutmayacağım.” Gözlerinin içine baktım. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

Gözlerime bakmaya devam etti. O anda bazen suratına çöken o ne yapacağını bilemez ifadeyi gördüm. O ifade, bana yanı başımda olduğu halde, aslında orada olmadığını anlatıyordu. Bir şey düşünüyordu. Başka bir yerdeydi. Genç, kaybolmuş ve korkan Rhett olduğu bir yerde. Tüm cesaretinden ve karizmasından yoksun olduğu bir yer. Onu defalarca orada gördüğüm, ama asla hakkında konuşmadığımız bir yer.

“Uslu bir kız ol, yoksa popona şaplakları yersin,” diye espri yapıp bakışlarını başka yöne çevirdi. “Gitsen iyi olacak, yoksa Holden mıdır nedir yanlış bir fikre kapılacak.”

“Eminim ki çoktan yanlış bir fikre kapılmıştır,” dedim. Gülüp dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. “Ben aşağı kata inip kapıyı açarken, daireyi dağıtma.”

“Sakin geç kalma, yoksa aşağı bir arama ekibi yollarım,” diye seslendi, ben Holden binaya girebilsin diye kapıya yanıt vermek için aşağı kata koşarken. Telaşla aşağı inerken kendi kendime gülümsedim, çünkü onu rahatsız eden bir şey olduğu belliydi. Bizimle ilgili pişmanlıkları olup olmadığından emin değildim. Birbirinin en yakın arkadaşı olmaktan bu kadar kısa sürede sevgili olmaya ve birlikte yaşamaya geçtiğimiz için, durumumuz biraz tuhaftı. Üstümüzde baskı olmadan sadece randevulaşmanın nasıl bir şey olduğunu dene-

yimleme fırsatını hiç bulamadığımızı hissediyordum. Çok kısa sürede birlikte yaşamaya başlamıştık. Rhett ve Clementine'dan, birbirinin en yakın arkadaşı olan Rhett ve Clementine'dan, ciddi erkek arkadaş ve kız arkadaş olan bir çiftte dönüşmüştük. Arası hiç olmamıştı.

"Selam Holden. Kapıya geç yanıt verdiğim için kusura bakma."

"Sorun değil," diye gülümsedi ben onu içeri alırken. "Bir an için yanlış binaya geldiğimi sandım."

"Yok, gerçekten kusura bakma. Erkek arkadaşımın giysileri ortalığa saçılmıştı, sen gelmeden önce biraz ortalığı topluyordum."

"Aa, benim için ortalığı toplamam gerekmezdi." Kusursuz beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Biraz dağınıklık benim için sorun değil."

"Dağınık bir eve seni asla davet edemezdim."

"Sanırım bunun sebebi güneyli bir kız olman." Güldü. "Boston'daki çoğu kız bu tür şeyleri umursamaz." Bana göz kırptı ve yeşil gözlerinde muzip bir parıltı gördüm. Ona baktım, ama aptal aptal bakmamaya gayret ettim. Holden Ben Affleck'in gençliğini andırıyordu; ciddi ve çalışkan ifadesine hayran olmamak elde değildi. Memleketimde tanıdığım erkeklerden çok farklıydı.

"Evet, olabilir. Yukarı gel. Eminim ki Rhett neden hâlâ yukarı çıkmadığımızı merak ediyordur."

"Rhett erkek arkadaşın mı?"

"Evet, erkek arkadaşım." Yukarı çıkarken evet anlamında başımı salladım. "Senelerce birbirimizin en yakın arkadaşydık, kısa bir süre önce çıkmaya başladık."

"Sahi mi?" Şaşırmış gibiydi. "Hemen birlikte mi yaşamaya başladınız?"

"Evet, biraz hızlı olduğunun farkındayım, ama biz..."

“Neymiş hızlı olan?” Rhett ön kapıda durmuş, ikimiz içeri girerken Holden’ı süzüyordu.

“Holden, bu Rhett. Rhett, bu da Holden.”

“Ben onun erkek arkadaşı Rhett.” Rhett elini uzattı ve gözlerini kısarak Holden’ı incelemeye koyuldu. Bir yanım bu kadar sahiplenici davranmasını komik buldu, diğer yanım ona sinir oldu.

“Holden, onun yeni arkadaşı.” Holden bana dönüp gülümsedi. “En azından, beni bir arkadaş olarak gördüğünü umuyorum.”

“Tabii ki öyle görüyorum,” diye ben de ona gülümsedim. “Boston’daki ve Harvard’daki ilk arkadaşısın. Okuldaki yeni kız olmak zor, özellikle de güneyli olduğunda daha da zor.”

“Güneyli olmanın nesi varmış?” dedi Rhett kaşlarını çatarak.

“Güneyli olmanın ters bir yanı yok,” dedi Holden diplomatik bir yanıt vererek. “Sadece insanların güneylilerle ilgili birtakım önyargıları var. Tipik güneyli beyaz erkekler gibi.”

“Tipik güneyli beyaz erkekler mi?” Rhett bana bakıp Holden’a döndü. “Bu da ne demek?”

“Bilirsin işte,” dedi Holden biraz sıkkın bir ifadeyle. Ona daha fazla konuşmamasını söylemek istedim. “Bence Güneyliler üçe ayrılıyor: Taşralılar ya da kovboyar falan, pamuk ve tütünlerini toplatmak için hâlâ köleliğin devam etmesini dileyen büyük çiftlik sahipleri ve daha sakın bir hayatları olsun diye oraya göç etmiş kuzeyliler.”

“Bak sen,” dedi Rhett sözcükleri ağzında geveleyerek. “Demek Güneylileri iyi tanıyorsun, ha? Hepimiz Nascar’a, Özel Kulüplere ve eski güzel günlerden söz etmeye meraklıyız.”

“Şey, hayır.” Holden kıpkırmızı oldu. “Stereotiplerden

söz etmek veya Güneylilerin sırf bundan ibaret olduğunu söylemek istemedim. Herkesin Nascar'dan hoşlanmadığından ve bütün erkeklerin arkası açık kamyonet sevmediğinden eminim.”

“Rhett arkası açık kamyonetlere bayılır,” diye sırtıp Rhett’in omzuna vurdum. “Holden’ı rahat bırak. Bizim kaba insanlar olduğumuzu düşünecek.”

“Arkası açık kamyonetler konusunda da üstüne alınma.” Holden hafifçe suratını buruşturdu. Rhett de bana bakıp gözlerini devirdi. Sırf surat ifadesinden aklından ne geçtiğini anlayabiliyordum. Holden’ın salağın teki olduğunu düşünüyordu. Onun korkak olduğunu ve kuzeyli erkeklerin sevmediği tüm özelliklerini taşıdığını düşünüyordu. Holden farkında olmadan Rhett’in Kuzeylilerin Güneylilerle ilgili fikirleri hakkındaki düşüncelerini onaylıyordu. Rhett’in Holden gider gitmez, bana ne düşündüğünü harfi harfine söyleyeceğini biliyordum.

“Üstüme alınmadım,” diye homurdandı Rhett. “Ben sizin lanet olasıca...”

“Rhett, neden gidip yatak odasında televizyon izlemiyorsun?” İkimizin de pişman olacağı bir şey söylemeden önce onu susturmak için dik dik suratına baktım.

“Gidip Tomas’ı arayacağım. Yarın geleceğini söylemiştim,” diye bunu bana hatırlattı ve Holden’a baktı. “Ha, evet. Tomas İspanyol asıllıdır ve bunun için şok geçirmene gerek yok. Artık diğer ırklardan arkadaş edinmemiz yasak değil.”

“Rhett,” dedim hışımla. Yatak odasına giderken güldü. “Özür dilerim.”

“Sorun değil.” Holden da biraz tereddütlü gibiydi. “Umarım onu kırmamışımdır.”

“Merak etme; Rhett’in kırılması için çok şey yapmak

gerekir. Sadece dalga geçiyordu.” Ona gülümsedim ve her şeyin yolunda olduğunu göstermeye çalıştım. “İşin aslı, Güneydeki bir sürü yaşlı kişi, otuzları ve kırkları yeniden yaşamak istiyor, ama ben de Rhett de büyük çiftlik sahiplerinin çocukları değiliz. Şey, en azından ben değilim. Varlıklı ve eski günlerin daha iyi olduğunu düşünen bir aileden gelmiyorum.”

“Ben de zaten sizin öyle olduğunuza dair bir kinayedeyim...”

“Aaa, kinaye. Ne kadar da şık bir sözcük. Adam Harvard’da okuyor herhalde,” diye homurdandı Rhett, ikimizin de duyabileceği kadar yüksek sesle. Holden’ı huzursuz etmek için öyle yaptığını biliyordum. Başımı salladım.

“Affedersin.” Yatak odasına girip kapıyı kapattım. “Kes şunu, kabalık ediyorsun.”

“Kim, ben mi?” Rhett gözlerini iri iri açmış bana bakıyordu. “Öyle davranmak istemedim.”

“İstedin.”

“İstemedim.”

Hafifçe gülümsedi. İç çektim.

“İnsanı çileden çıkarırsın Rhett. Çalışmam gerektiğini biliyorsun.”

“Hep çalışıyorsun zaten.” Yatakta doğruldu. “Umarım yarın benimle ve Tomas’la birlikte vakit geçirebilirsin.”

“Yarın mı?” Dudağımı ısırıp iç çekmemeye gayret ettim. Yanıtımdan hoşlanmayacağını biliyordum.

“Evet, yarın.” Gözlerini kısıp bana baktı.

“Şey, Holden’la projemizi bitirmek için yine buluşacaktık.”

“Ama bugün de birliktesiniz.” Keyfi kaçmış gibiydi.

“Bugün başlıyoruz ve yarın bitiriyoruz.”

“Ne?” İç çekip tekrar yatağa uzandı. “Tamam.”

“Özür dilerim. Bunu telafi edeceğim.”

“Evet, edersin.” Yana dönüp göz kırptı. “O gider gir-

mez, bunu yaklaşık olarak bir buçuk saat bana telafi edeceksin.”

“Rhett.” Suratımın alev alev yanmaya başladığını hissederken, Rhett dudaklarını yalayıp yine göz kırptı. Aramızdaki bağ çok özeldi. Bana belirli bir biçimde baktığı anda, her yanıma ateş basmaya başlıyordu.

“Evet, ismim Rhett,” diye sırtıttı. “Gece bitmeden ismi mi haykırmanı sağlayacağım.”

Üç Rhett

“Kanka, striptiz kulübüne gidelim.” Tomas ıslak saçlarını geriye taramış bir halde banyodan çıkarken sırtıyordu.

“Striptiz kulübüne gidemem.” Başımı sallayıp güldüm. Tomas asla değişmeyecekti.

“Sakin bana hayalarını Clementine’in tutup kestiğini söyleme.” Tomas tek kaşını kaldırdı ve oturma odasında etrafa bakındı.

“Bu da ne demek?”

“Adamım, her zaman suratının dibinde hoplayan memeleri izlemek için giderdin, şimdi neden gidemiyorsun?”

“Neden gidemediğimi gayet iyi biliyorsun.” Tomas’a sinirlenmeye başladığım için kaşlarımı çattım. Daha yeni gelmişti, ama şimdiden sinirlerimi hoplatmayı becermişti.

“Çünkü bir kız arkadaşın var,” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Sahi, o nerede?” Koltuğa oturdu. “Oturma odan fena dağılmış. Clemmie ortalığı toparlamaktan hoşlanmıyor mu?”

“İnan ki onunla oturma odasının durumu konusunda konuştum.” Suratımın kızardığını hissettim.

“Buna rağmen hiçbir şey yapmadı ha?” Üstünde otur-

duğu minderin altından bir sütyen çıkarıp bana fırlattı. "Al bakalım. Belki külodunu da bulurum."

"Gerzek." Sütyeni kapıp iç çektim. "Haarrvırrrdııııı bir geri zekâlıyla ders çalışmaya gitti."

"Hayır, ben sadece pipisi olan bir erkeğim." Durup bana baktı. "Bence senin pipin gitmiş."

"Clemmie hayalarımı kesip pipimi mi aldı yani?"

"Öyle yapmadı mı?" Kaşını kaldırıp gülmeye başladı. "Yapma dostum. Haydi, gidip eğlenelim. Ben geldiğimden beri bunu yapmadık."

"Yarın bowlinge gidiyoruz." Bunu söyler söylemez, ağzımdan çıkanların ne kadar sıkıcı olduğunu fark ettim. "Hem daha sen geleli bir gün oldu."

"Yaşasın." Başını sallayıp başka yöne baktı. "İkimiz bowlinge gidelim, Clementine da ders çalışma randevusuna gitsin."

"Bak, gerçekten de striptiz kulübüne gitmek istiyorsan gidebiliriz." Clementine'ın yine Holden'la buluşmuş olmasına öfkelenerek ayağa fırladım ve cüzdanımı kaptım. "Clementine eve gelmeden gidip dönebiliriz."

"Ödle." "

"Gitmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Geliyorum dostum, geliyorum." Suratında kocaman bir gülümsemeyle ayağa fırladı. "Fikrini değiştirmeden geleyim. Dışarı çıkıp biraz 'Gerçek mi, sahte mi?' oyunu oynayalım."

"Domuzun tekisin," diye güldüm dışarı çıkarken. "Gerçek mi, sahte mi?" Güney Carolina'da striptiz kulübüne gittiğimizde oynadığımız bir oyundu. Kızların memelerini elleyip gerçek olup olmadıklarını anlamaya çalışırdık. Ben genellikle avuçlardım, ama Tomas ağzıyla anlamaya çalışırdı. Bu da striptizci kadınlar arasında pek hoş

karşılanan bir şey değildi. O zamanlar, bu yüzden birkaç striptiz kulübünden atılmıştık, ama hep çok eğlenmiştik.

“Hayır, oynamak istemiyorum.” Apartmandan çıkarırken ona bakıp kaşlarımı çattım ve bunu öylesine söylemediğimi fark ettim. Başka bir kızın memelerini ne ellemek ne de görmek istiyordum. Bu olasılık beni heyecanlandırmamıştı bile.

“Yapma, kanka. Ne oldu sana böyle?” Tomas suratını asmıştı. “Clementine’ı sevdiğini biliyorum, ama hâlâ yirmili yaşlarındasın, karısından korkan yaşlı bir adama dönüşmek için çok gençsin. Üniversiteden sonra yaşamak istediğin hayat gerçekten de böyle miydi?”

“Clementine’la çıkıp Boston’da yaşamak mı? Hayır,” dedim. “Ama düşünemediğim, ya da öngöremediğim daha bir sürü şey var.”

“Buraya taşındığına inanamıyorum kardeşim. Her şeyi alt üst ettin. Geçen hafta Penelope’yle yattım ve bana...”

“Penelope’yle yattın mı? Clemmie’nin eski en yakın arkadaşıyla mı? Kamyonetimin arkasında beni becermeye çalışan kızı mı diyorsun?”

“Evet.” Sırıttı.

“Kafayı mı yedin? O kız çatlağın teki!”

“Öyle olmadığını söylemedim, ama hiç çatlak bir kızla yattın mı? Hemen hemen her şeyi yapmaya istekli oluyorlar.”

“Kusacağım,” diye suratımı buruşturdum. “O kadar mı çaresizsin?”

“Ne?” diye aksi bir ifadeyle bana baktı. “Niye bir beşlik çakmıyorsun? Neden böyle önyargılısın? Erkekler birbirlerini yargılamazlar. Clementine ne yaptı sana?”

“Seni yargılamıyorum, ama Penelope’den daha iyisini bulabilirsin.”

“Hepimiz Clementine gibi kusursuz bir kız istemiyoruz.”

“Bu da ne demek şimdi?” Sesim gayet ciddi çıkmıştı. Sokağın ortasında durdum. “Bunu gerçekten de yapacak mıyız?”

Suratını astı. “Neyin var senin?”

“Hiçbir şeyim yok.” İç çekip kollarımı uzattım ve ona erkeklerin yaptığı gibi çabucak sarılıp geri çekildim. “O yakışıklı suratını görmek güzel, Don Juan.”

“Ne kadar ırkçı bir laf.” Sırıttı.

“Doğruysa ırkçı değildir,” diye güldüm.

“Neden Don Juan oluyorum da şey...” Durup surat ifa-deme bakınca kahkahalarla gülmeye başladı. “Yuttun be kardeşim, rahatla,” dedi. “Hayat o kadar da ciddi değil. Hayat eğlenceli olmalı. Aşk, seks ve eğlence lazım. Bunla-rı unutmuş gibisin.”

“O dediğin aşk, seks ve rock’n’roll olacaktı,” dediğimde ofladı.

“Gidip biraz meme izleyelim.” Telefonunu çıkardı. “Yelp’ten bir bakayım. Striptiz kulübünün nerede olduğunu bilmiyorsun gibi geldi.”

“Biliyor musun, cidden yerini bilmiyorum.” Şaşkınlıkla başımı salladım. “Buralarda insanların nerelerde takılıp tanıştıklarını bile bilmiyorum. Buralarda sıra dışı kızla-rın nasıl yatağa atılacağını da bilmiyorum.”

“Sence buradakiler daha mı sıra dışı?” Tomas’ın gözle-ri parıldıyordu.

“Bunu bana senin söylemen gerek,” diye güldüm, ama midemin burulduğunu hissettim. “Bunu söylemek tuhaf geldi.”

“Neyi?” Şaşkınlıkla bana baktı.

“Bunu bana senin söylemen gerektiğini söylemem. Nor-malde bu tür şeyleri söyleyen ben olurum.”

“Sen öyle san, dostum.” Tomas saçlarını geriye atıp,

yanımızdan geçen iki kıza gülümsedi. “İyi akşamlar hanımlar.”

Kızlar ona bakıp kıkırdadı, Tomas onlara kocaman bir gülümsemeyle yanıt verdi. “Sadece birkaç günlüğüne buradayım; Tomas’ın sevgisine ihtiyaç duyarsanız geri gelin,” diye seslendi arkalarından. Kızlar kıkırdarak yürümeye devam ettiler.

“Liseli olabilecek kadar küçük gözüküyorlardı.” Başımı sallayınca güldü.

“Dostum, onlara sadece dokunman yasa dışı. Liseli çıtırlara ayıracak vaktim yok biliyorsun. 21 yaş ve üstü, adamım. İstedğim tek şey bu.” Ellerini saçlarının arasında gezdirip sıırttı. “Ama bu, onlara ne kaçırdıklarını göstermeyeceğim demek değil. Ben düzgün işleyen, seksi bir aşk makinesiyim.”

“Umarım ben asla senin gibi konuşmamışımdır,” diye ofladım. Tomas, *Striptiz Kulübü İki* filminin figüranlık seçmelerine girecekmiş gibi sokakta salınarak yürümeye başladı.

“Dostum, sen daha da fenalarını söyledin. ‘Selam, ben Rhett. Sarışınım, mavi gözlüyüm ve bronzum. Tıpkı bir Ken bebeğine benzerim. Seni Mustang arabamla alır, kamyonetimde beceririm, ama beni sakın arayayım deme, çünkü benden bir daha haber alamazsın. En yakın arkadaşım Clementine O’Hara’ya yaranmakla meşgul olacağım. Bir de sakın arkadaştan öteyiz deme, yoksa kafanı koparırım.”

“Sersem.” Güldüm, ama dediklerinin doğru olduğunu biliyordum. “Striptiz kulübüne gitmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Yer arıyorum, dostum. ‘XXX Kızlar’ veya ‘Cennette bir Gece’ye ne dersin?”

“Cidden mi?” İç çekip ofladım. Tam o sırada telefonum

çaldı. “Bir dakika, Clementine arıyor.” Hemen yanıt verdim. “İyi haber ne?”

“İyi haber mi ne?” dedi sözcükleri geveleyerek söyleyip beni taklit ederek. “Tomas sağ salim gelmiş sanırım.”

“Evet, haha. N’aber?”

“Neler yaptığınızı merak ettiğim için aradım.” Duraksadı. “Aramam için bir şey mi olması gerek?”

“Hayır. Tomas ve ben az önce çıktık. Eve mi dönüyorsunuz?” diye sordum umutla.

“Hayır. Holden’la geç saatlere kadar çalışmamız gerekiyor.” İç çektiğinde, arka planda müzik çaldığını duydum.

“Müzik dinleyerek mi ders çalışıyorsunuz?” dedim sakın sakın. Clementine’la o gerzek Holden’ın birlikte vakit geçirdiklerini düşünmek beni sinir etmişti. O adamın beni gıcık eden bir yanı vardı. Kız arkadaşımın baş başa zaman geçirmesi de olabilirdi bu, bedenimin bana onun nahoş bir yanı olduğunu söylemesi de. Bildiğim tek şey, birlikte o kadar çok vakit geçirmelerine geriliyor olduğumdu. Ona güvenmiyordum. Clementine’ımı istiyordum, o adamsa ona yaklaşmak için ders çalışma bahanesini öne sürüyordu.

“Mozart çalışıyor Rhett, Barry White değil.”

“Barry White olmasını mı isterdin?” dedim kıskançlık yaptığımı bilerek. Tomas’ın dikkatle beni izlediğini farkındaydım.

“Rhett gitmem gerek,” dedi asabi bir ses tonuyla. “İkinizle sonra buluşurum.”

“Akşam yemeğine seni bekleyelim mi?”

“Hayır,” dedi hemen. “Dedim ya, geç saatlere kadar çalışacağız. Döndüğümde geç olur. Beni beklemeden yemeğinizi yiyin.”

“Peki, tamam.”

“Siz ne yapacaksınız?”

Yalan söylememem gerektiğini biliyordum, ama birlikte olduğunuz kadına striptiz kulübüne gideceğinizi nasıl söylersiniz? Belki de sorun bendim. Belki de daha önce bir ilişki yaşamadığım içindi, ama ona söyleyemedim. Bu da acıklı bir durumdu, çünkü önceleri ona her şeyi söyledim. Ondan hiçbir şeyi gizlemezdim. Kiminle, ne zaman ve nasıl birlikte olduğumu bilirdi. Benimle ilgili her şeyi bilirdi ve ona daha önce hiçbir şeyi söylemekten çekinmezdim. Ağzımdan o sözcükler çıkar çıkmaz, daha önce hiç aşmadığım bir çizgiyi aştığımı fark ettim. “Sanırım bowlinge gideceğiz.”

“Aa, eğlenceli olur.”

“Evet, bütün lobutları devirmeyi planlıyorum.”

“Hepsini asla deviremezsin,” diye güldü. “Keşke ben de gelebilseydim de sana nasıl bowling oynandığını gösterebilseydim.”

“Sana bowling oynamayı ben öğrettim Clemmie.”

“Eh, boynuz kulağı geçermiş.” Kıkırdadı. Sesi artık o kadar gergin çıkmadığı halde, kendimi daha iyi hissetmedim.

“Her şeyde mi?” dedim yumuşak bir sesle, ama beni duymazdan geldi.

“Bowlingde iyi eğlenceler. Tomas’a onunla sabah görüşeceğimi ve Boston’daki ilk gününü kaçırdığım için özür dilediğimi söyle.”

“Tamam.” Duraksadım. “Sana da ders çalışırken iyi eğlenceler. Benim yapmayacağım bir şey yapma.”

“Benden önceki hayatında mı, sonrasında mı?” diye sordu. Böğrümeye bir tekme yemiş gibi hissettim. Şaka mı yapıyordu, ciddi miydi?

“Bu bir şaka mı Clemmie? Şakaysa çok zevksizdi.”

“Off Rhett. Rahatla biraz.” Sinir olmuş gibiydi. “Sonra görüşürüz.” Telefonu kapattı. Elimdeki telefona bakıp suratımı buruşturdum. Telefonu kapattığına inanamıyordum.

“Cennette sorun mu çıktı?” diye sordu Tomas endişeyle.

“Dostum, ne cenneti?” Gözlerimi devirdim. “Clementine benimle çıkmaya başladıktan sonra farklı bir kıza dönüştü.”

“Kızlar böyledir, kardeşim. Sana kancayı taktı ve artık bırakmayacak.”

“Kancayı taktı ve bırakmayacak mı?” Başımı salladım. “Nedenmiş?”

“İzlediğim bir İngiliz dizisinden duydum.” Sırıttı. “Senin ilişkini kusursuz bir biçimde tarif ediyor.”

“Bir kulübe karar verdin mi?”

“Striptiz kulübü mü, bowling mi?” Kaşını kaldırdı. “Daha şimdiden yalan söylemeye mi başladın?”

“Bak, çıplak kızları görmeye gittiğimi duymak istemiyor.”

“İşte, bu yüzden kimseyle çıkmıyorum. Beni eve hapsedmek isteyen bu kıskanç sürtüklerle uğraşamam.”

“Kabalaşma Tomas,” dedim suratımı ekşiterek. “Clementine’den sürtük diye söz etme.”

“Ne? Ona demedim ki.”

“Kızlara genel olarak öyle deme. Kabalaşma.”

“Öff, kes sesini be Rhett.” Dik dik suratıma baktı. “Geçen sene bu zamanlarda sürtüklerle ve fahişelerle yatıp kalkıyordun. Birkaç aydır bu kızla birliktesin diye sakın bana sütten çıkmış ak kaşık gibi davranmaya kalkma. Clementine’den ayrılır ayrılmaz o sürtüklere ve fahişelere geri döneceksin.”

“Pardon?” Bunları duyunca donakaldım.

“Kabalık etmek istemem kardeşim, ama yapma. İkiniz de daha yirmili yaşlarınızın başındasınız. Bu senin ilk ilişkin ve eskiden bayağı çapkındın. Bu da onun ilk olan her şeyi. İlişkinizin devam etme ihtimali pek yüksek değil.” Omuzlarını silkti. “Baksana, daha şimdiden bir baş-

kasıyla müzik dinleyerek geç saatlere kadar takılıyor.”

“Özel konuşmaları dinlememen gerek,” diye mırıldandım. “Hem dedim ya, ders çalışıyorlar.”

“Sence o adamın aklında bir tek ders çalışmak mı var?” Güldü. “Sen olsaydın ne yapıyor olurdun?”

“Ne?”

“Seksi bir kızla ders çalışan kişi eski Rhett olsaydı, bir nedeni olmadan sadece müzik dinler miydi?”

“O hergele onu becermeye çalışacak!” diye bağırdım. Tomas evet der gibi başını salladı.

“Büyük bir ihtimalle, elini onun sırtına koymuş, stresini gidermek için masaj yapsın mı diye soruyordu.”

“Ne stresi?”

“Senin gibi bir serseriyle çıkma stresi.” Tomas cebinden bir parça sakız çıkarıp çiğnemeye koyuldu. “Az önce telefonu suratına kapattı, demek ki öfkeli. Adam da bunu fark edecek ve onu elde edebilmek için nazik davranacak.”

“O adamın bir şey yapmasına izin vermez.” Holden’ın Clementine’a asılmaya çalışmasını düşünmek bile beynime ağrılar saplıyordu. “Beni seviyor.”

“Beni kaç kızın sevdiğini biliyor musun?” Yine salına salına yürümeye başladı. “Benim kaç kızı sevdiğimi biliyor musun? Aşkın hiçbir anlamı yok.”

“Bu doğru değil.” Ona döndüm. “Aştan söz ettiğinde, şehvetle tetiklenen türden bahsediyorsun. Clemmie’yle benim aramdaki şey öyle değil. İlişkimiz güvene, saygıya, dürüstlüğe ve derin bir sevgiye dayanıyor.”

“O yüzden mi az önce ona yalan söyledin?” dedi alçak sesle. Başımı diğer yöne çevirdim. Birkaç saniye öylece konuşmadan durduk. Kafamın karıştığını hissettim. Neden yalan söylediğimi gerçekten ben de bilmiyordum. Hayal kırıklığına uğramasını istemediğim için yalan söylediğimi

düşündüm. Holden'a karşı mesafeli davranmasını engelleyecek bir neden de vermek istememiştim. O adama güvenmiyordum. Clemmie'ye güvenmemin neden yeterli olmadığını düşünürken, içimin bomboş olduğunu hissettim.

Ertesi sabah erkenden, kısıcık şortuyla ve tişörtüyle yanımdan geçerken mahmur gözlerle ona bakıp "Nereye gidiyorsun?" diye mırıldandım.

"Dışarı." Dönüp bana baktı. "Bir sorun mu var gardiyan?" Hemen gülümsedi. Ondan şüphelendiğim için, kalbim bir an için duracak gibi oldu.

"Çok komik." Gözlerimi devirip alnımı ovuşturdum. "Bok gibi hissediyorum."

"Bowling salonunda sarhoş mu oldunuz?" dedi bunu komik bulmuş gibi. "Sabah kalktığımda Tomas horluyordu."

"Döndüğümüzde seni uyandırmadık, değil mi?"

"Hayır." Yatağa gelip oturdu. "Derin uykudaydım. Ders çalışmaktan bitkin düştüm. İyi vakit geçirdiğinize sevindim."

"Evet, güzeldi. Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Hepimiz için kahvaltılık bir şeyler ve kahve alacağım."

"Ha, süper." Elini tutup gülümsemeye çalıştım, ama önceki gece gördüğüm o çıplak memeleri düşününce içimi suçluluk hissi kapladı. Sadece memeler ve sıfır bowling topu görmüştüm.

"Etraf kalabalıklaşmadan gidip gelsem iyi olacak." Eğilip yanağımı öptü ve doğruldu.

"Bu şort dışarı çıkmak için uygun mu?" dedim aksi bir tavırla. Uzun bacaklarına baktım.

"Dün gece senin striptiz kulübüne gitmen kadar uygun," diye tersledi beni. Hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bana bakarken gözleri dolu dolu olmuştu.

“Ona gitmeyelim dedim,” diye seslendi Tomas oturma odasından. Bense, şok içinde Clementine’a bakıyordum.

“Evde seni bekleyen bir kız arkadaşın varken, öyle bir yere gidip kucak dansları yaptırman hiç hoş değil,” diye devam etti.

“Tomas!” diye bağırdım öfkeyle. “Nereden anladın?” diye sordum alçak sesle. Kendime kızmıştım.

“Önce şunu söyle, kucak dansı yaptırdın mı?” Clementine daha dik dik bakmaya başlayınca içim buruldu.

“Tatlım.” Ona şöyle bir gülümsedim, ama elini beline dayamış bana bakıyordu. *Lanet olsun!* dedim içimden. Bunu nasıl yanıtlayacağımı bilemiyordum. “Hayır, yani ben...”

“Ah Rhett.” Kahkahalarla gülmeye başladı. “Bana yalan söyleyemeyeceğini ne zaman öğreneceksin? Bowling-miş, yok daha neler!”

“Özür dilerim,” diye suratımı buruşturdum. “Nasıl anladın?”

“Tomas dün gece ikinizin fotoğraflarını Facebook’ta paylaşıp durdu.” Güldü. “Kulübe adım attığınız anda öğrendim, çünkü tabelanın bir fotoğrafını paylaşmıştı. ‘Cennete Bir Gece’ mi? Cidden mi?”

“Tomas!” diye içeri bağırdım. “Seni öldüreceğim.” Bu sefer yanıt vermedi.

“Sen onu öldürdükten sonra, ben de seni öldüreceğim.”

“Striptiz kulübüne gittim diye mi?”

“Hayır, bana yalan söylediğin için.” İç çekti. “Yani, neden yalan söylediğini biraz anlıyorum tabii, ama hoşuma gitmedi.”

“Eğlenmedim.”

“Yine yalan söylüyor,” diye seslendi Tomas oturma odasından. “Harika vakit geçirdi.”

“Tomas, kes sesini!” diye kükredim.

“Sorun değil Rhett. Seni tanıyorum.” Clementine yine yatağa oturdu. “Artık bana yalan söylemeni istemiyorum.”

“Tamam, striptiz kulübüne gittim ve kucak dansı yaptırдыm.”

“Bir kere mi?” dedi alçak sesle.

“İki,” diye iç çekti.

“Yalan söylüyor. Dört kere yaptırdı!” diye bağırdı Tomas. Yumruğunu yemesine ramak kalmıştı.

“Ama hoşuma gitmedi.”

“İşte bu doğru,” dedi Tomas. “Kızların memelerini bile tutmadı. ‘Gerçek mi, sahte mi?’ oyunu bile oynamak istemedi”.

“İyi bari.” Clementine gözlerini devirdi. “Dört kucak dansı ha?” diye sorunca, gözlerindeki o üzgün ifadeyi fark ettim.

“Hiçbir anlamı yoktu.” Elini tuttum. “Sırf Tomas için gittim.”

“Bunu sonra konuşuruz.” Yine iç çekti. “Kahvaltılık bir şeyler alacağım, sonra iki saat içinde Holden’a uğrayacağım.”

“Yine mi?” Elini bırakıp başka yöne döndüm ve gözlerimi yumdum. Bu herif ne zaman çekip gidecekti?

“Projeyi bitirmeye çalışıyoruz Rhett.”

“Tamam, anladım. Gidip kahve al. Sonra görüşürüz,” diye homurdandım. Neden durup dururken içimde bir boşluk oluşmuştu, bunu bilemiyordum. Üzerime buz gibi bir his çökmüştü ve nedeninden emin değildim.

“Bana kızgın olmadığını biliyorum, Rhett Madison,” dedi. Sinir olmuş gibiydi. “Bana dün gece bowling oynadığını söyleyip dört kucak dansı yaptırmış beyefendi.”

“Ders çalışmanız nasıl gitti?” En sonunda gözlerimi

açıp ona baktım. “Tek yaptığın bu muydu?” dedim onu suçlayan bir ses tonuyla ve kıskanç bir erkek arkadaş gibi davrandığımı bilerek. Başka bir şey olduğunu düşünmem için kesinlikle hiçbir neden yoktu. Mantıksız davrandığımı da biliyordum. Suratının kızardığını görünce içime kötü bir his girdi. Belki de o kadar da mantıksız davranmıyordum.

Dört **Clementine**

Rüzgârın eseceğini umut ederek,

Açıyorum pencereyi.

Kuşlar sevince boğuluyor.

Nereden biliyorlar?

“The Fire In My Head” - David Berkeley - The Fire in My Head

Komik. İnsan hep istediği erkeği elde ettiğinde, hayatındaki her şeyin harika gideceğini düşünüyor. Bir de seni seviyorsa, daha ne isteyebilirsin ki? Hayalleri süsleyen esas şey bu değil mi? Doğru erkekle tanış, âşık ol ve her şey pürüzsüz gitsin. Ama her zaman böyle olmuyor. Kimse bana arkadaşlıktan sevgililiğe geçişin bu denli zor veya farklı olacağını söylememişti. Kimse. Şey, Peneleope dışında. Ama onun söyleyeceği tek kelimeyi bile duymak istememiştim. Onun verdiği tavsiyeye nasıl güvenebilirdim ki? Onunla yatmaya çalışmıştı. Birbirlerine dokunduklarını düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu.

“Üç sade kahve ve üç peynirli çörek lütfen.” Kafedeki kadına gülümsedim, ama içimden Rhett’e sebze suyu fa-

lan almak geçiyordu. Rol yapıp yalanlarına gülümsemiştim, ama incinmişim ve de üzülmüştüm. Bana neden yalan söylediğini anlamamıştım. Yani, striptiz kulübüne gittiğini bilmemi istememiş olabileceğini anlayabiliyordum, ama yalanı sürdürmesi beni incitmişti. Kucak dansı yaptırdığını öğrenmekse beni daha da kırmıştı. Bir de değil, birkaç kere. Beynimin bir yanı kucak dansları sırasında tam olarak neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Havaya girmiş miydi? O kadınlara karşı çekim hissetmiş miydi? Geceyi onlardan biriyle geçirmek aklından geçmiş miydi?

“Şeker?” diye sordu kafedeki kadın. İkinci kez sorduğunu fark ettim. “Pardon, hayır,” diye özür diledim. “Bir şey düşünüyordum da.”

“Sorun değil.” Kadın sıkılmış gibiydi. “Şurada bekleyebilirsiniz.”

“Tamam, teşekkürler,” diye başımı sallayıp tezgâhın diğer ucuna yürüdüm.

“Clementine?” Holden’ın bana seslendiğini duyunca arkama baktım.

“Selam,” dedim belli belirsiz bir gülümsemeyle. Önceki akşamı aklımdan atmaya çalıştım.

“Sen olduğunu biliyordum. Nasılsın?”

“İyiyim,” dedim biraz şüpheyi kapılarak. Orada ne işi vardı?

“Dün gece güzeldi. Ödevi başarıyla bitireceğiz sanırım.” Yine gülümsedi; gamzeleri suratına çocuksu bir yakkışıklılık katıyordu.

“Umarım,” diye başımı salladım.

“Dün gece...” dedi ve sustu. “O konuda özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek. Koltukta oturmuş pizzamızın gelmesini beklerken, beni

dudaklarımdan nasıl hafifçe öptüğünü düşündüm.

“Ben düşünmüştüm ki...” Susunca, ikimiz de içimiz daralmış bir şekilde kalakaldık.

“Sorun değil. Bir şey olmadı.”

“Senden gerçekten hoşlanıyorum Clementine.” Yanıt beklermiş gibi bana baktı. “Bunu söylememem gerektiğini biliyorum.”

“Beni tanıımıyorsun bile,” deyip başımı salladım. Gözlerim ve sesim ona durması için yalvarır gibiydi.

“Tanıdığım kadarını seviyorum.”

“Bir erkek arkadaşım var.”

“Salağın teki.” Suratını buruşturdu. “Kusura bakma ama senin için doğru kişi olduğunu sanmıyorum.”

“Onu hiç tanıımıyorsun,” diye iç çektim. “Lütfen, başka bir şey söyleme. Rhett en yakın arkadaşım, o benim...”

“En yakın arkadaşım dediğinin farkındasın, değil mi? Erkek arkadaşın olduğunu söylemedin. Hayatının aşkı olduğunu da.”

“Holden...” Sinir olmaya başlamıştım. “Ne dediğimin bir önemi yok. Lütfen, sus.”

“Sana yalan söylediği halde mi?” Şaşırmış gibiydi. “Benim kitabımda, bir adam kız arkadaşına bowling oynamaya gideceğini söyleyip striptiz kulübünde birisine otuz bir çektirtirse, pek de güvenilir birisi olmaz.”

“Haksızlık ediyorsun,” dedim Rhett’in yalan söylediğini keşke ona söylemeseydim diye düşünüp. “Ayrıca, otuz bir falan da çektirmedi.”

“Tamam, saksafon çektirmiştir.” Suratı kızardı. “Özür dilerim, kaba bir dil kullanmak istemezdim, ama sence striptiz kulüplerinde neler oluyordur?”

“Bu konuyu seninle konuşmayacağım.” Rhett’in striptiz kulübünde otuz bir çektirdiğini düşününce suratım

utançtan kıpkırmızı oldu. Bunu yapmazdı, değil mi?

Bana ikimiz görüşmeye başlamadan önce anlattığı öyküleri hatırlamaya çalışırken alt dudağımı ısırdım. Daha önce neler yapmıştı? Tomas'la birlikte kızların göğüslerini elleyip sahte olup olmadıklarını anlamaya çalıştıklarını ve bir keresinde, bir striptiz kulübüne iç çamaşırı giymeden sadece eşofman altıyla gittiğinde bir kaza yaşadığını biliyordum. O öyküyü düşününce bile midem bulanıyordu, ama bundan söz edemeyeceğimi biliyordum. Bunu bana 18 yaşındayken anlatmıştı ve oraya ikinci gidişiydi. Geçmişinde olmuş bir şey için kıskançlık edemeyeceğimi biliyordum.

"İkimiz de hâlâ burada olduğumuza göre ödevden söz etmek ister misin?" diye sordu heyecanla. Söylediklerimi anlamadığını fark ettim.

"Kahvelerle çörekleri Rhett'le arkadaşı Tomas'a götürmem gerek." Başımı salladım. "Beni bekliyorlar. Yanımda kitaplarım da yok. Bunu daha sonra telefonda konuşuruz."

"İstersen seninle daireye gelebilirim," dedi hevesle. "Belki orada..."

"Hayır Holden," dedim. "Seni sonra ararım," dedikten sonra da bir iç çektim.

"Üstüne fazla mı geliyorum?" Suratını buruşturdu.

"Hayır mesele o değil, ama bir erkek arkadaşım olduğunu biliyorsun."

"Bekleyebilirim."

"Neyi?" diye sordum salaklık edip. Sonra da bunu sorduğuma pişman oldum.

"Ayrılmanızı." Hafifçe gülümsedi ve gözlerinin içine hayal kırıklığı ifadesi olduğunu umduğum bir ifadeyle baktım. "Özür dilerim," dedi hemen. "Bunu söylememeliydim."

“Haklısın,” diye iç çektim. Belki de Rhett haklıydı. Belki de Holden arkadaşlıktan daha fazlası için yanımdaydı. Kendime gülmeye başladım. Holden’ın suratından kafasının karıştığı belliydi, ama umurumda değildi. Rhett’in dediği şeye belki denemezdi. Holden benimle kesinlikle ilgileniyordu. Açıkçası, bu hoşuma gitmemiş de değildi. Ama bir yandan da suçluluk hissediyordum. Çok yakışıklı ve zeki bir erkeğin benimle ilgilenmesi hoşuma giderse, duygusal açıdan Rhett’i aldatıyor olur muydum?

“İyi misin Clementine?” Gözlerimin içine baktı. “Uygunsuz davrandığım için özür dilerim. Özür dileyip konuyu kapatmalıydım.”

“Aynen öyle.” Omzuna dokundum. “Bak Holden, seninle o şekilde ilgilenmiyorum, ama arkadaş kalmak istersen benim için sorun yok. Lütfen, beni bir daha öpmeye kalkışma.”

“Daha fazlasını ummayacağıma söz veremem.” Sırıttı. “Bunda sorun yok, değil mi?”

“Holden!”

“Ne?” diye güldü. “Bundan daha tuhaf şeyler de oluyor. Birçok kişinin başka birileriyle çıkarken tanıştığını biliyor muydun? Çok fazla kişinin başına gelen bir şey bu. Bunu şu anda düşünmek istemediğini biliyorum, ama hayat böyle. Bizim öykümüz de böyle başlayabilir.”

“Holden!” diye bağırdım yine. “Lütfen, yapma.”

“Ama doğru,” diye sıırıttı. “Bu tür aşk öykülerini konu alan filmler var. Geçmişe bakıp bunlara güleceğiz.”

“Beni huzursuz ediyorsun,” dedim ona doğruyu söyleyerek. Sonra, kahvelerin hazır olup olmadığına baktım.

“Artık Güney Carolina’da değilsin Clementine. Dışarıda kocaman bir dünya var. Senin Rhett’le olan arkadaşlığının dışında kalan bir dünya. Benim gördüğüm kadarıyla...”

“Dur,” diye elimi kaldırdım. “Beni de, Rhett’i de tanı-mıyorsun. Sus artık.”

“Sırf rahat bir arkadaşlığınızın olması, her şeyin doğru olduğu anlamına gelmez,” dedi alçak sesle. “Tanıdığın tek erkek o diye bir kozanın içinde yaşayamazsın.”

“Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Holden,” dedim öfkeyle kahveleri alırken.

“Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum.” Kendi kahvesini alıp peşimden dışarı çıktı. “Senelerce lisedeki kız arkadaşım ile çıktım. Sonra, ikimiz de üniversiteye başladık ve aramızdaki şeyin sahip olabileceklerimize kıyasla hiçbir şey olduğunu anladık.”

“Üzücü bir öykü. Her şey her zaman daha müthiş ve daha iyi olmaz.”

“Sen daha iyisin.” Evimin önünde durduk. “Bunu seninle bir kere bile çıkmadan biliyorum.”

“Bunu nasıl bilebilirsin?” Anahtarlarımı çıkardım.

“Seninle ilk kez konuştuğumda anladım.” Tatlı tatlı gülümsedi. “Gözlerinin içine baktığımda anladım. Seni ilk gördüğüm andan beri doğru kişi olduğunu biliyordum.”

“Holden tüm bunlar çok romantik, ama ben sana...”

“Sorun değil,” diye gülümsedi. “Sabırlıyımdır. Bir şey olacaksa zaten olur. Aşkın bu kadar zor olmaması gerek. Aşk yalanlar üstüne kurulmaz. Kendiliğinden olur.”

“Seni sonra ararım Holden.” Kapıyı hemen açtım, telaşla içeri girip ardımdan sıkı sıkı kapattım. Holden bir psikopat falan mıydı? Söylediklerini dinlerken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bunları bana mı söylemişti? Beni tanı-mıyordu bile. Beni çok huzursuz etmişti, ama bir yandan da düşündürmüştü. Rhett’e karşı fazla mı anlayışlı davranıyordum? Bu ilişki onun açısından fazla mı kolay olmuştu? Ne yapmak istediye, ne zaman istediye yapmıştı, ben

de kenardan onu izlemiştim. Onunla çıkmaya başlayınca, bana âşık olduğunu anlamıştı ve ben de onun olmuştum. Bu işi onun için zorlaştırmamıştım. Hâlâ beni düşünmeden ne isterse yapıyordu. Beni gerçekten seviyor muydu? Yoksa başkasına ait olmasını istemediği bir eşya gibi mi görüyordu? Bunları düşünerek, basamakları ağır ağır çık-tım. İlişkimiz gerçek miydi? Rhett benim için doğru kişi miydi? Onun için her şeyi fazla mı kolaylaştırmıştım? Ben-den sıkılacak mıydı? Sıkılırsa onu sonsuza dek yitirecek miydim? Kalbimi kırarsa, onunla arkadaş kalmayı bile isteyecek miydim?

Kapımızın önünde durdum ve toparlanmaya çalışırken duvara yaslandım. Her şey hızla olup bitmişti ve umduğum kadar da iyi gitmiyordu. Aşk öyküme dair her zaman ha-yal ettiğim o rüyada yaşamıyordum. Rhett'ten bana karşı hiçbir gerçek romantizm hissetmiyordum. Bana gerçekten de taptığını hissetmiyordum. Tek istediği seks gibiydi. Asla çiçekler alıp, evde bir yemek pişirip sürprizler yapmıyordu. Şiirler veya mektuplar yazmıyordu. Öylesine arayıp beni sevdiğini söylemiyordu. Bir ilişkide olacağını hayal ettiğim hiçbir şeyi yapmıyordu ve bunları ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Bu durumda, ondan nasıl farklı bir davranış bekleyebilirdim ki? Hiçbir zaman romantik bir erkek olmamıştı. Bir kızın ayaklarını yerden kesen biri de olma-mıştı ve neden aramızda bir şeylerin farklı olabileceğini umduğumdan emin değildim.

Kapıyı yavaşça açtım ve içeri girdim. Rhett ve Tomas yemek masasına oturmuş dik dik birbirlerine bakıyorlardı. Striptiz kulübü öyküsünü tekrar konuşmadıklarını umdum.

“Nerede kaldın?” Rhett, ayağa fırlayıp suratından piş-manlık akan bir ifadeyle yanıma geldi.

“Kafeye gittim. Holden da oradaydı. Biraz konuştuk.”

“Tabii ki o da oradaydı.” Sesi gergindi.

“Orada olacağını bilmiyordum.”

“Evet, tabii.” Kahvesini alıp, lacivert renkli büyük kol-tuğa gitti. Ben de masaya gidip Tomas’a kahvelerden biriyle bir çörek verdim ve karşısına oturdum.

“Eee, nasılsın?” Kahvemden bir yudum alıp Rhett’in öfkeli bakışlarını görmezden geldim.

“Umarım bir sorun çıkarmamışımdır.” Tomas çöreğini yerken huzursuz gibiydi. “Başınıza bela olmak istemediğimi biliyorsun. Sadece eski günlerdeki gibi erkek erkeğe vakit geçirelim istemiştin.”

“O eski günler birkaç ay geride kaldı,” dedim sıkkın bir sesle. “Hem sizi durdurmadım, değil mi?”

“Rhett gitmek istemedi,” dedi Tomas hemen. “Onu zorladım. Benim hatamdı.”

“Gitmek istemeseydi gitmezdi. Kafasına silah dayamadın herhalde.”

“Şey, hayır.”

“O dört kadını onun için kucak dansı yapmaya da zorlamadın, değil mi?” Kaşımı kaldırıp ona baktığımda, suratını ekşitip Rhett’e baktı. “Sorun değil Tomas. Sadece iyi bir arkadaş olmaya çalıştığımı biliyorum. Rhett ve ben bunu sonra konuşuruz.”

“Aslında şimdi de konuşabilirsiniz.” Telaşla kalktı. “Dün geceki kızlardan biri az önce mesaj attı. Bana yeni birkaç hareket göstermek istiyormuş.”

“Striptizcilerden biri mi?” diye sordum şaşkınlıkla. Tomas ciddi ciddi gidip onlardan biriyle buluşmayacaktı, değil mi?

“Aynen öyle,” diye harekete geçti. “Duş almam gerek, sonra da çıkıyorum. Sizinle akşam yemeğinde görüşürüz, tamam mı?”

“Tabii.” Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kalmış halde duşa koşan Tomas’a, sonra da Rhett’e baktım. “Ciddi mi?” Rhett hafifçe gülümseyerek, evet anlamında başını salladı.

“Sen hiç bir striptizciyle birlikte oldun mu?”

“Asla,” dedi büyük bir ciddiyetle. “Bir striptiz kulübüne sırf eşofmanla gittiğim zaman haricinde hiçbir şey yapmadım. Bunu sen de biliyorsun.”

“Evet, biliyorum.” Tüylerim ürperdi. “Hatırlatmana gerek yok.”

“Bir daha asla yapmayacağım bir hata.” Sırıttı.

“Nedir o?” diye sordum alçak sesle.

“Bir daha asla içimde iç çamaşırı olmadan sırf eşofmanla kucak dansı yaptırmayacağım. Yemin ederim ki kadın doğrudan aletime sürtünüyormuş gibiydi.” Ne dediğini fark edince donakaldı. “Lanet olsun, yine yanlış şeyi söyledim, değil mi?”

“Hayır.” Ayağa kalkıp koltuğa gittim ve yanına oturdum. “Bana zaten bildiğim bir öyküyü anlatarak yanlış bir şey yapmadın Rhett.”

“Ama suratından doğru şeyi söylemediğimi görebiliyorum.” Omzumu okşadı.

“Pis bir striptizci sana sürtündü diye eşofmanının içine boşaldığını düşünmek istemiyorum Rhett.” Başımı sallayıp gözlerimi devirdim. “Benim külot giymeden bir yere gidip bir erkekle müstehcen danslar yapıp orgazm olduğumu dinlemek ister miydin?”

“Ne diyorsun yahu?” Gözlerini kıstı ve nefes alıp veriş sıklaştı. “Böyle bir şey olmadı, değil mi?”

“Olmuş olsaydı bunu duymak ister miydin?” Koltukta geriye yaslandım ve bakışlarındaki kıskançlığın keyfini çıkardım.

“Tabii ki istemezdim,” diye suratını buruşturdu. “Böyle bir şey oldu mu? Olduysa nerede ve kiminle oldu?”

“Rhett.” Başımı göğsüne yasladım. “Hakkımda her şeyi biliyorsun. Sana hiç bu tür bir şey anlattım mı? Ben külot giymeden dışarı çıkan bir kız mıyım?”

“Öyle olmanı isterdim.” Başımı öptüğünde, daha sakın nefes alıp verdiğini hissettim. “Ama haklısın. Böyle çılgınca bir şey yapmadığını biliyorum.”

“Ama yapmış olsaydım, bunu duymak istemezdin, değil mi?”

“Doğru, duymak istemezdim.”

“Benim için de aynı şey geçerli. Seni başka kızlarla düşünmek istemiyorum Rhett.”

“Özür dilerim.” Ellerimi tuttu. “Sana her şeyi anlatmaya çok alıştım.”

“Biliyorum. İkimiz için de zor bir geçiş dönemi.”

“Bu kadar çılgınca olacağı hiç aklıma gelmemişti.” Başını salladı. “Çok kolay olacağını sanmıştım. Ezelden beri birlikteyiz, ama bu durum o kadar farklı ki.”

“Biliyorum,” dedim. “Farklı olmasını istemiyorum. İkimizin de öyle. Birbirimizden bir şeyler gizlememizi istemiyorum.”

“Striptiz kulübü hakkında yalan söylediğim için özür dilerim,” dedi suratını ekşitip. “Gerçekten de gitmek istemedim. Ama sonra gidebileceğimi düşündüm.”

“Hoşuna gitti mi?” diye sordum sakın sakın.

“Buna yanıt vermem gerekiyor mu?” Mavi gözleri parıltıyordu.

“Hayır,” diye ofladım kıskanmaya başladığımı hissederek.

“Keyif almadığımı söylersem, bana inanır mısınız?” Parmaklarıyla yanağımı okşadı ve burnumu hafifçe ısırdı.

“Oradayken bir tek seni ve Holden’la ne yaptığını düşünebildiğimi söylesem?” dedi asabi bir sesle. “Kıskançlık yaptığım için kusura bakma, ama o adamdan hiç hoşlanmadım.”

“Pekâlâ, senin de bilmen gereken bir şey var.” Dikkatle bana baktığını görünce duraksadım.

“Tamam, neymiş?”

“Holden beni öpmeye çalıştı. Benimle çıkmak istediğini düşünüyor olabilir.”

“Ne?” Öfkeyle bana baktı. “Seni öpmeye çalıştı derken, tam olarak ne yaptı?”

“Dudakları benimkine değdi,” diye fısıldadım.

“Onu öptün mü yani?” Tomas tam odaya girdiğinde, Rhett koltuktan fırladı.

“Şey, kötü bir zamanda mı geldim?” diye espri yapmaya çalışınca, ikimiz de ters bir ifadeyle ona baktık.

“Onu öpmedim,” diyerek ben de ayağa fırladım. “O, beni öptü, ben de geriye çekildim.”

“Buna rağmen yine de onunla buluşmaya mı gittin? Ne yapıyorsun Clemmie?”

“Onunla buluşmaya gitmedim. Ben gittiğimde, o da oraydı.”

“Tabii.”

“Onu geri öpmedim. Sonra da azarladım,” diye mırıldandım. “Ondan hoşlanıyor falan değilim.”

“Bir erkek arkadaşın olduğunu biliyor; seni neden öptü?” diye homurdandı Rhett. Hâlâ öfkeli görünüyordu.

“Benim için yeteri kadar iyi olmadığını düşündüğünü söyledi,” dedim yanaklarımın kızardığını hissederek.

“Siktir!” diye bağırdı Tomas. Kapıya doğru gitti. “Sanırım ben hemen dışarı çıkacağım.”

“Evet, iyi bir fikir,” dedi Rhett gözlerini benden ayır-

madan. “Geri döneceğin zaman beni ara.”

“Büyük bir ihtimalle yarın,” dedi Tomas ve kapıyı açtı. “Siz âşıklarla sonra görüşürüz.”

“Onunla aynı fikirde misin?” diye sordu Rhett Tomas kapıyı ardından kapatır kapatmaz.

“Kiminle?” dedim fısıldar gibi.

“O kış suratlıyla. Senin için yeteri kadar iyi olmadığı mı düşünüyorsun?”

“Dalga mı geçiyorsun Rhett Madison?” Derin bir nefes çektim. “Ona hak veriyor olsaydım, hâlâ burada olur muydum? Sana bunları anlatır mıydım?” Parmağımı göğsüne bastırdım. “Beni cidden sinir ediyorsun, farkında mısın?”

“Seni sinir mi ediyorum?” O da parmağını omzuma bastırdı.

“Evet.” Ona dilimi çıkardım. “Beni sinir ediyorsun.”

Bana doğru bir adım atıp başını eğdi. “O dil bana ait,” diye fısıldadı ve dilimi ağzına alıp emdi.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Derin derin, tutkuyla öpüşmeye başladığımızda, ellerim saçlarının arasına kaydı. Ellerin in sırtımdan belime kaydığını ve beni kendisine çektiğini hissettim. Göğüslerim göğsünde ezildi, Rhett sağ elini başımın arkasına kaydırırken dudaklarını dudaklarıma bastırıp inledi. Ben de onu aynı tutkuyla öptüm ve ellerimi baksırının arkasında gezdirip sert kaslı poposuna dokundum. “Ateşle oynama Clemmie,” diye inledi ve ereksiyonunu karnıma dayayacak biçimde pozisyonunu değiştirdi. “Seni çok istiyorum.”

“Biliyorum,” diye gülüp ereksiyonuna hafifçe dokundum. “Bedenin bunu söylüyor zaten.”

“Senin parmakların da bunun seni mutlu ettiğini söylüyor.” Eliyle parmaklarımı kavradı. “Sevişebilir miyiz, yoksa işin mi var?” Bakışları umut doluydu. Parlak mavi

gözlerine bakarken, içimi bir heyecan dalgası kapladı.

“Sanırım, epey heyecanlı olabilecek bir şey yapabiliriz.”

“Öyle mi?” Geriye yaslanıp bana bakarken elini göğüslerime götürdü. “Neymiş?”

“Birlikte dışarı çıkıp...”

“Dışarı çıkmak istemiyorum.” Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Beni dinle Rhett,” diye güldüm. “Bir yere gidip, anlar-sın ya?”

“Anladım,” diye başını salladı. “Ne?”

“Biliyorsun işte.” Ne dediğimi anlamasını beklerken suratım kızardı. Bazen bir şeyleri anlaması çok uzun sürüyordu.

“Bir sürü şey biliyorum, ama dışarı çıkıp ne yapmamızı istediğini anlayamadım. Holden’a gidip ona gününü göstermeyi diyorsan tabii o ayrı konu.”

“Holden’ı bırak şimdi. İkimizden söz ediyorum.” Yine ereksiyonunu sıktığımda inledi.

“Clemmie...” diye mırıldandı göğüs ucumla oynarken.

“Rhett, külot giymeden dışarı çıkmak istiyorum.”

“Külot giymeden mi?” Şaşırılmış gibiydi, ama sonra neden söz ettiğimi anladı. “Ha, külot giymeden.” Gözleri parıldadı. “Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?”

“Evet,” diye çekinerek başımı sallarken, neye razı geldiğime inanamıyordum. “Dışarı çıkalım ve orada bir yerde yapalım.”

“Evet!” Beni kucaklayıp kendi etrafında döndü. Beni yatak odasına götürüp yatağa bıraktı ve yanıma yatıp her yanımlı öpmeye başladı.

“Rhett!” diye onu üstümden ittim. “Böyle devam edersen, evde çıkamayacağız.”

“O halde, gidiyor muyuz?” diye sordu heyecanla. “Bir

restorana mı gitsek? Hep bir restoranda seks yapmak istemişimdir.”

“Şaka mı yapıyorsun?” diye güldüm. “Orada herkes ne yaptığımızı anlar.”

“Kucağıma oturup, kulağıma bir şey fısıldıyormuş gibi yaparsın.”

“Öyle bir şey olmayacak,” diye yine güldüm. “İnsanların seks yaptığımızdan şüphelenmemesi mümkün olamaz.”

“Sinemaya ne dersin?”

“Hayır Rhett.”

“Ya spor salonu?”

“Spor salonunda nasıl seks yapacağız?” Gözlerimi devirdim.

“Şey, sen...”

“Hayır Rhett.” Kıkırdadım. “Alışveriş merkezindeki tuvaleti düşünüyordum.”

“Ne?” Suratını buruşturdu. “Tuvalette mi?”

“Bilirsin işte, aile tuvaletlerinden birinde.” Suratını okşadım. “İçeri girer, yapar ve sessizce tekrar dışarı çıkarız.”

“Hımm.” Dudaklarıma baktı. “Aklımdan geçen tam olarak bu değildi.”

“Neydi peki?”

“Biraz daha seksi ve yaramaz bir şey.”

“Rhett,” diye ofladım. “Ne kadar yaramaz bir şey?”

“Halka açık tuvalet yaramazlığı gibi olmayan bir şey,” diye güldü.

“Bilmiyorum. Kimsenin bizi görmesini istemiyorum.”

“İşin eğlenceli kısmı o değil mi zaten?”

“İnsanların bizi izlemesinin eğlenceli olacağını mı düşünüyorsun?” Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Rhett seks

yaparken insanların onu izlemesinden falan mı hoşlanıyordu? Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

“Hayır, şapşal.” Elini kalçamda aşağı indirdi. “İşin heyecanlı yanı yakalanma ihtimalinin olması. İnan bana, yakalanmak eğlenceli değil.”

“Daha önce yakalandın mı?” diye sordum alçak sesle. Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı.

“Hayır, ama Tomas yakalandı,” diye güldü. “Büyükannesinin ve arkadaşlarının pek mutlu olmadığını söylemem yeterli olur sanırım.”

“Büyükannesi ve arkadaşları mı?” Gözlerim irileşti. Tomas büyükannesinin bir arkadaşıyla mı yatmıştı?

“Evet, onu huzur evinde ziyarete gitmiş ve hemşirelerden biriyle birlikte olmuş.” Güldü. “Sana bir daha oraya alınmadığını söyleyebilirim.”

“Tomas köpeğin teki,” diye başımı salladım. “Bana onun hakkında anlattığın şeylerden bazılarına inanamıyorum.”

“Penelope’yle görüşmüş,” dedi Rhett tereddütle. Ondan söz ettiği için başının derde gireceğinden çekindiği belliydi.

“Olamaz, ne diyorsun?” Kulaklarıma inanamadım. Penelope yakın tarihe kadar en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Onun Rhett’le yatmaya çalıştığını öğrendiğimden beri arkadaşlığımız sona ermişti. Ben Rhett’le çıkmadan önce bunu denediği için onu affedebilirdim, ama biz birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi fark ettikten sonra bile ikimizi de manipüle etmeye çalışmıştı. Bu yüzden, onu affetmem mümkün değildi.

“Evet. Sürtüğün teki.”

“Rhett, kabalaşma.” Başımı sallayıp kaşlarımı çattım. “Neden öyle diyorsun? Tomas da öyle değil mi?”

“İkisi de öyle.” Parmakları tişörtümün altına kaydı ve sütyenime kadar ilerledi.

“Kendin için de mi öyle düşünüyorsun?”

“Artık tek bir kadına aidim Clemmie. Sürtük falan değilim.”

“Neden sürtüklerden söz edip duruyoruz?” diye inledim Rhett sütyenimi açarken.

“Hiçbir fikrim yok. Bundan söz etmek yerine, başka bir sürü şey yapmak isterdim.” Eğilip karnımı öptü. “Tadın şeftali gibi.” Dilini göğüslerime kadar üstümde gezdirdi ve tişörtümü çıkardı.

“Rhett,” diye inledim. “Konuşma.” Başını tutup beni öpsün diye aşağı ittim.

“Hayır, bir dakika.” Bacaklarımın arasına bir santim kala durdu.

“Ne oldu?” dedim onu orada hissetmeyi isteyerek. Bedenim bana dokunması için adeta acı çekiyordu. Birbirimiz için yaratılmıştık. Seviştiğimizde tüm bedenim alev almış gibi oluyordu. Bizi seksin fiziksel eylemi kadar birbirimize bağlayan bir şey yoktu ve bunun ne kadar harika olduğuna hâlâ şaşıryordum.

“Parka ne dersin?” diye fısıldadı sol göğüs ucumu hafifçe ısırmadan önce.

“Park mı?” diye kıvrandım yatakta. Keşke dışarıda seks yapmaktan söz etmeseydim diye düşündüm. Bir anda ağızımdan çıkmıştı ve Rhett’in bu fikrin peşini bırakmayacağını hissediyordum.

“Bir bankta falan değil,” diye güldü. “Bir piknik sepeti hazırlarız, sonra da şekerleme yaparız.”

“Şekerleme mi?” dedim şaşkınlıkla.

“Daha doğrusu, şekerleme yapıyormuşuz gibi davranacağız.” Sırıtıp göz kırptı. “Anladın mı?”

“Sanırım.” Heyecanlanmaya başlamıştım. “Sence işe yarar mı?”

“Yarayacağını biliyorum.” O da heyecanlanmıştı. “Haydi, gidelim.”

“Bir dakika, şortumu çıkarıp etek giymem gerek,” diye kıkırdadım sütyenimin kopçasını takmaya çalışırken.

“Yok, yok, sütyenini de çıkar,” diye güldü. “Sütyen de yok, külot da.”

“Rhett,” dedim sızlanır gibi. “Sapığın tekisin ve beni de kendine benzetiyorsun.”

“Bana benzemekten hoşlanmıyor musun?”

“Hayır.” Gülererek tişörtümü ve sütyenimi tamamen çıkardım. Rhett’in çıplak göğüslerime bakarken gözlerini kıstığını fark ettim. Boğazında atan nabzına bakıp tatlı tatlı gülümsedim. “Aklından ne geçiyor?” diye sordum yumuşak bir sesle. Dolaba gidip ağır ağır giyecek başka bir tişört aramaya koyuldum.

“Parka kadar dayanamayacağımızı düşünüyorum.” Arkamdan gelip omuzlarımı öpmeye başladı; ellerini belimin etrafına doladı ve yukarı kaldırıp göğüslerimi avuçladı. “Tanrım, seni çok seviyorum Clementine.” Kulağıma böyle fısıldadıktan sonra ereksiyonunu popoma bastırarak göğüs uçlarımı sıktı. “Bana kendimi bir tek sen böyle hissettiriyorsun.” Rhett göğüslerimi okşayıp saçlarımı öperken gözlerimi yumdum. “Kokuna bayılıyorum. Sana dokunmaya bayılıyorum. Tadına bayılıyorum,” diye fısıldayıp kulağımı öptü. “Bir daha asla tartışmayalım. Sadece mutlu ve kayıtsız bir şekilde birlikte olalım.”

“Hayat her zaman öyle gitmiyor,” diye inledim Rhett’in parmakları bana daha sert dokunmaya başladığında.

“Hayatı kendi oyununda yeneceğiz, aşkım.” Sağ eli bacaklarımın arasına kayd. “Şimdi, gidip parkta biraz eğlenelim.”

Beş Rhett

*Yağmur başladığında, yine George Meydanı'ndaydık.
Ne kadar da özel ilkbaharın böyle aniden gelişi.
Giydiği elbisenin rengi de sarıydı.
Yağmur saçlarındaydı.
Ne kadar da çok söylemeyi isterim ona,
Hep yanında olacağımı.*

“George Meydanı” – David Berkeley – Some Kind of Cure

“Ama piknik sepetimiz bile yok.” Yanımızda götürdüğümüz örtüyü yere sererken, Clementine endişeyle etrafına bakındı.

“Yemeğimizi yemişiz izlenimi veren bir piknik sepetimiz ve eski bir şarap şişemiz var.”

“Her şey son derece uydurmasyon gözüküyor.” Clementine sıkkın bir tavırla bunu söyleyip, eteğini bacaklarına yapıştırdı.

“Rüzgâr eteğini uçurmaz Clemmie. Tüm dünya seni çıplak görmeyecek.”

“Neler olabileceğini bilemezsin.” Yanakları kızardı, sonra oflayarak devam etti. “Bu bana giderek daha kötü

bir fikirmiş gibi gelmeye başladı Rhett.”

“Neden?” Kemerimi çıkarıp naylon bir torbaya koydum. Sonra, bunu boşuna yaptığımı fark ettim. Pantolonumu çıkarmayacağım için, kemerimi de çıkarmama gerek yoktu.

“Etrafta küçük çocuklar görüyorum,” dedi Clementine. Elleriyle gözlerini sildi. “Bunu yapmayalım, ama yapmış sayalım.”

“Bunu yapalım ve yaptığımızı söyleyelim,” dedim. Sırı tıp etrafa bakındım. “Hangi çocukları diyorsun? Bir tane bile çocuk yok.”

“Az önce, bisikletiyle geçen bir çocuk gördüm.” Suratını buruşturdu.

“Clementine, etrafımızda bir sürü ağaç var. Bizi birilerinin göreceğini hiç sanmıyorum.”

“Her yerde gözler var.”

“Evet, belki birisinin elinde bir dürbün vardır ve bizi gözetliyordur, ama pek bir şey göremez. Örtünün altında olacağız.”

“Dürbün mü? Ne?” Suratını asınca ben de ofladım. Şimdi ona bir de hayır demesi için başka mazeretler sunmaya başlamıştım.

“Yani, birisi bize bakmıyordur demek istedim,” dedim gerilmiş bir halde. Ellerini tuttum. “Yapma Clemmie. Eğlenceli olacak. Eski tarz Amerikan eğlencesi.”

“Parkta seks yapmak eski tarz Amerikan eğlencesi mi?” Kaşını kaldırıp bana baktı. “Sahi mi? Başkanımız vatandaşlarının halka açık yerlerde seks yapması gerektiğini söyleyen bir yasa mı geçirdi?”

“Evet, geçirdi.” Güldüm. “Hatta vatandaşlık hakkı isteyenlerin ülkeye bağlılıklarını kanıtlamak için bunu yapmalarını söyledi.”

“Geçilmesi gereken zor bir sınav.” Duraksadı. “Bir kere,

bana ABD'nin ilk başkanının ismini, sonra da halka açık bir parkta daha önce seks yapmadığını söyle.”

“Kimseden bir şikâyet gelmediğini duydum,” dedim onu hafifçe öperken. “Tüm yeni vatandaşlara anket yapılmış ve hepsi yeni ülkelerini çok seviyorlar.”

“Hımm,” deyip beni öptü. “Yani, hayır dersem ülkeden atılacak mıyım?”

“Evet Clementine. Bugün benimle parkta seks yapmazsan, atalarının geldiği ülkeye geri yollanacaksın.”

“Hangi ülkeymiş o Rhett?”

“Büyükkannen nereden gelmişti demiştin?”

“Onun büyükannesiyle büyükbabasını diyorsun sanırım. Büyükkennem Amerikalı.”

“Şışş, olsun.” Alt dudağını emdim ve sırtını okşadım. “Çok önemli değil.”

“Eh, herkesin soyunun Afrika'daki bir kadından geldiği söyleniyor.” Parmaklarımı öne kaydırıp göğüslerini okşadığımda sesi daha alçak çıktı.

“Afrika mı?” Durup gözlerine baktım. “Büyükkannen Afrikalı mı?”

“Büyükkennem de, annesiyle babası da Afrikalı değil. Ama tüm insanlığın soyu ilk insanların yaratıldığı o çok eski zamanlarda Afrika'ya gidiyor.”

“Adem ve Havva Afrikalı mı?” Geri çekilip gözlerimi kırıştırdım. “Bunu hiç duymamıştım. Bunu sana kim söyledi?”

“Kimse söylemedi.” Gözlerini devirdi. “Adem’le Havva’nın Afrikalı olup olmadığını bilmiyorum. Sana sadece antropologların buldukları en eski insan kalıntılarına dayanarak söyledikleri şeyi anlatıyorum.”

“Bir dakika, hepimiz Afrika'daki tek bir kadının soyunda geliyorsak akraba değil miyiz o zaman?” Bu espriyi

yaptıktan sonra ürperdim. “Bir başka seviyede şu anda yaptığımız şeyin yanlış olduğu anlamına gelmez mi?”

“Hastasın Rhett.” Koluma vurdu ve ben göğüs uçlarını sıkınca bağırdı. “Hakkında espri yapabileceğin komik bir şey bile değil.”

“Nasıl yani, ensest süper bir şey değil mi?” Eğilip dili mi dudaklarında gezdirdim.

“Rhett, anı mahvetmeyi gerçekten de iyi beceriyorsun,” diye mırıldandı. Ona bakıp sıırttım.

“Ama hemen düzeltmeyi de çok iyi biliyorum.” Yere uzanırken onu da kendime çektim ve sarı renkli elbisesini yukarı sıyırmadan önce örtüyü üstümüze örttüm.

“Bunu öylece yapmayacaksın, değil mi?” diye inledi parmaklarım ıslaklığına değerken. Elimi hissedince bacaklarını sıktı. Ben de klitorisini okşarken ensesini öptüm.

“İstemiyorsan bir şey yapmayacağım.”

“Rhett, bunu yapamayız.” Poposunu bana sürttü.

“Dünyanın başlangıcından veya casuslardan falan mı söz etmeyi tercih edersin?”

“İkisini de tercih etmem Rhett. Ben bundan söz etmek...” Parmağımı içine soktuğumda bağırdı. Rahminin duvarları parmağımı sardı ve ben parmağımı içine sokup çıkarırken kalp atışlarının hızlandığını hissettim. Onunla oynarken ve o inerken, ben de onun saçlarının arasında inledim.

“Güzel mi?” diye sordum parmaklarımı içinden çıkarırken.

“Seni şapşal.” Dönüp bana baktı. “Benim için harika olduğunu biliyorsun.” Elini aşağı kaydırıp fermuarımı açarken, gözlerine şehvetli bir ifade çıkmıştı. “Beni yine baştan çıkardığına inanamıyorum Rhett Madison.”

“Seni baştan çıkarmak, ya da bir kadın yapmak.” Açık kahverengi gözlerine baktım ve suratını kendiminkine

doğru çektim. “Hangisi olursa olsun, ben mutluyum.”

“Yatağımı paylaştığın onca zaman, aslında bunu yapmak istemiştin.” Güldüğünü görünce, ona doğru dönerken başımı salladım ve omzuna mırıldandım. Birden ciddileştiğimi hissettim. “Öyle düşünmeni istemiyorum. Yatağında her yattığımda, için için seninle sevişmek istediğimi düşünmeni istemiyorum.”

“Sahi mi?” İleri geri oynattığı parmakları yarı sertleşmiş penisimin üstünde gezinirken yumuşak ve soğuktu.

“Clementine,” diye inledim. Penisimin ucunu sıkı ve ereksiyonumun ellerinde büyümeye başladığını hissettim. “Dokunuşun sihirli.”

“Şışş,” diye inledi ben göğüsleriyle oynarken.

“Daha fazla bekleyemeyeceğim,” dedim ve bana sırtını dönecek biçimde yatması için onu diğer tarafa çevirdim. Ona biraz daha yaklaşıp bacaklarının arasından yakınlıştım. Penisim artık tamamıyla sertti ve içine zahmetsizce girdi. Klitorisiyle oynarken ve onu inletirken ne kadar ıslandığını hissedebiliyordum.

“Lütfen Rhett,” diye mırıldandı sırtını bana sürterken.

“Siktir,” dedim göğüsleriyle oynarken. “Prezervatifleri unuttum.”

“Hayır,” dedi iç çekerek. “Kesinlikle, hayır.”

“Doğum kontrol hapi almayı ve bunu bana söylemeyi unuttuğunu söylemek istemiyorsun, değil mi?”

“Daha hapları almaya başlamadığımı biliyorsun,” diye bağırdı sırtını bana sürtmeye devam ederken.

“Tamam, dışarı boşalacağım.” Penisimin ucunu girişine götürüp ona sürtündüm. “Boşalacağımı hissettiğim anda içinden çıkacağım.”

“Tamam,” diye inledi. Penisimi içine sokarken bana dayandı ve kalçalarını sıkıca tuttum. “Ah Rhett. Ah!”

diye bağırdı ben içine girip çıkarken. O kadar ıslak ve dardı ki, tek bir beden gibi hareket ederken bedeninde boğulduğumu hissettim. Etrafımızı saran ağaçlar doğayla bir olmuşuz hissi uyandırıyor. Kendimi ilkel, koruyucu ve inanılmaz mutlu hissediyordum. Parmaklarımı Clementine'in teninde gezdirdiğimde, onun ne kadar ipeksi ve pürüzsüz olduğunu hissediyordum. O anla ilgili her şey boşalmaya yaklaştığımı hissetmem haricinde kusursuzdu. O gün o kadar çok dalga geçmiştik ki, bir türlü rahatlayamamıştım ve yakında boşalacağımı biliyordum.

"Harika bir his Clementine," diye inledim kulağına, içine sert bir biçimde girip çıkarken. Ne kadar boşalmak istediğime değil, önce onun orgazm olmasına odaklandım.

"Daha sert Rhett," diye bağırdı hızımı biraz kestiğimde.

"Şu anda daha hızlı yapamam," deyip duraksadım. Clementine penisimi sıkarken "Bana bir saniye ver," diye mırıldandım. "Lütfen Clementine. Ben daha fazla..."

"Rhett," diye bağırdı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni yere itip üstüme çıktı. Sonra da hızla devam etti. Saçları rüzgârda etrafa savruluyor, üstümde aşağı yukarı hareket ederken sarı elbisesi bedenine yapışıyor. "Ah, evet," diye bağırdı ve hareket etmeyi kesmeden eğilip beni öptü. Üstümde sert bir biçimde gidip gelirken ben de inledim ve tam o sırada suratıma minnacık yağmur damlalarının düştüğünü hissettim.

"Clementine," diye inleyip kalçalarını kavradım, ama üstümde hareket ederken kendi dünyasında kaybolmuştu.

İçine boşaldığımı hissettim. Clementine da orgazm olmaya başlayıp bağırdı.

"Rhett!" diye bağıırıp suratı yağmurdan ve terden ıslanmış halde üstüme çöktü. "Ah Rhett." Yana kaymadan önce beni tutkuyla öptü.

“Clementine...” Yüzünü tutup gözlerinin içine baktım. “Çok seksisin.”

“Birazdan gitsek iyi olacak.” Ellerini göğsümde gezdirdi. “Yağmur yağıyor ve seni yine istiyorum.”

“Ben de seni yine istiyorum.” Gülüp suratını okşadım ve durdum. “Az önce içine boşaldığının farkındasın, değil mi?”

“Evet, biliyorum,” diye başını salladı. “Kendimi kaybettim, bunu düşünemedim bile.”

“Bir sorun olacağını sanmıyorum.” Dudaklarını hafifçe öptüm. “Ama bir dahaki sefere daha dikkatli olmamız gerek.”

“Biliyorum,” dedi bıkkınlıkla. “Bu kadar sorumsuz olabileceğim aklıma gelmemişti.”

“Hiçbirimiz...”

“Burada neler oluyor?” Arkamdan bize bağırان bir erkek olduğunu fark ettiğimizde ikimiz de donakaldık. Ya-vaşça arkama dönerken, düşündüğüm kişi olmaması için dua ettim. Ama polis memurunu görünce duamın kabul olmadığını anladım.

“Merhaba, polis bey. Kız arkadaşım ile biraz şekerleme yapmıştık, tam da kalkıyorduk.” Adama başımı sallarken, Clementine’ın fena halde korktuğunu biliyordum.

“Şekerleme yapmak için Danehy Parkı’na mı geldiniz?” Adam hayretle bana baktı.

“Evet, polis bey. Piknik yaptık, sonra da uyuyakaldık.”

“Şekerleme yapmaya çığlık atmak da dâhil mi? Yoksa ikiniz de kâbus mu gördünüz?”

“Ben, şey...” Fermuarımı kapatmaya çalışırken başka bir şey diyemedim. Clementine’a baktığımda, suratının pancar gibi kesildiğini ve benimle göz göze gelmemeye çalıştığını fark ettim. “Şey, yağmur yağıyor polis bey. O yüzden, sanırım şimdi eve gideceğiz.”

“Hiç sanmıyorum, delikanlı.” Bize doğru bir adım attı. “İkiniz de kalkın ve ani bir hareket yapmayın.”

“Ani bir hareket mi?” diye sorduğumda, adam kaşlarını çatı. “Biz cidden iyiyiz. Geldiğinizde eve gitmemiz gerektiğini konuşuyorduk.”

“Eminim öyledir.” Dudaklarını büzdü. “Ama planlarınızı biraz değiştireceğim. Karakola yapacağımız geziden hoşlanacağınızı düşünüyorum.”

“Karakol mu?” Kalbim resmen durdu. Clementine beni öldürecekti. Kalbimi sökecek ve çıplak elleriyle tutup yiyecekti.

“İkinizi de halka açık bir yerde seks yapmaktan ve edepsiz teşhirden dolayı karakola götürüyorum.”

“Ne edepsiz teşhiri?” Ayağa fırladım. “İkimiz de giyiniğiz.”

“Delikanlı, beni tehdit mi ediyorsun?” Adam copunu eline aldı.

“Ne?” dedim hayretle. Adam kafayı mı yemişti?

“Sesinizi yükseltmeyin,” dedi adam gayet ciddi bir tavırla. Ağzımdan çıkan laflara dikkat etmem gerektiğini anladım.

“Polis bey, bugünkü davranışlarımız için özür dilemek istiyorum,” dedi Clementine süklüm püklüm ayağa fırlayıp. “Sorumsuzca hareket ettik ve dersimizi aldık. Lütfen bizi tutuklamayın.” Adamın birkaç saniye ona dikkatle baktığını ve ondan etkilendiğini fark ettim.

“Bizi serbest bırakırsanız, size bin dolar verebilirim,” dedim ve Clementine’in yanımda ofladığını duydum. Bir hata yaptığımı o anda anladım.

“Bir polis memuruna rüşvet mi vermeye çalışıyorsunuz, beyefendi?”

“Lütfen, polis bey.” Clementine öne çıktı. “Erkek arka-

daşım ve ben buraya Güney Carolina'dan yeni geldik ve farklı bir hayatla karşılaştık. Lütfen, onu affedin. Kafası karışık ve endişeli. Gitmemize izin verirseniz, bizi burada bir daha görmeyeceğinize söz veriyorum.”

“Hanımefendi,” dedi adam ona kaşlarını çatarak. “Bunu bir uyarı olarak kabul edin. Sizi bırakacağım, ama size biraz tavsiyede bulunmak isterim. Daha iyi bir erkek arkadaş bulun. Sizi seven bir erkek, sizi güzel bir akşam yemeğine çıkarır ve doğru dürüst sevişmek için hoş bir otele götürür. Bu boktan herif sadece kendi derdinde. Bizim kurt dediklerimizden. Romantik anlar yaşamak için sizi parka getiren bir erkek sizin için doğru kişi değildir. İnanın, insanları iyi tanırım. Onun gibi adamları da iyi bilirim. İyi bir kıza benziyorsunuz, tavsiyelerime kulak verirseniz iyi olur.”

Clementine “Teşekkür ederim, polis bey,” diye başını salladı. Öfkeden donakaldım. Bu adam ne cüretle kız arkadaşşıma beni terk etmesini söyleyebilirdi? Ona karşılık vermemi beklediği belliydi, ama ona parmağımı bile sürersem beni uzunca bir süre içeri tıkarı. İç çekip yere baktım. “Rhett, şunları toparlamama yardım et,” diye asabi bir tavırla fısıldadı. “Gidelim.”

“Gitmenize bir şey demeyeceğim.” Adam gözlerini kısmış bana bakıyordu. “İkinizin de beş dakika içinde parktan çıkmış olması gerekiyor.”

“Tamam polis bey, teşekkürler.” Clementine örtüleri aldı ve çantaya tıktı. “Haydi Rhett.” Bana boş piknik sepetini verdi ve konuşmadan hızla çıkışa doğru yürümeye başladık. Sokağa vardığımızda ona baktım.

“Bu benim hatam mıydı yani?” Ses çıkardığı ve üstüme çıkıp seks yaptığı için beni mi suçluyor diye anlamak için ona baktım.

“Benim suçum olmadığı kesin.” Öfkeyle bana bakıyordu. “Bay haydi piknik yapıyormuş gibi parka gidip seks yapalım.”

“Ama beni tehlikeli bir yere götür ve becer diyen sendin.”

“Öyle bir şey demedim,” dedi ters ters.

“Külot giymeyeceğim demen gibi mi?” Başımı salladım. “Bunu da sana ben dedirttim herhalde.”

“Evet, bunu ben dedim.” Susup iç çekti. “Tamam, tamam, tamam. Eğlenceli olacağını sanmıştım. Polis tarafından yakalanacağımızı düşünmedim.”

“Boşaldığında keyif almadın mı yani?” diye sordum ona. Yanaklarının kızardığını fark ettim. “Hayal mi gördüm Clementine?”

“Boş ver.” Alt dudağını sertçe ısırıp emdi.

“İçine boşaldığımda, ben çok keyif aldım,” diye kulağına fısıldayıp geri çekildim. Şok içinde bana baktı.

“Domuzun tekisin Rhett. Cidden domuzun tekisin.”

“Sadece içimden geçeni söylüyorum,” diye omuzlarımı silktim. “Beni becermek için üstüme çıkman inanılmaz seksiydi.”

“Rhett,” diye homurdanıp yürümeye devam etti.

“Yalan mı söylüyorum yani?” dedim ben de peşine takılıp. Kendime daha da derin bir çukur kazdığımı biliyordum, ama nasıl duracağımı bilemiyordum. “Hayatımın en ateşli seksiydi.”

“Tamam Rhett. Bununla gurur mu duyayım şimdi?” diye mırıldandı. “Sürtük erkek arkadaşım, yatağa attığı en seksi kız olduğumu düşünüyor.”

“En seksi kız olduğunu söylemedim, hayatımın en ateşli seksiydi,” diye öfkeyle mırıldandığım anda ne dediğimi fark ettim. “Gerçi en seksisi de sensin. En güzel...”

“Kes sesini,” diye öfkeyle bana baktı. “Bu işten sağ

kurtulmak istiyorsan, çeneni kapatman gerek.”

“Bana kızgın mısın?” dedim hayretle. “Ne yaptım?”

“Ay, biraz büyü artık Rhett. Mesele her zaman seninle ilgili değil. Büyü artık.”

“Vay canına, şimdi cadalozluk yapmana gerek yok,” diye homurdandım.

“Sen ne dedin bana?” Binamızın ön kapısına geldiğimizde, sesini yükseltmişti.

“Hiçbir şey demedim,” dedim gergin bir halde. Clemetine anlayışlı, sevecen ve tatlı Clemmie’den uzaklaşıp, ne zaman karşımdaki cadıya dönüşmüştü? Derdi neydi? Bir yanımda birlikte olmak konusunda bir hata mı ettik diye düşünüyordu. İlişkimiz tamamıyla değişmişti. Bazı günler tıpkı hatırladığım gibiydi, ama diğer günlerde ona çok kıızıyordum ve canım sıkılıyordu. Neden öyle olduğumu ise o kesinlikle anlamıyordu.

“Bana cadaloz mu dedin?” dedi dişlerini sıkarak. “Beni parkta seks yapmaya ikna ettin diye mi?”

“Cadaloz demedim. Ayrıca, seni ikna etmek için çok uğraşmam da gerekmedi.” Omuzlarımı silktim. “Beni yere atıp aletimin üstüne oturduğunda karşımda tanıdığım seni gördüm. İsmimi haykırıp Teksaslı bir kovboy kız gibi üstümde inip çıkarken de öyle.”

“Boş ver Rhett. Anlaşılan medeni bir konuşma yapamayacaksın.” Başını sallayarak basamaklardan çıktı.

“Hangi konuda medeni bir konuşma?” Ön kapıyı açtım. “Bunu abartan kişi sensin.”

“Bana parkta sen seks yaptırdın. Neredeyse tutuklanacaktık Rhett. Hayatımızın sonuna kadar sabıkamız olabilirdi.”

“Ciddi misin?” Sepeti yere bıraktım. “Olanlar benim suçum mu?” İçime derin bir nefes çektim. “Striptiz ku-

lübüne gittim diye mi? Bana hâlâ kızgın mısın? Birkaç kere kucak dansı yaptırdım diye hıncını benden böyle mi çıkarıyorsun? Yoksa Penelope'yi göğüslerinden becerdim diye mi? Yoksa geçmişte başka kadınlarla yattım diye mi? Başka insanlar birlikte olduğum için kıskanıyor musun? Bunun acısını benden mi çıkarıyorsun?"

"Ne?" Ağzı açık kaldı ve üstüme yürümeden önce içinde örtüler olan çantayı yere fırlattı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Tamam." Suratındaki ifade içimi acıttı. "Mesele bunlar değilmiş o halde." Hafifçe gülümsedim. "Seni seviyorum, Clementine," diye fısıldadım, ama bana gülümsemedi.

"İkimiz bir ilişkiye başlamadan önce bir geçmişin olduğu için mi üzgün olduğumu sanıyorsun?" Parmağını göğsüme dayadı. "Neredeyse tutuklandık ve polise rüşvet vermeye kalkıştın diye seni kıskandığımı mı söylüyorsun?"

"Tamam, yanılmışım," diye elini tuttum. "Polis memuruna rüşvet vermeye kalkışmam ve kıskançlık yaptığımı söylemem yanlıştı."

"Öyle mi?" Birkaç saniye boyunca, öfkeli kahverengi gözlerini benden ayırmadı.

"Çok hatalıydım. Özür dilerim, minik şekerim."

"Sakın bana minik şekerim deme." Suratını buruşturdu, ama yumuşamaya başladığını görebiliyordum.

"Sarı elbisenle çok güzel görünüyorsun," diye onu yumuşatmayı denedim.

"Minik bir şeker gibi mi?" Hafifçe gülümsediğinde, gerilmiş sırt kaslarımın gevşediğini hissettim. Artık kızgın değildi.

"Hayır, güneş gibi," diye sıırıttım.

"Hı-hı."

"Özür dilerim," dedim suratımı buruşturup. "Her şeyi berbat ettim."

“Sorun değil. Ben de öyle.” İç çekti. “Bence...”

“Çok seksi görünüyorsun.” Öne doğru bir adım atıp lafını kestim ve onu öptüm. “İkinci raunt için hazır mısın?”

“Rhett!” diye bağırdı. Sarı elbisesini yukarı sıyırdım ve çıkardım. Karşımda onu çıtırçıtlak görünce, kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

“Çok güzelsin Clementine.” Narin tenine yavaşça dokundum.

“Konuşmamız gerek Rhett.”

“Sonra konuşabiliriz,” diye başımı sallayıp gömleğimi çıkardım.

“Ama biz...” Pantolonumu ve baksırımı çıkarıp karşısında çıtırçıtlak kalınca lafını tamamlayamadı.

“Seninle tatlı tatlı sevişmek istiyorum Clemmie.” Öne adım atıp elini tuttum ve zaten sertleşmiş olan aletime çektim. “Şu anda, çok azmış durumdayım.”

“Rhett.” Penisimle oynarken, bakışları tereddütlüydü. Diğer elini tutup onu halıya çektim. “Ahh Rhett,” diye inledi bacaklarını açıp, yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde. Onu hevesle yalamaya başladım. Tadını suratımda hissetmek harikaydı.

“Şışş, sonra konuşabiliriz.” Başımı kaldırıp hemen gülümsedim ve suratımı tekrar ıslaklığına indirip dilimi içine soktum. Bağırdı ve ben onu bu şekilde yalarken, bacaklarının iç kısmının suratımı sardığını hissettim. Bedeni altımda titrerken ve ben klitorisini emerken gülümsedim. Seks konusunda iyiydim. Bunu biliyordum. Onu zirveye ulaştırabileceğimi biliyordum. Her şeyi seksle düzeltebileceğimi de öyle. Suratıma sularının aktığını hissettiğimde, aklımdan bir şey geçti. Barışma seksi yapıyorduk, ama ilişkimizdeki sorunların hiçbirini dile getirmemiştik. Daha şimdiden ortaya çıkmaya başlamış sorunlar vardı. Bunları

nasıl çözebileceğimi de bilmiyordum. Birbirimizin en yakın arkadaşıyken var olmayan sorunlardı bunlar. İlişkimizi bitirebileceğinden korktuğum sorunlar. Clementine'i iyi hissettirmeye odaklanabilmek için gözlerimi yumdum, ama ateşli seksin aramızda oluşmaya başlayan çatlakları kapatmayacağını biliyordum. Korkuyordum. Hayatımda hiç olmadığı kadar korkuyordum. Bu kadını her şeyden çok seviyordum, ama bunun yeterli olup olmayacağını bilemiyordum.

Altı
Clementine

*Başımızdan geçen onca şeyden sonra,
Beni sakın terk etme.
Ben de seni terk etmeyeceğim.
Başımızdan geçen onca şeyden sonra,
Benimle kal.
Seni her zaman koruyacağım.*

“Shelter” - David Berkeley - The Fire in My Head

“Sizi özleyeceğim.” Tomas bana şöyle bir sarılıp Rhett’e döndü. “Hepiniz yakında ziyarete gelmelisiniz.”

“Evet, Şükran Günü ve Noel için geleceğiz,” dedi Rhett. Midemin kasıldığını hissettim. Neden söz ediyordu? Fianallere çalışmam gerektiği için Şükran Günü’nde eve gitmeyi planlamamıştım.

“Tamam, harika.” Tomas çantasını aldı. “İple çekiyorum. Gitsem iyi olacak, taksi beni bekliyor.”

“İyi yolculuklar, Tomas.” Ona gülümsedim. “Bizi görmeye gelmen güzeldi. Jake’e benim için sıkı sıkı sarıl ve ona bir an önce poposunu kaldırıp buraya gelmesini söyle.”

“Söyleyeceğim Clemmie.” Saçlarımı karıştırdı. “Beni

ağırladığınız için teşekkürler.”

“Hoşça kal.” Rhett arkadaşının omzuna vurdu. “Kendine dikkat et, kardeşim.”

“Sen de.” Tomas kapıdan çıktı, tekrar gülümsedi ve gitti.

“Bu salağı özleyeceğim,” dedi Rhett kapıyı kapattıktan sonra.

“Seni her hafta sonu striptiz kulüplerine götürmek için burada olmadığına memnunum doğrusu.” Gülümsediğimi görünce güldü. İkimiz de birkaç saniye ne yapacağımızı bilemeden öylece durduk. İç çektim. “Konuşmamız gerek.” Endişeyle dudağımı ısırdım. Bu konuşmayı yapmayı istemiyordum. Hem de hiç.

“Evet,” diye başını salladı ve üzgün üzgün bana baktı. Yüzündeki o ifade kalbimin neredeyse durmasına neden olacaktı. Koltuğa doğru gittim.

“Peki,” dedim, ama sesim çatallanınca ne diyeceğimi bilemedim.

O da “Peki,” deyip yanıma oturdu.

“Geçen gün hakkında.” İçime derin bir nefes çektim. “Özür dilemek istiyorum.”

“Geçen gün ne oldu ki?” Kaşlarını çattı.

“Parka gittiğimiz gün.” Gülümsedim. “Yakalandığımız veya parkta seks yaptığımız için seni suçlamamalıydım. Sadece stresli, endişeli ve şok içindeydim sanırım.”

“Sorun değil,” diye başını salladı. “Anlıyorum Clemmie. Benim de özür dilemem gerek. Parkın güvenli olacağına seni ben ikna ettim.”

“Beni herhangi bir şeye veya her şeye ikna edebilirsin Rhett.” Gülüp ona baktım. “Ne demen gerektiğini çok iyi biliyorsun.”

“Eh işte.” Sırıtıp göz kırptı.

“Ama sonrasında tartışmaya başladığımızda ikimiz de

bir şeyler dedik.” Kaşlarımı çattım. “Bence bunlar hakkında konuşmalıyız.”

“Ne hakkında?” Bu sefer Rhett kaşlarını çatmıştı.

“Aramızda olanlar hakkında.” Suratımı buruşturdum. “Bunu ikimizin de beklemediğini biliyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” Surat ifadesi değişti. Korkmuş gibiydi.

“Ne demek istediğimi biliyorsun Rhett.” İç çektim. “Artık bana her şeyi anlatmadığını biliyorum. Bunun ikimiz için de farklı olduğunu biliyorum.”

“Benden ayrılıyor musun?”

“Hayır,” diye başımı salladım. “Ama korkuyorum Rhett. Eskiden aramızda her şey çok kolaydı, ama artık...” Sesim çatallanınca birbirimize bakakaldık.

“Kimse bu kadar zor olacağını söylememişti, değil mi?” Hafifçe güldü. “Neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum. Ne hata yaptığımı bilmiyorum. Belki de ilişkiler bana göre değildir.”

“Rhett, bence ikimizin de bu ilişkinin nasıl olacağına dair beklentilerini değiştirmesi gerek.”

“Hep hayallerini süsleyen erkek arkadaş değilim, değil mi?” Üzgün gözüküyordu. “Keşke o erkek olsaydım, ama bir geçmişim var Clemmie.”

“Bunun geçmişinle hiçbir ilgisi yok Rhett.” Başımı salladım. “Geçmişini biliyorum. Sadece biraz daha romantik olacağını sanıyordum.”

“Nasıl yani?”

“Romantizm diyorum, sadece seks değil.” Şaşkın suratına baktım. “Anlamayabileceğini de biliyorum. Ama sana bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum,” diye mırıldandım. Her şeyi çözmek için seksi kullandığını nasıl söyleyebilirdim? Bana kendini tamamıyla vermediğini

düşündüğümü nasıl anlatabilirdim? Bana kur yapmasını istediğimi, derin bağlılığını her gün hissetmek istediğimi nasıl söyledim? Kız arkadaşı gibi değil de birtakım ekstra şeylerden de faydalanan en iyi arkadaşı gibi hissettiğimi nasıl söyleyebilirdim? Bunları ona söylemeye korkuyordum. Kötü bir yanıt vereceğinden ürküyordum. Nasıl tepki vereceğini bilemiyordum, çünkü daha önce hiç gerçek bir ilişkisi olmamıştı. Bu tür konuşmalara duygusal açıdan hazır olmadığını biliyordum, ama konuyu nasıl açacağımı bilemiyordum.

“Bize bir ders ayarladım,” dedi. Ellerimi tuttu ve açık mavi gözlerinde tereddütlü bir ifade belirdi.

“Ne?” dedim kaşlarımı çatarak. “Ne dersi?”

“Bir ilişki dersi,” diye hafifçe gülümsedi. “O kadar da şaşıрма.” Yanağını okşadı. “Geçen gün gazetede gördüm. Bize faydası olabileceğini düşündüm.”

“O halde, sen de mi bizim için endişeliydin?” Mantıksız olduğunu bilmeme rağmen kırılmışım.

“Beni terk edeceğini düşünüp endişeye kapıldım.” Başka yöne baktı. “Seksi bir şeyleri düzeltmek için kullandığımı ve bir süre sonra bunun artık yeterli olmayacağını biliyorum. Benden şu anda verdiğimden fazlasını istediğini biliyorum. Beni terk etmeni istemiyorum Clementine.”

“Seni terk etmeyeceğim Rhett.” Uzanıp suratını tuttum. “Seni neden terk edeyim ki?”

“Hayatta böyle şeyler olur,” diye omuzlarını silkti. “İşler zorlaşınca, insanlar çekip gider.” Gözlerime baktığında, suratında acılı bir ifade gördüm. Çok uzun seneler boyunca ruhundan yansıdığını gördüğüm bir acıydı bu.

“Seni terk etmeyeceğim Rhett. Ben annen değilim,” dedim yavaşça. Kalbim karşımdaki erkek için sızladı.

“Neler olacağını bilemeyiz.” Omuzlarını silkti. “Sana

beni terk etmen veya sevmemen için bir neden vermek istemiyorum,” diye mırıldandı. Yüzüne baktığımda, on üçüncü yaş gününe geri döndüm. Annesinin onun ergenlik çağına adım atmasını kutlamak için orada olmayacağını anladığında suratında beliren o hüzünlü ifadeyi hatırladım. Bunu hiç konuşmamıştık, ama ne kadar üzüldüğünü görmüştüm. Rhett tüm hayatı boyunca annesinin onu terk etmesinin yarattığı acıyı içinde taşımış, bu konudan asla söz edememişti. En azından gerçekten değil. Evet, yüzeysel olarak bundan konuşmuştuk, ama asla tamamıyla açılmamıştı ve ben de onu asla zorlamamıştım.

“Beni seni sevmekten vazgeçirecek hiçbir şey yapamazsın Rhett Madison.” Elini sıktım. “Bu ders ne zamanmış?”

“Bu gece gidebiliriz.” Tatlı tatlı gülümsedi. “Her gün var. Gruplar halinde yapılıyormuş.”

“Gruplar halinde mi?” Suratımda dehşet dolu bir ifade belirlediğini biliyordum. “Ne?”

“Haha, biliyorum,” diye güldü. “Ben de aynen öyle düşündüm, ama sorunları olan diğer çiftlerin yanında olmanın faydalı olacağı söyleniyor. Hepimiz fikrimizi söyleyip meseleleri tartışabiliyoruz.”

“Anladım,” diye yüzümü ekşittim. Oradaki diğer çiftlerle sorunlarımızı tartışmak konusunda ne hissettiğimden pek emin değildim. Mahremiyet olmayacak gibiydi.

“Nasıl gittiğine bakarız.” Gözlerime baktı. “Faydası olup olmadığını anlarız.”

“Denemeyi istiyorum,” diye başımı salladım. “O dersi bulduğuna bile şaşırdım. Beni cidden şaşırttın.”

“Ben sürprizlerle dolu bir adamım.”

“Sürprizler yoksa pantolonunun içinde mi?” diye espri yaptığımda güldü.

“Bunu benim söylemem gerekmez miydi?”

* * *

“Hoş geldiniz, hoş geldiniz.” Kısa ve siyah kıvrırcık saçlı, uzun boylu bir kadın odadaki herkese gülümsedi. “Ben Tasha. Bugünkü grup lideriniz benim. Geldiğiniz için hepimize teşekkür ederim.”

“Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi Rhett. Kadın ona bakıp gülümsedi. Gruptaki diğer birkaç kızın da onu süzdüğünü fark edince gözlerini devirmemeye çalıştı. Benim erkeğime bakıyorlarsa, elbette ilişkileri sorunlu olacaktı.

“Herkes başlamaya hazır mı?” Tasha hepimize gülümsedi.

Herkes hep bir ağızdan “Evet!” deyince Tasha yerine geçti.

“Harika.” Teker teker hepimize bakıp devam etti. “Bugün bazılarınız için zor geçecek. Bizler çoğu grup toplantısı gibi değiliz. Kendimizi diğerlerine tanıtmıyoruz ve basketbol veya golf sevdamızdan söz etmiyoruz. Doğrudan konulara geçiyoruz. İlişkilerinizdeki sorunların temeline inmeye çalışıyoruz. Birbirinizi dinlerken sorunlarınızı belirlemeniz için grup olarak toplanıyoruz.”

“İnsanlar bana Juan’la aramızdaki sorunları mı söyleyecekler?” dedi Rhett’in sağında oturan bir kız. “Nereden bilecekler ki?”

“Hayır, hayır, Valentina.” Tasha gülümseyip yine bizlere baktı. “Ama bu iyi bir soruydu. Nasıl olacağını anlatayım. Sırayla ilişkilerimiz hakkında konuşacağız. Bir grup olarak her çiftin sorunlarını belirlemeye gayret edeceğiz. Her çift sonra biraz düşünecek ve gerçekten de bu tür sorunları olup olmadığından söz edecek. Bunlar herkese mantıklı geliyor mu?”

“Evet,” diye başımı salladığımda Valentina bana ba-

kıp suratını buruşturdu. Rhett'in bana baktığını gördüm. Elini tuttum. İlişki dersi dediğinde aklıma bu tür bir şey gelmemiştii, ama daha ders bitmeden ön yargılı davranmamaya gayret ettim.

"Tamam, başlayalım." Tasha ikimize başını salladı. "Neden siz başlanıyorsunuz?"

Valentina "Evet, Brad ve Angelina, sizin sorunlarınızı duymak istiyorum," diye espri yapınca herkes güldü. Tasha elini kaldırıp gruba baktı. "Buranın yargılamalardan arınmış bir bölge olduğunu unutmayın. Kimsenin bir diğeri çiftle dalga geçmesini istemiyorum, tamam mı? Hepiniz ilişkilerinizde sorunlar olduğu için buradasınız. Lütfen, duymak istemeyeceğiniz şeyleri başkalarına söylemeyin. Herkes anladı mı?"

"Sii," dedi Valentina ve gözlerini devirdi. Rhett'e baktığımda, bana sıırttı. Onun da en az benim kadar kendisini oraya ait hissetmediğini görebiliyordum. Hatta oraya o kadar uymuyordu ki, içimden gülmek geldi. Bir milyon sene de geçse, Rhettimi bir grup ilişki dersinde hayal edemezdim.

"Rhett ve Clementine, hazır mısınız?"

"Evet," dedim. Rhett elimi sıktı. "Tam olarak ne dememiz gerekiyor?"

"İlişkinizi anlatmaya başlayın, sonra devam ederiz."

"Tamam," diye başımı sallayıp içime derin bir nefes çektim. "Rhett ve ben küçüklüğümüzden beri birbirimizin en yakın arkadaşı olduk. Ben çalışkan bir çocuktum; hep ders çalışırdım, erkeklerle çıkmazdım. Rhett'se çapkındı, sık sık birileriyle çıkıyordu ve çok az ders çalışıyordu." Rhett'e şöyle bir baktım. "Çıkıyordu derken, cidden çıkıyordu bu arada. Her gece beni arayıp, randevularının nasıl geçtiğini anlatırdı."

“Ya da evine gidip anlatırdım,” diye güldü Rhett. “Ondan tavsiye ve yardım isterdim.”

“Evet, bir seferinde aynı gün iki randevusu birden olduğu için benden yardım istemişti.” Bunu hatırlayınca güldüm. “Şu anda kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, ama ilişkimiz o zamanlar böyleydi. Birbirimize her şeyi anlatıyorduk. Her şeyi yapabiliyor ve birimizin diğerini yargılamayacağını biliyorduk.” Durup içime derin bir nefes daha çektim. “Birkaç ay sonra, birbirimizden hoşlandığımızı fark ettik.”

“Onu gıcık ve yaramaz bir kız kardeşten daha fazla sevdiğimi fark ettim,” dedi Rhett. Koluna vurdum. Tasha bize gülümseyince devam ettim.

“Böylece, birbirimizi sevdiğimizi anladık ve bu ilişkiye bir şans tanımak istedik. Sonra, Güney Carolina’dan buraya taşındık ve...”

“Birlikte mi yaşıyorsunuz?” diye sordu Valentina merakla.

“Evet, neden sordun?” dedim.

“Birkaç ay çıktınız ve hemen birlikte mi yaşamaya başladınız?” Kaşlarını havaya dikti. “Biraz hızlı olmamış mı?”

“Senelerdir arkadaşız, ama ilişkimiz yeni olduğu halde o kadar da yeni değil. Birbirimizi tanıyorduk.”

“Peki, birlikte yaşamak nasıl gidiyor?” diye sordu Tasha.

“İyi,” dediğim anda Rhett “Çok dağınık,” dedi.

“Ne?” Ona baktım. “Asıl sensin dağınık!” dedim öfkeyle.

“Sadece giysilerini ortalıkta bıraktığını söylüyorum.” Omuzlarını silkti. “Saç bakım ürünlerini, makyaj malzemelerini ve dergilerini de öyle.”

“Bunları hiçbir yere bıraktığım falan yok.”

“Evde biraz düzen olsa güzel olurdu.” Hafifçe gülümsedi.

“Dağınık değilim,” dedim sesimi yükseltip şok içinde.

“Bunları nereden uydurduğunu bile anlayamıyorum.”

“Büyütülecek bir mesele değil, ama pasaklı olduğunu bilmiyordum.”

Elini bırakıp öfkeyle geri çekildim. Bana ne cüretle pasaklı derdi?

“Pekâlâ, o halde birlikte yaşamanız biraz sorun yaratmış diyebiliriz,” dedi Tasha. “Ya ilişkinizin geri kalanı? O nasıl gidiyor?”

“Ne ilişkisi? O sadece seks yapmak istiyor!” deyiverdim.

“Ne?” dedi Rhett şok içinde. “Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır.” Gruba baktım. “Sadece seksi önemseydiğini düşünüyorum. Bir tek o zamanlar tatlı davranıyorsun.”

“Sana her zaman seni sevdiğimi söylüyorum.” Şaşırmış gibiydi. “Dalga mı geçiyorsun? Daha önceden hiçbir kıza onu sevdiğimi söylemedim. Sen teksin Clementine. Tek gerçek kız arkadaşımın.”

“Bana bir kız arkadaşına davranılacağı gibi davranmıyor. Randevular planlamıyor. Hediyeler almıyor. Arayarak, şiirlerle veya başka bir şeyle sürpriz yapmıyor. Sordugu tek şey, yemeğin ne zaman hazır olacağı ve ne zaman seks yapabileceğimiz.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Sesi öfkeli çıkıyordu. “Sana daha geçen gece akşam yemeği ve tatlı getirdim.”

“Bir Hershey çikolatası ve bir dilim pizza akşam yemeği ve tatlı değil Rhett.” İç çektim. “Ben sadece daha romantik bir şeyler olacağını düşünüyordum.” İç çekip Tasha’ya baktım. “Daha önce hiç ilişkim olmadı. Sanırım, daha fazlasını hayal etmiştim.”

“Kulübümüze hoş geldin arkadaşım,” dedi Valentina. “Juan ve ben beş senedir birlikteyiz ve ben hâlâ romantizmi bekliyorum. İlk sene bebeğimiz oldu ve sanırım onunla birlikte romantizm bitti.”

“Neden?” dedi Tasha gözlerinde bir parıltıyla. İnsanların konuşmaya başlamasına mutlu olduğu belliydi.

“Juan’ın sütü bedavaya bulduğunu ve artık ineği satın almak istemediğini düşünüyorum.” Suratını buruşturdu. “Benimle evlenmiyor ve sırf küçük Juanitamız var diye yanında olmamı bekliyor.”

“Seni ve Juanita’yı seviyorum,” dedi Juan. “Bunu söylemiştim. Bir düğün yapabilecek param olana dek de evlenmeyeceğim.”

“Ama bir çocuğunuz olmuş,” dedim. “Neden bebek yapmadan önce evlenmeyi beklemediniz?”

“Doğum kontrol hapı kullandığıyla ilgili yalan söylemesi benim suçum değil.” Omuzlarını silkti. “Bebeğime bakıyorum.” Tasha’ya baktı. “İyi bir babayım.”

“Çok güzel,” diye başını salladı Tasha. “Az sonra, sana ve Valentina’ya geleceğiz, ama şimdilik Rhett’le Clementine’dan söz edelim. Sanırım, ilk bağlantımızı kurduk, değil mi?”

“Ne?” Şaşkınlıkla ona baktım. “Öyle mi?”

“Sen ve Rhett çok kısa sürede birlikte yaşamaya başlamışsınız,” dedi Tasha başını sallayarak. “Rhett sana kur yapmıyor, ya da randevulara çıkarmıyor, çünkü buna gerek kalmamış. Bunu yapmaya ihtiyaç duymuyor, çünkü istediğini zaten seninle elde ediyor.”

“Onunla sadece seks için birlikte değilim,” dedi Rhett. Sesinden sinir olmaya başladığını anladım.

“Onunla seks için birlikte olmayabilirsin, ama son amacın seks ve kız zaten pes etmeye başlamış bile,” dedi Valentina suratını ekşiterek. “Çaba sarf etmene de gerek yok, çünkü ne zaman seks istersen bacaklarını açıyor.”

“Bir dakika,” diye başını salladı Tasha. “Kullandığımız dile ve ifadelerimize dikkat edelim”.

“Adam istediği zaman saksoyu alıyor falan demedim sonuçta,” dedi Valentina gıcık olmuş gibi. Tasha hayretle ona baktı. “Pardon,” dedi Valentina gülerek. Juan’ın onun bacağını okşadığını gördüm.

Tasha bana döndü. “İlişkinizde büyük bir sevgi görüyorum ve sanırım sorunlarınız ortada. Arkadaşlıktan sevgililiğe geçmişsiniz, ama bunun tam olarak ne anlamı geldiğini bilmiyorsunuz. Eski ilişkinize dönemezsiniz. İkiniz için de uygun olmaz, ama bu kötü bir şey değil. Sadece farklı yönlerden güçleneceksiniz demek.”

“Evet, sanırım bunu yaşayıp göreceğiz.”

“Tamam. İşin zor kısmı şu.” Tasha ayağa kalkıp ikimize de birer kâğıt uzattı. “İlişkinizde sizi en çok endişelendiren şeyi yazmanızı ve yüksek sesle okumanızı istiyorum.” Her birimize birer kalem de verdi ve “Şimdi, bu dediğimi yazın,” dedi. İkimiz de kâğıtlara hemen bir şeyler yazdık. “Tamam mı?” diye sorunca, ikimiz de evet anlamında başımızı salladık. “Yazdıklarınızı okumanızı istiyorum. Önce sen Clementine.”

Hafifçe öksürüp hızla okudum: “Rhett’in çapkınlık günlerini özleyeceğinden ve başka bir kızla birlikte olmak isteyeceğinden korkuyorum. Beni aldatacağından, ya da ilgisini kaybedeceğinden korkuyorum,” dedim alçak sesle. Tasha başını salladı.

“Şimdi sen Rhett.” Birkaç dakikalık bir sessizlikte sonra, Rhett okumaya başladı.

“Clementine’in onun için yeteri kadar iyi olmadığını fark etmeye başlayacağından korkuyorum. Benden sıkılacağından korkuyorum. Daha iyi birisini bulacağından korkuyorum. Onun için yeteri kadar iyi olmadığım ve beni terk edeceğinden korkuyorum.” Sustu ve kalbimin bunları dinlerken hızla atmaya başladığını hissettim.

Dönüp ona baktım ve ikimiz de korkuyla ve aşkla birbirimize baktık. Korkularımızı dile getirmek zordu, ama birbirimizi dinlemek de zordu. Orada otururken, ikimiz de korkularımızın farklı açılardan doğru olduğunu biliyorduk. Birbirimizi seviyorduk, ama ilişkimiz bundan çok daha karmaşıktı. Temel hislerimizden daha karmaşık insanlardık. Çok uzun süredir birbirimizin hayatındaydık, ama asla bu denli samimi bir ilişki yaşamamıştık. İkimiz de, biz farkında olmadan ilişkimize bu kadar kısa bir süre içinde giren sorunlara hazırlıklı değildik. Ama zaten ikimizin de ilişkilerle ilgili gerçek bir deneyimi yoktu.

“Sorunlarınız konusunda bu denli samimi davranmanıza çok sevindim.” Tasha mutlulukla bize baktı. Bakışlarında bizi anladığını gördüm. “En önemli adım budur. Dürüst olmak umudun var olduğunu gösterir. İkiniz için de umut var. Sadece bu sorunların kökenine inmemiz gerekiyor.”

Arkamıza yaslanıp gülümsedik ve başımızı salladık, ama ne kadar yol aldığımızı basite indirgediğinin de farkındaydım. Evet, sorunlarımız olduğunu kabullenmiştik. Ama sorunların kökenine inmek bunları kabullenmekten çok daha zorlu bir iş olacaktı.

Yedi
Rhett

*İnsan ev dediği yerin nerede olduğunu bilmezse,
Evini özlemesi de zorlaşır.
Ama bu çatı nasıl ayakta kalacak bilmiyorum,
İçerisi çok soğuk.
Ne yazık ki çok kar yağdı;
Evet, güzel görüldüğünü biliyorum,
Hava da berrak mı berrak.
Ama yıllar bu şekilde hızlı
Geçmiyor yeteri kadar.
Belki de beni sen kurtarabilirsin.
Nasıl olacağından emin değilim.
Sana bunun için sesleniyorum,
Sana bunun için sesleniyorum.
“Homesick” - David Berkeley - Some Kind of Cure*

Telefonu kulağıma dayamış otururken uyuşmuş gibiydim. Hiçbir şey hissetmiyordum. Bu durum beni kabullenmek istemeyeceğim kadar korkutuyordu. Önümdeki duvara gözlerimi dikip Clementine keşke orada olsaydı diye düşündüm, ama hâlâ okuldaydı.

“Gelebilir misin?” Karşıdan gelen ses duygudan yok-sundu. “Durumu iyi değil.”

“Güney Carolina’ya gelirsem ne faydam dokunacak?” Benim de sesim buz gibi çıktı, ama başka nasıl davranacağıyı bilemedim.

“Belki onunla konuşabilirsin. Siroz teşhisi konuldu.” Sesi olsa olsa sıradan bir gripten bahsediyormuş kadar sıkkındı. “İçmeyi kesmezse ölecek.”

“Bunu ne zamandır biliyor?” Yanıtı bilmem gerekiyordu.

“İki senedir,” dedi aynı ses tonuyla. Acaba doktor bu konuşmayı aile üyeleriyle kaç kere yaptı diye merak ettim. Kaç kere birilerine bir sevdiklerinin öleceğini ve bunun onun suçu olduğunu söylemek zorunda kalmıştı?

“Anladım.” Gözlerimi kırıştırdım ve düşünebildiğim tek şey Clementine oldu. Neredeydi? Holden’la birlikte miydi? Başka erkeklerle birlikte vakit geçirirken, benim onu aldatacağımdan korkuyor olması ne kadar garipti. Mantıksız davrandığımı biliyordum. Onunla sadece çalıştığını, ama Holden’ın onu istediğini de biliyordum.

“Rhett, bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Kısa bir süre önce taşındın, ama gelersen gerçekten de iyi olur. Biraz düşün ve ne yapacağına karar ver. Sormak istediğin bir şey olursa ofisi aramaya çekinme. Sen onun tek yakınısın.” Sonra, başka bir şey demeden telefonu kapattı.

Suratım buz kesti, mideme bir ağırlık çöktü ve gözyaş-larım düştü düşecek bir halde gözlerimin ucunda birikti. Orada öylece otururken, bacağımanın yukarısındaki damarın attığını hissedebiliyordum. İçim bomboştu. Kocaman, acı dolu bir boşluktan başka bir şey hissedemiyordum. Kolumu kesmiş gibiydim. Bir parçamı yitirmiş gibi. Konuşacak kimse de yoktu. Ne hissettiğimi kimse anlayamazdı. “Her şey düzelecek,” gibi laflar duymak istemiyordum.

Tüm bunların ötesinde beni sevdiğini de. Onsuz hayatımın daha iyi olacağını da. İşin aslı, o annemdi ve tek istediğim beni sevmesiydi. Tek istediğim yeterli olduğumu söylemesiydi. İçki içmeyi bırakması için benim yeterli bir neden olduğumu söylemesiydi. Kendini toparlaması için. Onun küçük oğlu olmak istiyordum. Göz bebeği olmak. Acılarını dindirebilecek kişi olmak. Onu ne kadar sevdiğimi bilmiyor muydu? Acısını dindirmeyi ne kadar istediğimi fark etmiyor muydu? Kendisiyle birlikte beni de öldürdüğünü bilmiyor muydu? Neden böyle davrandığını anlamak için her şeyden vazgeçebileceğimi bilmiyor muydu?

O içkiyle kendisini öldürürken, ben de içten içe ölüyordum. Onun sevgisi olmadan hiçbir şeyin anlamı yoktu. İçimdeki boşluğu hiçbir şey telafi edemezdi. Clementine bile. Beni kaç kere öpse de. Ne kadar sıkı sıkı sarılsa da. Kaç kere sevdiğini söylese de. Bunu düzeltemezdi. Daha iyi hale getiremezdi. Ne yapacağımı bile bilmiyordum. Eve geri dönersem, ne yapabilirdim? Her şeyi nasıl düzeltebilirdim? Artık nereye ait olduğumu bile bilmiyordum. Clementine, Boston'da kendini geliştiriyordu. Gözlerimin önünde serpiliyordu ve ben artık bana ihtiyacı olup olmadığını bile bilmiyordum. Ya annem? Onun annem olup olmadığını bile bilmiyordum. Evet, beni dünyaya getirmişti, ama hayatımın bir parçası olmamıştı. Neye benzediğini hayal meyal hatırlıyordum. Yüzünü hatırlayabilmek için gözlerimi sıkı sıkı yummam gerekiyordu. Nereye ve nasıl ait olduğumu bilmediğimi fark edince yüreğim sızladı. Birisinin beni kurtarmasını istiyordum. Yol göstermesini istiyordum. Clementine'ın her şeyi yoluna koymasını istiyordum, ama beni kurtarabileceğinden emin değildim. Onun beni kurtarmasını beklememin doğru olup olmadığını da bilmiyordum. Erkek olan bendim. Her şeyi topar-

layıp düzelten ben olmalıydım. İçimdeki acıyı görmesinden korkuyordum. Nasıl tepki vereceğinden korkuyordum. Ona içimin boş olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Cesaretimin ve karizmamın ardında, içi bomboş bir adam olduğumu nasıl anlatabilirdim? Onu hayattaki her şeyden çok sevdiğimi, ama içimdeki bir şeyin bana hâlâ acı verdiğini nasıl dile getirebilirdim? İçimdeki bir şey sürekli endişe içindeydi. Bunu kendim bile anlamıyordum. Kimse mavi gözlerimin ardında ne olduğunu bilmiyordu. Kimse her sabah aman vermeyen saf bir acıyla uyandığımı bilmiyordu. Annem beni terk etti diye beni terk edeceğinden korktuğumu ona nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum. Annem bile yeterli olduğumu düşünmemişse, Clementine'ın farklı düşünmesini nasıl bekleyebilirdim?

Elimdeki telefona baktım ve istesem de istemesem de hayatımın sonsuza dek değiştiğini fark ettim. Herkes Clementine'a âşık olmamın hayatımı değiştirecek bir olay olduğunu düşünmüştü. Nihayet bir kız arkadaşımın olmasıyla, hayatımın büyük bir değişime uğrayacağı düşünülmüştü. Değişmişti de. Artık bir ilişkim vardı. Ama beni tanımlayan şey bu ilişki değildi. Bu ilişki hayatımı değiştirmemişti, çünkü Clementine her zaman kalbimde olmuştu. Her zaman bana ait olmuştu. Tıpkı benim ona ait olduğum gibi. Buna hiç şüphe yoktu. Ama artık her şey farklıydı. Kendimi farklı hissediyordum. Kaybolmuş gibiydim. Hayatım bir evrimden geçiyor gibiydi ve ben bunu artık istemiyordum. Bu yeni hayatı tanımak istemiyordum. Hayatımın değişmesini istemiyordum. Annemin ölmek üzere olduğunu, bundan da öte, onunla olan ilişkim beni yok etmeden önce bu düşünceleri terk etmem gerektiğini kabullenmek istemiyordum.

Clementine ve ailesi her zaman yuvam olmuşlardı. Her düştüğümde beni kaldırıp kurtaranlar onlar olmuştu,

ama bu bile içimdeki boşluğun giderek büyümesini engellememişti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Korkuyordum ve endişeliydim. Asla doğru şeyleri yapamayacağımdan korkuyordum. Annemi görmek istemiyordum. O acıyla tekrar yüzleşmeyi de. Bunu ve onu tamamıyla görmezden gelmek istediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Ben ne biçim bir evlattım? Sevebilme becerisine sahip miydim? Gerçek anlamda birisini sevebilir miydim? Bunu da bilmiyordum. Gerçekten de bilmiyordum. Ayağa fırlayıp yatak odasına gittim ve Clementine'in ikimiz için duvara astığı fotoğraflara baktım. Bunlar bana geçmişî hatırlatan fotoğraflardı. Clementine'a karşı hislerim olduğunu kabul etmeden önce hayatımın ne kadar basit olduğunu hatırlatıyorlardı. Tesadüfen karşılaştığım bir kızla yalnızlığımı unutmak için birlikte olduğum günlerdi. Rastgele seksin ayakta kalmamı sağlayacak kadar mutluluk verdiği zamanlardı. Ama beni ayakta tutan şey aslında asla seks olmamıştı. Her zaman Clementine olmuştu. Her zaman oradaydı. Dayanak noktamdı, ama ben onun için neydim? Bu ilişkiyi mahvetmeye mi mahkûmdum? İsteddiği erkek olabilir miydim? Bir koltukta oturmuş suratımızla komik ifadeler yaptığımız fotoğraflarımıza baktım ve yüreğim parçalandı. Bu güzel kız tüm hayatımdı. Benden daha iyisini hak ediyordu. Yıldızları ve ayı ayaklarının altına serebilecek bir erkeği hak ediyordu. İsteddiği her şeyi verebilecek birisini. O erkek ben olabilir miydim, bunu bilmiyordum. İçimde bu yüreklilik ve ruh var mıydı bilmiyordum; hem de bunu ne kadar istesem de. İçimde bundan böyle verebileceğim kadar şey kalıp kalmadığını da bilmiyordum. Yatağa oturdum ve fotoğrafı göğsüme dayadım. Clementine'la ilişkimin yürümesini her şeyden çok istiyordum, ama onunla birlikte olmayı hak eden erkek olup olmadığımdan emin değildim.

Sekiz **Rhett**

Canın yandı mı?

Asla belli etmediğin yara izlerin var.

Bu kız ateş burcu biliyorsun.

Bir gün yakınındasın, öteki gün gitmişsin.

“Fire Sign” - David Berkeley - After The Wrecking Ships

Koridorda kapısının altından ışık sızan tek bir oda vardı. Kapının dışında durup içeri gireyim mi diye düşündüm. Orada ne yapacağımı bilemeden dururken kalbim çılgınlar gibi atıyordu. Orada ne işim olduğunu bile bilmiyordum. Clementine eve gittiğinde nerede olduğumu merak edecekti. Ne aramış ne de bir mesaj bırakmıştım, çünkü ona ne diyeceğimi bilememiştim.

“Selam,” dedi kapıda duran bir kız bana gülümsemeden. “Grup toplantısı için mi geldin?”

“Olabilir.”

“İsmin ne?” Beni tepeden tırnağa süzdü. “Dur, tahmin edeyim. Kokain mi?”

“Hayır, kokain kullanmam,” diye başımı salladım.

“Eroin?”

“Hayır.”

“Met?” dedi daha yüksek sesle, ama sonra şaşırmış gibi durdu. “Bir met bağımlısı olamayacak kadar düzgün giyimlisin.”

“Bağımlı değilim.”

“Neden buradasın peki?” Sinir olmuş gibiydi.

“Anlamak için,” dedim alçak sesle.

“Neyi anlamak için?”

“Bir bağımlı olmanın nasıl bir şey olduğunu.”

“Anladım.” Saçlarını ağzına alıp emmeye başladı.

“Sen neden buradasın?” dedim gülümseyip. “Saçlarını emme bağımlısı mısın?” diye espri yaptım.

“Alkol.” Omuzlarını silkti ve yere baktı. “Bir de insanlar.”

“İnsanlar mı?” Odaya baktım. İçeride öylece oturmuş, birçoğu birbiriyle konuşmayan birileri vardı.

“Glee Kulübü sayılmaz,” dedi tiz bir sesle. “Ama hepimiz her hafta geliriz. Onlara güvenebiliyorum.”

“Ne açıdan?”

“Yanımda olacaklarına.” Yine omuzlarını silikti.

“Anladım,” dedim, ama anlamamıştım. İçerideki birkaç kişiye, sonra tekrar kapıya baktım. “Gitsem iyi olacak,” dedim. Hayatımda hiç bu kadar tereddütte kalmamıştım.

“Gitmene gerek yok,” diye başını salladı hayal kırıklığıyla. “Aramıza birisinin daha katılması her zaman iyi bir şey.”

“Ama ben bağımlı değilim. Başkalarının vaktini çalmak istemem.”

“Ama anlamak için gelmedin mi?” dedi. Evet der gibi başımı salladım. “Keşke erkek arkadaşım da gelse.”

“Bir sevgilin mi var?” Kızın sıska bedenine, yağlı saçlarına bakınca şaşırdım. “Özür dilerim, kabalık ettim,” dedim hemen.

“Özre gerek yok,” diye güldü. “Beni üzmemek için bundan çok daha fazlası gerekir.”

“Gerçekten de kabalık etmek istemedim. Clementine bazen düşünmeden konuştuğumu söyler.”

“Clementine kim? Kız arkadaşın mı?” Düşünceli düşünceli bana baktı.

Evet anlamında başımı sallarken, orada olduğum için bile suçluluk hissettim. Nedense Clementine’i aldatıyor-muş gibi hissettim. Orada olmamın onu üzeceğini biliyordum, ama ona ne hissettiğimi nasıl söyleyeceğimi bilememiştim. Hissettiklerim beni utandırmıştı. Bir yanımda annemin var olduğunu unutmak istemesinden utanıyordum. Hayatımın en mutlu zamanı olması gerekirken, içimin bomboş olmasından utanıyordum.

“Güzel mi?” Karşımdaki kız saçını emmeye devam etti. “Senin gibi birisiyle birlikteyse çok güzel olmalı.”

“Benim gibi birisi mi?”

“İri mavi gözleri ve güzel bir suratı olan birisi.” Güldü. “Bağımlıyım, kör değilim.”

“Harika birisi olduğumu düşünmüyorum,” dedim mütevazı bir tavırla ve güldüm. Clementine bu konuşmayı duysa, suratının alacağı ifadeyi düşündüm.

“O halde, Clementine’in mı sorunu var?” Duraksadı. “Yine tahmin edeyim. Kız arkadaşın crack bağımlısı ve sen de, kusursuz oğullarının hayatın yanlış tarafından bir crack bağımlısıyla birlikte olduğunu ailene nasıl söyleyeceğini bilemiyorsun.”

“Aristokrat değilim,” dedim sözcükleri uzatarak. Kızın şok içindeki surat ifadesine güldüm. “Clementine da hayatın yanlış tarafından bir crack bağımlısı değil.”

“Eroin bağımlısı mı?”

“Hayır, öyle de değil,” dedim alçak sesle.

“Peki.” Daha fazla soru sormak istediği belliydi, ama bunu yapmadı.

“Annem alkolik,” dedim. “Dahası, ölmek üzere.”

“Peki,” dedi yine ve ağzındaki saçları çıkarıp suratından geriye attı. Düşündüğümde daha güzel olduğunu fark ettim. “Zor bir durum.”

“Neden içkiyi bırakmadığını anlamıyorum,” dedim. “O yüzden buradayım. Anlamak istiyorum. Ona karşı şefkat duymak istiyorum.” Konuşurken kalbim gümbür gümbür atıyordu. “Kendimi bir bütün gibi hissetmek istiyorum.”

“Taciz? Tecavüz? Bastırılmış zihinsel travma? Depresyon?” dedi sakın sakın. “Genellikle, bu tür şeyler alkolizme neden olur. En azından, benim durumumda öyle.”

“Çok üzıldüm,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Onun da alkolik olduğunu unutmuştum.

“Sorun değil. Erkek arkadaşım Jim bana hep bu tür şeyler söyler.” Omuzlarını silkti. “Beni çok daha fazla incitir, ama onu yine de seviyorum.”

“İsmin ne?”

“Caroline.”

“Ben de Rhett.”

“*Rüzgâr gibi Geçti*’deki Rhett Butler gibi mi?”

“Aynen öyle,” dedim.

“Aksanından anlamalıydım.” Saatine baktı. “Yer bulsak iyi olacak. Bill biraz sonra gelir ve hemen başlamak ister.”

“Gitsem daha iyi olabilir,” dedim yine tereddütle. Kendimi nasıl orada bulduğumdan bile emin değildim. Neyi anlamak istediğimi de tam olarak bilemiyordum.

“Gitme,” dedi kolumu tutup. Gözleri yalvarır gibiydi. “Belki sorularına yanıtlar bulursun.”

“Hiç sanmam.”

“Belli olmaz. Buraya gelmenin faydası oluyor.” Bana pişmanlıkla baktı ve gözlerine birden karanlık bir ifade çöktü. “Bu toplantılar, kara günlerime sızan bir parça gün ışıǵı gibi.”

“Bak, ben...”

“Moral bozuyorum, değil mi?” diye kıkırdadı. “Jim bana hep gülümsememi söyler. Bunun en güzel yanım olduğunu söyler.”

“O halde, her zaman gülümsemelisin.”

“Liseden beri birlikteyiz. Şu anda bana baktığında tahmin edemezsin, ama ponpon kızların kaptanıydım, o da futbol takımındaydı.”

“Tipik Amerikalı bir çift.”

“Mezuniyet balosunda birlikteydik.” Bakışları dalgınlıştı. “Öyle olacağımızı biliyordum.”

“Harika.”

“Eminim ki sen ve Clementine da Kral ve Kraliçe seçilmişsinizdir.” Bana baktı. “Olmaman imkânsız.”

“Lisedeyken birlikte değildik,” dedim Clementine’la o zamanki ilişkimizi düşünüp. Ona karşı hislerim olduğunu daha önceden fark etmediğime inanamıyordum. “Şapşalın tekiydim. Onu sevdiğimi kısa bir süre önce anladım.”

“Vay canına.”

“Yıllarca birbirimizin en yakın arkadaşıldık. Bir yanım onu her zaman sevdi, ama benim için ne anlam ifade ettiğini bilmiyordum.”

“Neden o da burada değil?” Merakla bana baktı.

“Burada olduğumu bilmiyor.” İçime derin bir nefes çektim. “Annemin ölmek üzere olduğunu da bilmiyor.”

“Üzıldüm.” Elimi tuttu. “Düşüncesizce bir şey söylemek istememiştim.”

“Sorun değil,” dedim omuzlarımı silkerek. “Buraya ne-

den böyle hissettiğimi anlamak için geldim. Hem yüreğim parçalanıyor, hem de bu duruma karşı hiçbir şey hissetmiyorum.” Bu sözler ağzımdan tereddütle çıkmıştı. Söylemekten utandığım bir sırrı dile getiriyor gibiydim. Kimse- nin bilmesini istemediğim bir sır. “Sanırım, anneme karşı hissettiklerim Clementine’la olan ilişkiye zarar veriyor.”

“O ne diyor?”

“Bunları bilmiyor,” dedim. “Ona içimin ne kadar boş olduğunu nasıl söyleyebileceğimi bilemiyorum. Onu incitmek istemiyorum. Onu kalpten sevdiğim halde bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. İçimin bomboş olduğu zamanlar var,” diye fısıldadım utançla.

“Aşk tuhaf bir şey,” diye anlayışla başını salladı. “Jim’i seviyorum, ama alkolü de seviyorum.”

“Ben sadece kalbimi iyileştirmek istiyorum,” diye iç çektim. “Annemin beni terk etmiş olmasını atlatmak istiyorum. Galiba buraya onun sorunlarını anlayabilmenin onu affetmemi sağlayabileceğini düşünerek geldim. Onu affetmek de bende bıraktığı bu boşluğu yok edecek. Bundan kurtulduğumda, Clementine’in beni terk edebileceği korkusunu da atlatabilirim.”

“Anlıyorum,” diye başını salladı gözlerinde yaşlarla. “Ben de Jim’in beni terk edeceğinden korkuyorum. Bir tek ona sahibim. Sadece daha iyi birisi olmam gerekiyor. İçkiyi bırakmam gerekiyor. İçki içmediğim bir zamana geri dönebilsem iyi olurdu. İkimiz de iyi olurduk. Jim ve ben. Geri dönmem gerek. Sadece içki içmediğim bir güne geri dönüp, elime asla bir şişe almadığımdan emin olmam gerek.”

“Eminim ki Jim ne kadar çaba sarf ettiğini anlıyor- dur.” Kolunu hafifçe sıktım. Bana bakınca, bakışları hü- zünlendi.

“Keşke hayatımı baştan yaşayabilseydim,” diye fısıldadı. Birlikte içeri girdik.

Seans sona erer ermez “Hoşça kal Caroline,” diye el sallayıp çıktım. Hemen çekip gitmem iyi değildi, ama erkek arkadaşı eve gitmesini bekliyor olmalıydı. Tıpkı Clementine gibi. Ona nereye gideceğimi söylemeden evden çıktığım için suçluluk hissediyordum, ama oraya gittiğime çok memnundum. Bağımlı olmanın ne demek olduğunu tam olarak anlamamış olsam da, gruptaki kişilerin başa çıkmaya çalıştıkları acıyı görmüş, bağımlılık durumunun ne kadar karmaşık olduğunu biraz anlamaya başlamıştım. Grubun başındaki Bill’e “Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedim. “Toplantıya katılmama izin verdiğiniz için çok teşekkürler.”

“Gelmene sevindik Rhett. Bazı Nar-Anon* gruplarını cidden araştırmalısın.” Bana birkaç broşür verdi. “Aile fertlerinin, bağımlı aile üyelerinin yakınlarında olmasının faydalı olacağını düşünüyorum. İnsanın bağımlılıklara kapılıp hayatının kontrolünü kaybetmemesi önemli.”

“Bir grup arayacağım sanırım,” dedim minnetle başımı sallayarak. “Bugün buraya geldiğime seviniyorum. Bunun kulağa tuhaf gelebileceğini biliyorum, ama şu anda kendimi daha sakın hissediyorum. Herkesi, özellikle de Caroline’ı sevdim.”

“Bence o da senden hoşlandı. Uzun süredir öyle gülümsemişliğini görmemiştim,” dedi Bill.

“Evet, iyi bir kıza benziyor,” diye başımı salladım. “Umarım erkek arkadaşı da ona destek olmak için toplantılardan birine gelir.”

* Bağımlıların aileleri ve arkadaşları için oluşturulmuş on iki adımdan oluşan bir programı. (e.n.)

“Erkek arkadaşı mı?” dedi Bill şaşkınlıkla.

“Jim,” dedim özel bir bilgiyi ağzımdan kaçırmadığımı umarak. “Caroline toplantıdan önce ondan söz ediyordu.”

“Anladım,” dedi Bill başını sallayıp iç çekerek. “Anlıyorum.”

“Sorun ne?” dedim öne bir adım atarak. “Adam başa bela bir tip mi?”

“Hayır.” Bill susup gözlerime baktı. “Jim öldü Rhett. Caroline’ın sarhoş araba kullandığı bir kazada öldü.”

Yüzümün kireç kestiğini hissettim. “Bunu bilmiyordum.”

“Dört sene önce öldü. Ergenlik yıllarıydı. Caroline bununla başa çıkmakta zorlandı.”

“Hâlâ içmiyor, değil mi?”

“Hayır, içmiyor. Jim öldükten sonra ağzına bir damla bile içki koymadı.”

“Bunu da bilmiyordum,” dedim üzüntüyle. “Keşke bir şey deseydi. Ben...” Lafımı tamamlayamadım.

“Bilmemen daha iyi.” Bill omzumu sıvazladı. “Bu öğleden sonra kendisi gibi davrandı. Unutmayı başardı. Birkaç saatliğine, normal bir kız gibi davrandı.”

“Genellikle böyle değil midir?”

“Nadiren konuşur. Bu olay onun için hâlâ zor.” İç çekti. “Hepimiz farklı nedenlerden dolayı bağımlı oluruz ve bağımlılıklarımız ve davranışlarımızla farklı yollarla başa çıkarız. Elimizden gelenin en iyisini yaparız. Ne yazık ki, bazen bunlar yeterli olmaz.”

“En azından burada hep birliktesiniz.”

“Evet, bağımlı olmayanlar çoğu zaman bunu anlamazlar.” Gülümsedi. “Bu yüzden, annenin neler yaşadığını anlamaya çalışman harika bir şey.”

“Evet.” Saate baktım. “Gitmem gerek.” Geri çekildim.

“Özür dilerim, gitmem gerek.” Kapiya doğru telaşla koştum ve koridorda hızla ilerleyerek en yakın çıkışa varmaya çalıştım. Kapiya tam vardığımda duraksadım ve Caroline’ı düşünüp bir an için ona üzüldüm. Her gün yaşaması gereken acıyı hayal bile edemedim. Clementine’a bir şey olsaydı, ölürdüm. Hele, başına kötü bir şey gelmesine neden olan kişi ben olsaydım... Yaşamaya devam edip edemeyeceğimi bilemezdim. Caroline’a üzülmüştüm, ama birden onun ne kadar güçlü olduğunu fark ettim. İblisleriyle birlikte yaşıyordu, ama içki içmeyi bırakmıştı. Zor bir şey olmalıydı. Bunun nasıl bir şey olabileceğini ancak tahmin edebilirdim. Sonra, aklıma annem geldi. Kimsesi yoktu. Ben de tam ondan vazgeçmek üzereydim. O anda, ondan vazgeçmenin bizden vazgeçmek olduğunu fark ettim. Eve gitmem gerekiyordu, ama önce Clementine’la konuşmalıydım. Neler olduğunu anlatmalıydım. Hayatımın en mutlu zamanını yaşarken, bir yandan da en hüzünlü zamanını yaşamakta olduğumu ona söylemeliydim. Birlikte olmamıza rağmen, artık bir ben olduğunu hissetmediğimi söylemeliydim. Kaybolmuştum ve onun kalbine giden yolu bildiğim halde, evime geri dönüp dönemeyeceğimi bilemiyordum. Onunla birlikteyken kim olduğumu biliyordum; ama tek başıma kaldığımda kim olduğuma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Evime dönmeliydim. Annemle aramı düzletmeliydim. Kendimi bulmalıydım. Yapmam gereken şeyin ne olduğunu fark ettim. Kalbim sızlıyordu. Clementine’ın bu konuda ne hissedeceğini ise hiç bilemiyordum.

“Clementine, sana bir şiir yazdım. Evet, ben Rhett Madison sen Clementine O’Hara’yı hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum. Sana bir şiir yazdım.” Onun hüzünlü gözlerine bakarken sesim çatallandı.

“Buna inanamıyorum.” Hafifçe gülümsedi. Eve çok geç döndüğüm için hâlâ üzgündü. Ama doktor beni annemle ilgili olarak aradıktan sonra, evden çıkıp biraz temiz hava almam gerektiğini anlamıştı.

“İnan,” diye gülümsedim güzel yüzüne bakarak. “Clementine.” İçime derin bir nefes çektim. “Güney Carolina’ya geri dönmem gerek.”

“Ne kadarlığına?” Ağlayacak gibi duruyordu. Göğsüme keskin bir ağrı saplandığını hissettim. Ayrılıyormuşuz gibi bir histi.

“Bilmiyorum.” Ellerini tuttum. “Annemle aramdaki sorunları artık çözmem gerek. Hissettiğim acıyla başa çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.”

“Annen seni seviyor, bunu biliyorsun değil mi?”

“Açıkçası, hayır. Hayır, bilmiyorum,” dedim hüzünle. “Hayatım boyunca, acımı ve terk edilişi bir kenara attım. Bunlar önemli değilmiş gibi davrandım, ama önemli. Hem de çok önemli ve acı veriyor. Bir yanım hayatta değilmiş gibi hissediyorum. Her şeyimin yok olmamasının nedeni sensin. Sen benim eve geri dönüş haritamısın. Pusulam-sın. Her şeyimsin. Sen olmasan, hayatımda uğruna savaşacak hiçbir şeyim kalmazdı. Bu, önemli bir şey Clementine. Sağlıklı değil. Seninle birlikte olmak için yaşıyorum. Senin için yaşıyorum. Sensiz bomboşum. Sensiz bomboş olamam. Eksiksiz bir erkeği hak ettiğin için bomboş hissedemem. Sana hep hayalini kurduğun şeyleri verecek bir erkek gerek. Ben bir delikanlıydım Clementine. Artık bir erkek olmam gerek.”

“Gitmeni istemiyorum,” diyerek dudağını ısırdı. Gözleri dolmuştu. “Onun seni incitmesini istemiyorum. Seni seviyor, ama onun istediğin kişi olup olmayacağını bilemiyorum Rhett.”

“Sorun değil. O yüzden gitmem gerek. Sorun kalması gerek. Bunu kabul etmem gerek.” İç çektim. “Bunu kendim için yapmam gerek. Bunu hayatımın bir devresini kapatabilmek için yapmam gerek. Bir bütün olmalıyım. İhtiyaç duyduğun erkek olmalıyım.”

“Ben sadece seni istiyorum Rhett. Seni her şekilde kabul ederim,” dedi. Ağlamaya başladı. “Sensiz olmak istemiyorum.”

“Sana bir şey sormak istiyorum Clementine.”

“Nedir?” diye sordu merakla. İçime derin bir nefes çektim.

“Sen her zaman benim en iyi arkadaşım oldun. Hayatımın aşkısın. Artık aramızda bazı şeylerin değiştiğini, dünyanın en romantik erkeği olmadığımı biliyorum. Sana bir söz vermek istiyorum Clementine. Beni istediğin müddetçe, sonsuza dek sana ait olduğumu söylemek istiyorum. Seni her şeyden çok seviyorum. Bu şiiri sana yazdım. Sana kendim okumak istiyorum, ama önce bir şey sormam gerek.”

“Peki,” dedi alçak sesle.

“Clementine, senden benimle evlenmeni istemek için çok erken olduğunu biliyorum, ama sana bir söz vermek istiyorum. Her zaman yanında olacağım. Kocan olmak istiyorum Clemmie. Günün birinde karım olacağına söz vermeni istiyorum.”

“Günün birinde karın olmayı çok isterim Rhett,” diye gülümseyip dudaklarımı hafifçe öptü. “Bu bir evlilik teklifi olmasa da beni çok duygulandırdın.” Gülümsemesi yüzüne yayılırken, gözlerinde muzip bir ifade belirdiğini görüp ben de güldüm. “Evet, karın olurum.” Gülmeye başladı. “Bir evlilik teklifi olmadığı halde, fazla mı üstüne atladım?”

“Bunu asla yapmazsın.” Gülp ben de onu öptüm. “Şim-

di, sessiz ol da sahne korkusuna kapılmadan sana şiirimi okuyayım.” İçi me derin bir nefes çekip, ezberlediğim şiiri okumaya başladım. Yürekten gelen sözcükleri okurken bana hayran hayran baktığını fark ettim. O anda, altı ay öncekinden farklı bir erkek olduğumu anladım. Yolculuğumun daha başındaydım, ama iç sesim bana doğru yolda olduğumu söylüyordu.

“Gözlerini, beni sevdiğini ilk söylediğin zamanı
 Ve birbirimize veda ettiğimiz son zamanı
 Hatırlamadığım tek bir an bile yok.
 Seni gökteki yıldızlardan daha çok seviyorum,
 O kadar çok seviyorum ki, uçabileceğimi hissediyorum.
 Sen gözümün bebeği, bense turtana koyduğun elmayım.
 Frost veya Cummings gibi bir şair, Hemingway veya
 Poe gibi bir yazar değilim.
 Ama sana kendi ellerimle bir ev inşa edebilirim.
 Seni bildiğinden çok daha fazla seviyorum.
 Saçının her teli değerli,
 İçine çektiğin her nefes
 Aklımı başımda tutuyor.
 Her yanım senin her yanını seviyor.
 Bunu tekrar tekrar söyleyeceğim:
 Seni seviyorum Clementine O’Hara.
 Kalbimi çaldın ve asla geri vermeni istemiyorum.
 Yaşama sebebimsin,
 Kalbimin sevincisin.
 Seni her zaman seveceğime yemin ediyorum.
 Her zaman benim olacağına söz veriyorum.
 Attığımız her adımda,
 Yanında olacağım.
 Birbirimizi sevebileceğimiz sonsuzluk bizim.

Aşkımız saf.

Ruh ikizim, diğer yarımısın ve

Seni kimse benden daha çok sevemez.”

“Seni seviyorum Clemmie. Karım olmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim.” Onu kollarıma çektim ve ağladığında gözyaşlarını yanaklarımda hissettim. “Mutluluk gözyaşları, değil mi?”

“Tabii ki çok büyük bir mutluluğun gözyaşları.” Yüzümü tutup beni tutkuyla öptü. “Seninle birlikteyken akan gözyaşlarım her zaman mutluluktan Rhett.”

“Uzun süre kalmayacağım,” diye söz verdim onu öperken. “Bu, sadece hayatımızdaki yeni bir yolculuğun başlangıcı. Efsanevi aşk öykümüzün sadece başlangıcı. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Hayır Rhett,” diye beni öptü. “Bu, başlangıç değil. Sadece birinci bölümün bitişi ve ikinci bölümün başlangıcı.”

“Hoşuma gitti,” diye ben de onu öptüm. “Hem de çok. İkinci bölümün başlangıcı. Clementine, ikinci bölümün aklını başından alacağına dair sana söz veriyorum. İkinci bölüm dünyanın en efsanevi aşk öyküsü olacak. İkinci bölüm beni daha fazla sevmeni sağlayacak.”

“Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum Rhett. Seni zaten her şeyden çok seviyorum.” Yüzümü okşadı ve saçlarımla oynadı. “Ama yanımdayım. Bakalım neler yapacaksın.”

İkinci Bölüm

Dokuz **Rhett**

İnsanın düşüncelerinin sessizliği bazen çok ağır gelebiliyor. Clementine'ı geride bırakıp uçakla Güney Carolina'ya gitmek, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Onu sonsuza dek bırakıyormuşum gibi hissediyordum. Aklımda bir tek ağlamamaya çalışırken gözlerinde beliren ifade vardı. Benim için güçlü olmaya çalışıyordu ve onu bu yüzden daha da çok seviyordum. Kiralık bir arabayla eve gidiyor olmak garipti. Ne yaptığımı bile bilmiyordum. Aklımda bir tek Clementine vardı. Neler yapıyordu? Neler düşünüyordu? Beni özlüyor muydu? Bensiz daha mı mutlu olacaktı? Bunlar hüznümlü düşüncelerdi, ama alternatiften daha iyiydi. Annemi düşünmekten daha iyiydi. Onunla tekrar karşılaşmayı dört gözle beklemiyordum. Hislerimle başa çıkmayı da öyle. Hem de hiç.

Arabayı evin önüne park edip oradan ayrıldığım zamankinden daha farklı bir kişi gibi hissederek içeri girdim. Işıkları yaktım ve yiyecek bir şeyler var mı diye bakmak için mutfığa gittim. Üstünde bir not duran tepsi tepsi yemek görünce, kalbim duracak gibi oldu.

"Clementine, bana geri geleceğini söyledi. Sana birkaç

gün yetecek kadar yemek bıraktım. Sonra da gelip beni ziyaret etmeni bekliyorum. Seni özledim. En kısa zamanda görmek istiyorum. Çok sevgiler, Büyükkannen.

Not: Clementine benden sana elmalı turta da yapmamı istedi. Afiyet olsun. Saatlerdir bunları yapıyorum.”

Buzdolabını kapatıp telefonumu çıkardım.

“Selam.” Clementine’in sesi yumuşaktı. *Keşke orada, onunla birlikte olsaydım*, diye düşündüm.

“Selam, eve... Geri geldim.” Oturma odasına giderken, neden ‘evime’ geldim diyemediğimi düşündüm. Ama anlaşılan orası artık evim değildi.

“Nasılsın?”

“İyiyim. Büyükkannen bana yemek bırakmış.”

“Süper, bir şeyler yedin mi?”

“Daha yeni içeri girdim Clemmie,” diye güldüm.

“Bir şeyler yemen gerek.”

“Seni özledim.” Koltuğa oturup gözlerimi yumdum ve yüzünü hayal ettim. “Keşke burada olsaydın.”

“Bunu ben de isterdim.”

“Ne yapıyorsun?”

“Televizyon izliyorum.”

“Devious Maids mi?”

“Artık o yayınlanmıyor,” diye güldü. “Final bölümünü birlikte izlemiştik unuttun mu?”

“Pek değil.” Güldüm. “Birbirlerine bağırarak bölümleri müdü?” dedim onunla birlikte izlediğim bölümü hatırlamaya çalışarak.

“Her zaman bağırıp duruyorlar,” diye yine güldü.

“Ah, bu şirret kadınlar.”

“O programı sen de sevmiştin.”

“Seninle yatakta uzanıp izlemeyi daha çok sevmiştim aslında,” dedim açıkça. “Yoksa her gün futbol izleyebilirim.”

“Bu gece ne yapacaksın?”

“Uyuyacağım.” İç çekip ayağa kalktım. “Ama zor olabilir.”

“Neden?” Duraksadı. “Pardon, sanırım hâlâ annen için üzülüyorsun.”

“Uyumak o yüzden zor olmayacak,” dedim gülerek. “Aklımdan başka bir şey geçiyordu.”

“Öyle mi, neymiş o?”

“Sen yanımda olmadan uyumanın zor olacağını düşünüyordum.”

“Ne tatlısın Rhett.”

“Şu anda içinde olmayı çok isterdim,” deyip ofladım. “Seninle tatlı tatlı sevişmeyi ve üstümde boşalmanı izlemeyi isterdim.”

“Rhett,” dedi beni azarlar gibi. Ama gülümsediğini hissettirdi. “Bu, o kadar da tatlı bir laf değil.”

“Nedenmiş?” diye güldüm. “Erkek arkadaşın şu anda içinde olmak istediğini söylüyor diye mutlu olmalısın.”

“Hımm, neden buna mutlu olmam gerekiyormuş?” dedi.

“Çünkü başka birisini değil de seni düşündüğümü biliyorsun.”

“Dalga mı geçiyorsun Rhett?” diye sesini yükseltti. “Aklından beni aldatmıyorsun diye mutlu mu olmalıyım?”

“Sırf bil diye söylüyorum. Birçok erkek başka kadınlarla ilgili fanteziler kuruyor. Playboy modelleri gibi mesela.”

“Rhett Madison, tam olgunlaştığını düşündüğümde kalkıp bana hâlâ azgın bir köpek olduğunu hatırlatacak bir şey söylüyorsun.”

“Şu anda seni becermek isteyen bir azgın köpek.”

“On saniyede tatlı tatlı sevişmekten birbirimizi becermeye geçtik.” Kıkırdadı. “Seninle ne yapacağım Rhett?”

“Telefonda seks yap.” Yatağıma atlayıp sırt üstü uzandım. “Çok da ateşli olsun.”

“Telefon seksi zaten seksi bir şey değil mi?” dedi. “Telefon seksi nasıl daha seksi olabilir?”

“Bunu denemek istiyor musun yani?” diye sordum heyecanla. “Çünkü sana nasıl daha seksi hale getirebileceğini söyleyebilirim.”

“Rhett.” Duraksadı. “Bana bunu yaptırdığına inanmıyorum.”

“Neredesin?” dedim gülerek. “Üstünde ne var?”

“Dedim ya, televizyon izliyorum. Oturma odasında koltuktayım. Üstümde de kot pantolon ve oradan ayrılmadan önce Old Navy’den aldığım bir tişört var. Ha, kotum dar. Üstümde bir de kampüse ilk geldiğimizde bana aldığın bir Harvard hırkası var. O günü hatırlıyor musun? Bana demiştin ki...”

“Clementine,” diye ofladım. “Sadece çıplağım, ya da bir tek sütyenim var demen yeterdi.”

“Ama üstümde daha fazlası var.”

“Clementine, televizyonu kapat, yatak odasına git. Dar kotunu ve hırkanı çıkar. Ondan sonra bana üstünde ne olduğunu söyle.”

“Ama bu bölümün sonunu izlemek istiyordum.” Sesi üzülmüş gibiydi. “Birinci belli olacak galiba.”

“Neyin birincisi?” Karanlıkta kotumu çıkarırken gözlerimi devirdim.

“Rachael ile yarıştığı kişi arasındaki mücadelenin birincisi. Çocukların yemek pişirme günü. Bu akşam da final bölümü var. Kimin kazanacağını görmek istemiştin.”

“Şaka mı yapıyorsun Clemmie?” diye telefona kükredim.

“Ne?” dedi şaşkınlıkla.

“Televizyonu kapat ve soyun,” dedim emreder gibi. Bunu bu şekilde söylemek hoşuma gitti. “Hemen yap.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi alçak sesle.

“Hayır. Dalga geçmiyorum,” dedim sesimi sertleştirerek. Duraksadım. “Bunu nasıl daha seksi hale getireceğini sormuştun ya?”

“Ne?” Kafası karışmış gibiydi. Güldüm.

“Bu gece, rol canlandırma oynayacağız.”

“Rol canlandırma mı?”

“Evet, bu gece telefonda ben Baskın olacağım, sen İtaat Eden. Ne dersem anında yapacaksın.”

“Ne?” Duraksadı. “Rhett.”

“Televizyon hâlâ açık mı?”

“Evet, dedim ya, ben...”

“Televizyonu hemen kapat,” dedim sert bir tavırla. “Hemen yatak odasına git ve derhal soyun.”

“Sen Baskın rolünün nasıl olduğunu nerede biliyorsun ki?” diye sordu, ama televizyonu kapattığını biliyordum, çünkü arka plandan artık hiç ses gelmiyordu.

“Bilmiyorum Clemmie,” diye ofladım. “Yani, birkaç porno izledim, ama daha önceden Baskın tiplerden görüp görmediğimi soruyorsan, görmedim. Sadece tahmin yürütüyorum ve eğlenceli olabilir gibi geldi. Farklı bir telefon seksi gibi, anladın mı?” Yanıt bekledim, ama telefonun diğer ucundan ses gelmedi. Endişeyle doğruldum ve acaba onu korkuttum mu ya da kızdırdım mı diye düşündüm. “Orada mısın Clemmie?” yine sessizlik. “Clemmie, bana yanıt ver. Kızdın mı?”

“Konuşmak için izin bekliyordum, efendim,” dedi hafifçe gülümsüyormuş gibi. Birden uzun süredir olmadığı kadar büyük bir rahatlık hissiyle gülmeye başladım.

“Konuşabilirsin Clemmie,” diye kükredim yine oyuna geri dönerek. “Şimdi, yatak odasına git ve giysilerini çıkardıktan sonra bana ne yaptığını söyle.”

“Emredersiniz, efendim,” diye fısıldadı ve yürümeye

başladığını duydum. Giysilerini çıkarırken, daha kesik kesik nefes alıp verdiğini duydum. Gözlerimi yeniden yumup nasıl soyunduğunu hayal etmeye çalıştım.

“Bana ne yaptığını söyle,” diye emrettim. Yine yanıt vermedi.

“Dar kotumu çıkarıyorum,” dedi sikkın bir sesle. Konuşurken suratının kızardığını tahmin ettim.

“Çıkardın mı?”

“Evet, şimdi çıkardım.” Sustu. “Şimdi de kırmızı renkli Harvard hırkamı çıkarıp yere atıyorum. Sonra bunu alıp dolaba asacağım, çünkü erkek arkadaşım dağınık olduğumu söylüyor.”

“Fazla ayrıntı veriyorsun Clemmie,” dedim, ama bu sözlerine gülümsedim. “Şu anda ne var üstünde?”

“Sütyenim ve külotum,” dedi beni baştan çıkarır gibi. Fısıldayarak söyledikleriyle havaya girmeye başladığımı hissettim.

“Külotun ne renk?”

“Target’tan aldığım beyaz renkli olan. Hanes marka galiba, ama Fruit of the Loom da olabilir. Unuttum.”

“Sanırım, siyah renkli ipekli bir tanga demek istedin?” dedim yanıtına başımı sallayarak.

“Hayır... Yani, evet,” dedi yine baştan çıkarıcı bir sesle. “Üstümde ipekli, siyah renkli bir tanga ve göğüs uçlarımı görebileceğin şeffaf bir sütyen var.”

“Ah, keşke seni o halde görebilseydim.” Elimi baksırma soktum.

“Keşke bunları sen çıkarabilseydin,” dedi. “Şimdi, tanga mı çıkarıyorum, çünkü seni düşünürken ıslandım.”

“Dur,” dedim yine sert bir sesle. “Ben sana söyleyene dek onu çıkaramazsın.”

“Ha, tamam.”

“Yatağa uzan.” Aletimi tutup okşamaya başladım.

“Şimdi, yatağa uzanıyorum, efendim,” diye fısıldadı onunla daha bir gece önce paylaştığım yatağa giderken. Onun bacaklarını açmış, alt dudağı titrerken öylece beni beklediğini düşününce elimin hareketleri hızlandı.

“Bence bana bundan sonra hep efendim demelisin,” diye mırıldandım. “Çok seksi.”

“Hiç sanmam Rhett.” Kıkırdadı. “Hayatımın sonuna kadar sana efendim falan demeyeceğim.”

“Neden?” diye güldüm. “Benim yaramaz okullu kızım olmak istemiyor musun?”

“Hayır,” diye güldü.

“Şışş,” dedim. “Elini tangaın ön kısmına götürüp kendine dokun ve bunu yaptığında ne hissettiğini anlat.”

“Tamam,” deyip sustu. “Şey, külotumu çıkarabilir miyim lütfen efendim? Bu gündelik çamaşırlar elimi bir tanga kadar içine kolay sokabileceğim şeyler değil.”

“Clemmie,” diye ofladım. “Hemen o gündelik iç çamaşırlarını çıkar, tamam mı?”

“Her gün tanga giymiyorum Rhett. Rahat olmuyor. Bütün gün popomun içine kaçan bir şeyle dolaşmak alışmak istediğim bir şey değil.”

“O halde, çamaşır giyme.”

“Oldu, rüyada görürsün.” Gözlerini devirdiğini biliyordum.

“Clemmie, külotunu çıkar.”

“Ya sütyenim?”

“Onu da çıkarabileceğini söyledim mi?”

“Sen bana iyiden iyiye patronluk taslamaya başladın.”

“Sana konuş dedim mi?” diye sordum yumuşak bir sesle.

“Sen keyfine bak Rhett,” diye mırıldandı. “İlk ve son kez İtaat Eden olacağım.”

“Bunda pek becerikli değilsin,” diye güldüm. “Emir almayı sevmiyorsun.”

“Sen de Baskın rolünde başarılı değilsin,” dedi. “Bu rol öyle emir vermekle olmaz.”

“Tam aksine, aynen bununla ilgili.” Clemmie, anlamadığım bir şeyler homurdandı. “Ne dedin Clemmie?”

“Baskın rolü oynayan birisinin seninle hemfikir olmayacağını söyledim.”

“Bana ne?” Omuzlarımı silktim. “Her ikimiz de benim gerçekten bir Baskın olmadığımı, senin de iyi bir İtaat Eden olamayacağını biliyor.”

“Neden iyi değilmişim?”

“Sana sütyenini ve külotunu çıkarmanı söyledikten sonra konuştuklarımız bunu gösteriyor.”

“Bana sütyenimi çıkarmamı söylemedin. Sadece külotunu çıkar dedin. Ben de yatağымda sadece sütyenimle uzanmak biraz garip olduğu için, onu da çıkarabilir miyim diye sordum.”

“Clementine sütyenini çıkar,” diye inledim. “Sonra da kes sesini.”

“Ne?” diye bağırdı.

“Üstünde ne var?” diye sordum daha tatlı bir sesle. Birkaç saniye bir şey demedi, ama sonra yanıt verdi. “Çıplağım,” diye fısıldadı. “Emirlerinizi bekliyorum, lordum.”

Gülmek için kendimi zor tuttum. Lordummuş! Yataкта uzanırkenki surat ifadesini gözlerimin önüne getirebiliyordum. Ona daha da âşık olmama neden oluyordu. Benim tanıdığım Clementine oydu işte; bunu sırf ben istediğim için yaptığı halde, arada bir laf sokmadan duramıyordu.

“Sağ elinle sol göğsünü elle. Gözlerini yum ve avucunu göğüs ucunda dolaştır. Sonra, iki parmağınla hafifçe sık.

Sana dokunduğumu hayal et.”

“Ah,” diye inlediğinde, bunu yaptığını anladım.

“Şimdi, sağ göğsüne aynı şeyi yap. Bana ne hissettiğini söyle.”

“Azmış hissediyorum,” diye inledi. Ben de göğüs uçlarını emdiğimi hayal ederek inledim.

“Sağ göğüs ucunla oynamaya devam ederken, sol elini bacaklarının arasına götür,” dedim. Ereksiyonum giderek daha da sertleşirken, yataktaki pozisyonumu değiştirdim. “Neler hissettiğini anlat.”

“Islaklık hissediyorum,” diye fısıldadı.

“Nerende?”

“Aşağıda,” dedi yine inleyerek.

“Anlat,” dedim el hareketlerimi hızlandırarak.

“Oramda.”

“Söyle,” dedim daha sert bir sesle.

“Bacaklarımın arasında ıslaklık hissediyorum,” dedi ve nefes alıp veriş hızlandı. “Ah Rhett.”

“Kendine dokunuyor musun?” diye sordum, elini orasında hayal ederek.

“Evet.”

“Ne yapıyorsun?”

“Kendime dokunuyorum. Ahh.”

“Klitorisinle mi oynuyorsun?”

“Evet,” diye fısıldadı.

“Ama bunu yapabileceğini söylememiştim.”

“Umurumda değil,” diye inledi. “Keşke burada olsaydın.”

“Ben de orada olmayı isterdim.” Elim daha da hızlandı. “Orada olsaydım, bacaklarını açardım ve dilim sularını yalıyor olurdu. Orada olsaydım, dilim şu anda içinde olurdu ve oranın suratında titrediğini hissederdim. Seni dilimle boşalttığında, tüm bedeninin titrediğini hissederdim.”

“Ah Rhett,” diye inledi. “Devam et.”

“Boşalmak üzere misin?” diye sordum daha da sertleştiğimi ve dayanamayacağımı hissederek.

“Evet,” dedi. “Beni yalarken, nefesini oramda, dilinin üstümde gidip geldiğini hissedebiliyorum.”

“Parmagını içine sok,” diye mırıldandım. “Penisim olduğunu hayal et. Sertçe içine sokup çıkar. Seni becerdiğimi düşün.”

“Ah!” diye bağırdı.

“Daha hızlı.” Onu yatakta o halde düşününce, boşalmak üzere olduğumu anladım. Gerçekten seks yapmadan hiç o kadar güçlü bir biçimde boşaldığımı hatırlayamıyordum.

“Şimdi seni yana yatırıyorum,” dedi. “Seni sırt üstü yatırıp üstüne çıkıyorum. Rhett, şu anda sert bir şekilde sert penisinin üstüne oturuyorum. Sonra, hızla hareket etmeye başlıyorum.”

“Devam et,” diye inledim.

“Kalçalarımı kavırıyorsun. Öne eğilip göğüslerimi suratına sürüyorum. Göğüs uçlarımı emiyorsun, sana sürtünüyorum ve daha hızlı hareket ediyorum.”

“Evet, devam et,” diye bağırdım boşalmak üzereyken.

“Ben de boşalıyorum,” diye bağırdı. “Ah, Rhett, boşalıyorum.”

“Ben de.” Bunun hemen ardından, elime boşaldım. “Tanrım, Clemmie, çok ateşlisin.”

“Seni seviyorum Rhett,” diye inledi.

“Ben de seni seviyorum Clementine.” Yana dönüp gerindim.

“Çok seksiydi,” dedi. Esnedi. “Baskın rolünü iyi beceremedin, ama olsun.”

“Ben Baskın rolünde berbat değilim, sen itaat edemedin.”

“En azından, birlikte beceremedik.” Güldü.

“Keşke şimdi yanımda olsaydın da aletimi...”

“Rhett.” Kıkırdadı. “Seni sapık.”

“Sırf senin sapığının.” Ayağa fırladım. “Duşa girip çarşafları değiştirsem iyi olur. Az önce ufak bir patlama yaşadım.”

“Ben de duşa gireyim,” dedi Clementine.

“Seni özledim,” dedim iç çekerek yine yalnız kalacağımı fark edince.

“Ben de seni özledim, ama yakında görüşeceğiz.”

“Clemmie, ben yokken fazla eğlenme,” dedim hemen.

“Beni unutmamı istemiyorum.”

“Seni nasıl unutabilirim Rhett Madison?” Duraksadı. “Yoksa Baskın Madison mı desem?”

“Seni bir daha gördüğümde çılglık attıracağım Clementine O’Hara.”

“Söz mü?” diye güldü.

“Yemin ederim,” dedim. “Seninle bir dahaki sefere yatağa girdiğimizde, bu Baskın tipinin oyun oynamadığını göstereceğim.”

“Dört gözle bekliyorum,” dedi tatlı tatlı. “İyi geceler Rhett.”

“İyi geceler Clemmie.” Telefonları kapattık ve bir kez daha karanlıkta kaldım. Tek başıma.

On **Rhett**

Uyandığınızda yataktan kalkmak istemediğiniz, günü dört gözle beklemediğiniz zamanlar olur ya... Gözlerinizi açtığınız anda, derhal yeniden yummak ve uykuya dalmak istemeniz, hayatınızda bir şeylerin doğru gitmediği bir ana işaret eder. Psikolog veya filozof değildim, ama kaybolmuş ve yalnız hissetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Güne başlamak istemememin nedenini de...

Clementine hayatıma girdiğinden beri, daha fazla bir kenara atamadığım düşünceler ve anılarla boğuşuyordum. Zihnimi ve zamanımı geçici kızlarla ve Tomas ve diğer çocuklarla salak salak sohbetlerle meşgul edemiyordum.

Zırrr zırrr.

Telefonuma uzanırken homurdandım. Uykuya tekrar dalmamı kim engelliyordu?

“Günaydın Rhett.”

“Clementine? Daha çok erken.”

“Burada saat sabahın sekizi. Kalkma vakti geldi.”

“Henüz kalkmak istemiyorum.”

“Şimdi kalkıp gelirim ve seni uyandırırım.”

“Keşke,” diye gülüp kapıya baktım. Yoksa gelmiş miydi? Sürpriz mi yapacaktı?

“Yarıyıl sınavlarım olmasaydı gelirdim,” dedi tatlı bir sesle. O anda hayal kırıklığına kapıldım. Demek gelmemişti.

“Evet, biliyorum.” Üzgün konuşmamaya gayret ettim. Kendimi acınası minik bir çocuk gibi hissediyordum ve bu his hoşuma gitmemeye başlamıştı.

“Bugün ne yapacaksın?”

“Emin değilim.” Esneyip yatağa geri uzandım.

“Annemi ziyaret etmeyecek misin?”

“Bugün gitmeyebilirim.”

“Peki.” Kısa bir sessizlikten sonra “Oraya annemi görmeye gittiğini sanıyordum,” dedi.

“Buraya gelir gelmez gitmem gerekmiyor.” Sinir olmuşum.

“Biliyorum, ama başka işin de yok.”

“Hazır olduğumda gideceğim,” dedim. “Başka bir şey var mı?”

“Bana kızma Rhett.”

“Kızmıyorum. Umurumda değil. Sana yatakta olduğumu ve uyumaya çalıştığımı söylemiştim. Sırf senin erken kalkman gerekiyor ve aşırı ineksin diye benim de sabahın köründe kalkmam gerekmiyor. Bazılarımız biraz daha geç kalkmaktan hoşlanır.”

“Birlikte şu çanak çömlek kursuna gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Ne? Hangi çanak çömlek kursu?” Yatamayacağımı hissettim. “Neden söz ediyorsun?”

“Çocukken çanak çömlek kursuna gitmiştik ya?”

“Biraz hatırlıyorum,” diye iç çektim. “Neden sordun?”

“Benim yaptığım kavanozun şekli kusursuz oldu ve ki-

reç ocağını kullanmayı senden daha önce öğrendim diye ne kadar öfkeli olduğunu hatırlıyor musun? Benimle nasıl da alay etmiştin.”

“Etmedim.”

“Evet, ettin. Canın sıkıldığı için bana kızdın. Bu da beni üzmüştü. Hatta biraz ağlamıştım, ama sonraki derste eğlenmiştik ve sen en güzel parçayı yapmıştın. Ben de...”

“Öykünün mesajı nedir Clementine?” dedim ters ters.

“Seni seviyorum Rhett. Öfkeni benden çıkarabilirsin. Hiçbir yere gitmiyorum. Sana sırtımı dönmeyeceğim. Seni anlıyorum.” Sesi sakindi. “Artık küçük bir kız değilim. Benimle alay ettiğinde ağlamam.”

“Sana ne demiştim?”

“Aşırı inek.”

Güldüm. “Bununla çok gurur duyduğunu sanıyordum.”

“Aaa, tabii. Bütün kızlar aşırı inek olmaktan gurur duyar. Kraliçe inek olmaktan daha iyi herhalde.”

“Prenses İnek olmaz mı?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Tüh.” Güldüm ve biraz rahatladığımı hissettim. “Az önce ne yaptığını biliyorum.”

“Ne yaptım?” dedi masum masum.

“Aklımı annemden uzaklaştırmak için konuyu değiştirdin.”

“Ben hiç öyle bir şey yapar mıyım?”

“Evet. Teşekkür ederim.” İçime derin bir nefes çektim. “Haklısın tabii. Gidip annemi derhal görmem gerekirdi. Bu durumu bir an önce çözmeye çalışacağım.”

“Her şey düşündüğün gibi gitmeyebilir, bunu biliyorsun değil mi?” diye sordu o tatlı sesiyle.

“Annem beni kollarına almayabilir, istediği tek şeyin annem olmak olduğunu ve benim için değişmek istediğini

söylemeyebilir mi diyorsun yani?”

“Üzgünüm.” Sesi çatallandı. Ağlamak üzere olduğunu anladım. Bu da beni üzdü, ama acımı ne kadar derinden hissettiğini anlayınca kalbimi ısıttı. Clementine gibi birisinin hayatıma girmesini hak etmek için ne yapmış olabileceğimi düşündüm. Beni öylesine kalbine sokmuştu ki, benim acım artık onun acısıydı, mutluluğum onun mutluluğuydu ve sevgim onun sevgisiydi.

“Üzülme, senin suçun değil.” Telefonu sıkıca kavradım. Ne kadar endişeli olduğumu hissetmesini istemiyordum. “Bu arada, hatırlıyorum.”

“Neyi?”

“O çanak çömlek kursuna gittiğimiz yazı.” Duraksadım. “Beni seninle o kotilyon dansı kursuna gitmeye ikna ettiğin yazı da hatırlıyorum.”

“Ne yapayım, dans etmeyi öğrenmek istemiştım. Baban da bizi kursa yollamıştı.”

“Eğlenceliydi.” Aklıma o zamanlar gelince gülmeye başladım. “Dansı hep nasıl kendin idare etmek istediğini, Bayan Maggie’nin sana hep ‘Clementine bırak da Rhett idare etsin,’ dediğini hatırlıyor musun?”

“Ben de ona hep bunun cinsiyet ayrımcılığı olduğunu söyledim,” diye güldü. “Bir kadının neden dans ederken partnerini yönlendiremeyeceğini anlamamıştım. Yönlendirmek bana daha kolay gelmişti.”

“Her derste bizi görünce kaşlarını çatardı.”

“Hayır, çatmazdı.” Gülmeye başladı. “Bana bakıp kaşlarını çatardı. O sarı saçlarıyla ve gök mavisi gözleriyle sana hayrandı. Sana hep bulutlu bir günde gün ışığı olduğunu söylerdi.”

“Doğru. Beni severdi, değil mi?”

“Off,” dedi. “Kadın gençlerden hoşlanırdı.”

“Clemmie, ben on beş yaşındaydım, kadın otuz beşti. Benimle romantik açıdan ilgilenmiş olabileceğini sanmam,” diye güldüm.

“Hepsi seninle ilgilendi Rhett.” Sesi sakindi, ama geçmişimle ilgili anıların onu hâlâ huzursuz ettiğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

“Ama ben bir tek seninle ilgileniyorum canım.”

“Ne kadar kötüyüm değil mi?” diye iç çekti. “Bu konuşma senin beni neşelendirmeye çalışma gayretine nasıl dönüştü bilmiyorum.”

“Clemmie,” dedim bıkkınlıkla. “Lütfen, sırf ben de zor bir dönem geçiriyorum diye hislerinin önemsiz olduğunu düşünme.”

“Benim o en yakın arkadaşım nerede, ona ne yaptın?” diye bağırdı. “Benim tanıdığım Rhett Madison sorunlarından günlerce söz edebilirdi.”

“Sorunlarım yüzeyseldi,” dedim. Kaç konuşmamızın bir kızın benimle fazla yakınlaşmasından ve beklenti içine girmesinden sinir olduğumla ilgili olduğunu hatırladım.

“Şey, tam olarak değildi.” Güldüğünü duyunca, mutfığa gidip buzdolabını açtım. “Ne yapıyorsun? Hâlâ yatakta mısın?”

“Hayır, yatakta değilim, teşekkürler anne.” Buzdolabına bakıp ofladım. “Kahvaltılık bir şeyler aradım, ama domuz pastırması ve yumurta yokmuş.”

“Büyükanneme gidebilirsin. O sana kızarmış tavukla yulaf ezmesi yapar.”

“Kahvaltı olarak mı?”

“Ne zaman kahvaltıda kızarmış tavuğu geri çevirdin?”

“Doğru,” diye güldüm. “Keşke burada olsaydın.”

“Keşke.” İkimiz de birkaç saniye bir şey demedik. “Peki, bugün ne yapacaksın?” diye sordu.

“Sanırım o yulaf ezmesi için büyükanne gideceğim.”
Gülüp gözlerini yumdum. “Belki annemi de ziyaret ederim.”

“İyi olur,” dedi.

“Evet, onunla sorunlarımı ne kadar çabuk çözersem, o kadar kısa sürede yanına gelirim.”

“Acele etme.”

“Neden?” İçimde kıskançlık kıpırtıları hissettim.
“Holden’la görüşeceksin diye mi?”

“Rhett,” diye iç çekti.

“Onunla tekrar görüşecek misin?”

“Ödev partnerim olduğumu biliyorsun.”

“Her neyse.”

“Bana bu yüzden kızamazsın Rhett.”

“Adam seni istiyor. Bunu biliyorsun. Sana söyledi. Seni yatağa atmak istiyor ve ben onu bir güzel dövebilmek için orada bile değilim.”

“Onu istemiyorum.”

“Bütün kızlar böyle demez mi zaten?” diye mırıldandım yine sinir olmuş bir halde. “Sonra, parmaklarını içine...”

“Rhett!” diye bağırdı öfkeyle. “Şu anda beni cidden sinirlendiriyorsun.”

“O ukala herifle takılmanı istemiyorum. Onun yine bir şey deneyeceğini zaten biliyorsun.”

“Böyle bir şey yaparsa, hayır diyeceğim.”

“Ondan hoşlanmamış olsaydın, bir daha görüşmezdin.”

“Haksızlık ediyorsun.” Gıcık olmuş gibiydi. “Çok büyük bir haksızlık ediyorsun Rhett.”

“Ben gidip Penelope’yle görüşsem hoşuna gider miydi?” dedim. “Ya onu öğle yemeğine davet etseydim? Nasıl hissederdin?”

“Cidden Rhett,” diye homurdandı. “Kaç yaşındasın? Hiç komik değil ve aynı şeyden de söz etmiyoruz.”

“Hayır, aynı şey,” dedim. Yine keyfim kaçmıştı. Çocukça davrandığımı biliyordum. Haksızdım, ama inatçı yanım bir türlü pes etmiyordu.

“Rhett, bunun benim için zor olmadığını mı sanıyorsun?” diye fısıldadı. “Benim aklımdan hiç beni endişeye boğan bir şey geçmiyor mu? Seksi bir sarışın gördüğünde, sana gülümserse neler olacağından endişe etmiyor muyum sence? Çapkınlık dönemlerini özleyip beni unutacağından endişe etmiyor muyum?”

“Seni asla unutamam Clementine.”

“Bir gece için rahatlıkla unutabilirsin,” dedi sıkkın sıkkın. “Yani, açık konuşalım. O kadar uzun bir süre o hayatı yaşadın ki. Savunmasızsın, ben de orada değilim...” Sustu.

“Seni aldatacağımı mı düşünüyorsun?” Yere oturup sırtımı buzdolabına dayadım. Clementine’ın bana güvenmediğini fark edince kalp atışlarım hızlandı.

“Hayır,” dedi kararlılıkla. “Beni aldatacağını düşünmüyorum, çünkü seni seviyorum ve sana güveniyorum. Ama şu konuda yalan söyleyemem: Bazı günler diğerlerine göre daha zor geçiyor. Yine de bir şey demiyorum, çünkü içimden bunu yapmayacağını biliyorum.”

“Ben de senin bana ihanet etmeyeceğini biliyorum,” dedim ağır ağır. “Artık ne düşünüp hissedeceğimi bilmiyorum.”

“Keşke her şeyi senin için yoluna koyabilseydim Rhett. Keşke kalbindeki o boşluğu doldurabilseydim. Keşke ihtiyacın olan her şey olabilseydim.” Sesi çatallanınca, ağlamaya başladığını anladım. Gözyaşlarının sesini duyunca, kalp atışlarım normale döndü.

“Gidip annemi ziyaret edeceğim.” İçime derin bir nefes çekip ayağa kalktım. “Korkuyorum, ama...” Başka bir

şey diyemedim. İçimdeki hisleri nasıl dile getirebileceğimi bile bilmiyordum. Anneme karşı hissettiğim sevgiyi ve nefreti nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. Onu düşününce hissettiğim acıyı ve endişeyi de öyle.

“Biliyorum,” dedi. “Biliyorum Rhett. Konuşmak istersen buradayım.”

“Seni sonra ararım.” Telefonu kapatırken acele etmek istedim. Ne yapıyordum? Daha ilişkimizin başındaydık. Hayatımızın en iyi zamanı olması gerekiyordu, ama ben bunu mahvediyordum. İlişkimizi berbat ediyordum ve annemle ilgili sorunlarımı çözmeden bunu nasıl yoluna koyacağımı da bilmiyordum. Onu görmek istemiyordum. Konuşmak ve bu durumla uğraşmak da istemiyordum. Beni teşvik eden tek şey Clementine ve onun gülümsemesiydi. O anda Clemmie’yi kaybedemezdim. Kalbimi ele geçirmişken, buna izin veremezdim.

“Nasılsın?” Son derece resmi bir soruydu, ama annemin oturma odasında onun karşısında otururken başka ne diyeceğimi bilemedim.

“Sen geldiğin için iyiyim.” Geriye yaslanırken heyecanla gülümsedi. Parmakları seğiriyormuş gibi kıpırdıyordu.

“Tamam.” Bakışlarımı başka yöne çevirip, ne kadar zayıf görüldüğünü düşünmemeye gayret ettim. Saçları seyreلميşti, teniyse daha sarımtıraktı. Birkaç ay öncesinden de kötü gözüküyordu.

“Clementine nasıl?” Heyecanla öne eğildi. “O da geliyor mu?”

“Demiştin ya, şu anda Boston’da,” diye başımı salladım. “Orada okuyor.”

“Doğru ya...” Başını sallayıp su bardağını aldı. “Hatırladım.”

“Eee, neler yapıyorsun?” Ona hâlâ içki içip içmediğini sormamak için etrafıma bakındım.

“Bildğin şeyler,” dedi cılız bir sesle.

“İçki içmeyi bıraktın o zaman?”

“Bıraktım,” dedi ve gözlerime baktı. “Bıraktım.”

“Öyle mi?” dedim gözlerinin içine bakarak. “Ne kadar süredir ayıksın?”

“Bir şeyler yemek ister miydin?” Yavaşça ayağa kalktı. “En sevdiğin yemek var.”

“En sevdiğim mi?” dedim sevinçle. Bunu hatırlıyor muydu?

“Kızarmış bamya,” diye hevesle başını sallayınca, midem hayal kırıklığıyla buruldu. “Bamyayı sevmem.”

“Kızarmış olunca bile mi?”

“Bamyadan nefret ettiğimi biliyorsun. Her zaman nefret ettim.” Sinir olmuştum.

“Öyle mi?” Ne yapacağını bilemez halde öylece dikildi. “Unutmuş olmalıyım.”

“Evet.”

“Çok yakışıklı görünüyorsun.” Birkaç saniye bana baktı. “Babanın gençliğini andırıyorsun.”

“Teşekkürler...”

“Ondan nefret ederdim.” Suratını buruşturdu. “Onu asla sevmedim. Başka birisini seviyordum. Bill. Bill Richards.” Susup gözlerime baktı. “Yoksa ismi Bill Harris miydi?”

“Bilmiyorum.”

“İşte o çok yakışıklı bir adamdı. West Point’e gitti. Şimdilerde Hava Kuvvetleri’nde iyi bir pozisyonunda.”

“Anladım.”

“Ne kadar da seviyorum onu,” diye iç çekti. “Keşke onunla evlenseymişim. Benimle evlenmek istemişti. Ben-

den çocukları olsun istemişti, ama ben babanı seçtim. Daha çok parası vardı ve bir de hamile kalmıştım.” Bana bakıp başını çevirdi. “Büyükannenle büyükbaban da kurtaja karşıydı.”

Ona bakarken dilim tutulmuş gibiydi. Annem odada volta atarken, suratım ve bedenim buz kesti.

“Bazen bunu düşünüyorum.” Pencereden dışarı baktı. “Bazı şeyleri farklı yapsaydım, acaba hayatım nasıl olurdu? Daha mı mutlu olurdu? Beni seven ve bana bakan güzel çocuklarım mı olurdu?” Sesi öfkeliydi. “Her şey farklı olurdu.”

Yumruklarımı sıkmış orada otururken, yataktan çıkmamış olmam gerektiğini düşünmekten başka bir şey yapamıyordum. Neden gelmişim? Yataktan çıkmamalıydım.

“Bir şey içmek ister misin?” Suratında boş bir ifadeyle bana döndü.

“Ne?”

“Bir şey içmek ister misin?”

“Ne tür bir şey?” dedim o bana bakarken. Ama gözleri beni görmüyor gibiydi. Bana bakıyordu, ama beni görmediğinden emindim. Bakışları öylesine acı ve nefret doluydu ki, korktum.

“Paran var mı?” Hafifçe gülümsedi. “Gidip sana bir içki alabilirim.”

“İçki içmek istemiyorum.”

“Paran var mı?” dedi biraz daha sabırsız bir tavırla.

“Ne için para gerekiyor?”

“Sadece lanet olasıca bir içki içmek istiyorum, ne oluyor be? Beni rahat bırak!” diye bağırdı. “Sadece lanet olasıca bir içki içmek istiyorum, sana hesap verecek değilim.”

“Anne.” İçime derin bir nefes çektim. “Artık içmediğini sanıyordum.”

“Neden içemiyorum? Herkes içiyor. İçmem gerek.” Ağlamaya başladı. “Herkes beni yargılıyor. Yapayalnızım. Sadece lanet olasıca bir içkiye ihtiyacım var.”

“Anne.” Her yanım titremeye başlamıştı.

“Ne istiyorsun?” diye bağırdı. “Neden buradasın?”

Bir şey demeden ona baktım. Karşımdaki hayatım boyunca görmeye alıştığım birisi değildi. Onun bu yanını hiç görmemiştim.

Çirkin ve nefret dolu yanını. Bir yanım, içimde hissettiğim uyuşukluğun asla gitmeyeceğini söylüyordu.

“Sırf paran var diye beni yargılayabileceğini mi sanıyorsun? Bana nasıl baktığını görüyorum. Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, ama ben senin annemim. Duydun mu? Seni bu dünyaya ben getirdim. Kürtaj olabilirdim, ama seni doğurmayı seçtim. Kim olduğunu sanıyorsun? Buraya gelmiş beni yargılıyorsun. Benden daha iyi falan değilsin. Bir çöp parçasısın, seni domuz! Tıpkı baban gibi olduğunu bilmediğimi sanıyorsun. Karşına çıkan her kadını becerdiğini bilmediğimi sanıyorsun. Sen kimsin de beni yargılıyorsun? Lanet olası bir içki istiyorum. Kimseye zarar vermiyorum.”

“Kimseye zarar vermiyor musun?” Suratım kireç kesmiş bir halde ayağa fırlayıp ona baktım. “Kendini öldürüyorsun.”

“Ne istersem onu yaparım.” Başını salladı. “Hiç mi paran yok?”

“Sana ne oldu böyle?” dedim gergin bir sesle, ona bakarken. “Küçüklüğümden hatırladığım kişi değilsin. Ne biçim bir annesin?”

“Bilmem.” Öfkesi bir anda dindi, koltuğa çöktü ve yere baktı. Dizlerini karnına çekip ağlamaya başladı. “Sadece bir kadeh içmek istiyorum. Lütfen Rhett. Sadece bir kadeh.”

“Lütfen, bırak da sana yardım edeyim anne.” Yanına gidip önünde diz çöktüm. “Lütfen, sana yardım edeyim.”

“Yapabileceğin hiçbir şey yok.” Boş gözlerle bana baktı. “Denedim Rhett.”

“Rehabilitasyona tekrar gidebilirsin,” dedim gözlerim dolu dolu.

“Acımı dindirmiyor.” Başını salladı. “Sesleri duymamı engellemiyor.”

“Sana yardım edebilirim.” Kolunu tuttum. “Bırak da yardım edeyim, anne.”

“Ben senin annen değilim.” Başını sallayıp gözlerini yumdu. “Bana anne demeni hak etmiyorum.”

“Beni sevmiyor musun anne?”

“Ben sevginin ne demek olduğunu bile bilmiyorum Rhett.” Gözlerini açtı ve bana baktı. Bu sefer, gözleri bana odaklanmıştı.

“Ben senin oğlunum,” diye fısıldayıp ellerini tuttum. “Seni seviyorum anne. Lütfen, sana yardım edeyim.”

“Ben sadece bir kadeh içki içmek istiyorum,” diye sızlandı. “Bir tane.”

Ellerini bırakıp koltuğa yaslandım ve gözlerimi yumdum. Karşımdaki pis kilime bakıp öylece oturdum. Ne ben bir şey söyledim ne de o. Söylenecek ne kalmıştı ki? Başka ne yapabilirdim? Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Duvarlara bakınca Clementine’la fotoğraflarımızı gördüm. Bunları ne diye asmıştı ki?

“Şu ikisi çok güzel çocuklar,” diye duvarı işaret etti. “Oğlum ve kız arkadaşı. Çok güzeller.”

“Anne.” Şaşkınlıkla ona döndüm. “O, benim.”

“Evet, evet.” Gözlerini kırıştırdı. “Senin ve Clemmie’nin küçüklüğü.”

“Bunları astığına şaşırdım.”

“İkiniz birbirinizden bir saniye ayrılmazdınız. Sizi bir türlü ayrı tutamazdık. Baban bir ara doğal olarak endişelenmişti... Yani, senin şey...”

“Ne? Anlamadım,” diye kaşlarımı çattım.

“Gay olabileceğini düşünmüştü.”

“Ne?”

“Baban öyle olabileceğini düşünmüştü. En yakın arkadaşın bir kızdı.”

“Gay değilim.” Gözlerimi devirdim.

“Bunu ben de biliyorum, o da biliyor. Öyle olsaydın da seni evlatlıktan reddetmezdi. Belki onun annesiyle babası bu konuda sorun yaşırdı, ama baban bir şey yapmazdı.”

“Peki, bunu duymak iyi oldu.”

“Ama ben gay olmadığımı biliyordum.” Tatlı tatlı gülmüsedti. “Birbirinize nasıl baktığınızı gördüğüm için biliyordum.”

“Anne, o zaman çocuktuk.”

“Birbirine âşık iki çocuk.”

“Anne, biz çocukken birbirimize âşık değildik.”

“Öyleydiniz, ama farkında değildiniz.” Başımı okşadı ve birkaç saniye için her şeyin yoluna gireceğini sandım.

“Sen biliyor muydun?”

“Bir anne her zaman bilir.” Ayağa kalkıp fotoğraflardan birine doğru gitti. Clementine bana bir hortumdan su fışkırtırken çekilmiş bir fotoğraftı. İkimiz de çok eğleniyor gibiydik. Orada durmuş fotoğrafa bakarken, o güne geri döndüm. Clementine’in saçları örgülüydü ve üstünde bir şort vardı; bana hortumdan su fışkırtırken neşeyle kırdıyordu. Ben de ileri geri koşturuyor, suyun arasından atlamaya çalışıyordum. Mükemmel bir gündü. Kusursuz bir anıydı.

“Saklambaç oynamayı ne kadar sevdiğinizi hatırlıyor

musun?” dedi annem birkaç saniye bakışlarını benden ayırmadan.

“Pek değil,” diye başımı salladım.

“İkinizi parka her götürdüğümde saklambaç oynamak isterdiniz. Sen hep saklanırdın, o da hep seni arardı.”

“Oyunun en eğlenceli kısmı saklanmaktı,” diye güldüm ikimizin fotoğraflarına bakarken. “Beni hiç bulamazdı.”

“O kız seni her zaman sevdi. Hayatının sonuna dek de sevecek.” Bana bakıp yanağımı öptü. “Özür dilerim Rhett.”

“Ne için özür diliyorsun?”

“Olmamı istediğin kişi olamadığım için.” Beni kendisine çekti. “İhtiyaç duyduğun anne olamadığım için çok üzgünüm.”

“Hâlâ olabilirsin.”

“Olamam.” Yine yanağımı öptü. “Bugünlerde kendimi tanıyamıyorum bile Rhett. Karanlık beni öylesine içine alıyor ki, ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Sana yardım edebilirim.” Ona sıkı sıkı sarıldım. “Bu yüzden buradayım. Sana yardım edebilirim.”

“Denedim, bebeğim. Çok yoruldum. Artık bunu daha fazla deneyemem,” dedi alçak sesle. “Beni yutuyor.”

“Benim için dene anne.”

“Keşke bunu yapabilseydim.”

“Seni rehabilitasyona götürürüm. Her gün ziyaretine gelirim. Bunu yapabilirsin. Lütfen, anne.” Geri çekilip yalvarır gibi gözlerine baktım ve bunu benim için, oğlu için yapmasını diledim. “Lütfen anne. Beni seviyorsan, lütfen bunu yap. Son bir deneme. Lütfen.”

“Paran var mı?” diye sordu dudağını ısırarak. “Sadece bir kadeh içsem yeter. Bir kadeh düşünmeme yardımcı olur.”

Hayatınızda insanlığa ve hayata karşı hissettiğiniz tüm umudun yok olduğu bir nokta gelir. Aşkın her şeyi yoluna koyamadığı bir an olduğunu fark edersiniz. Hiçbir şeyin anlamının kalmadığı bir an. Öylesine derin ve şiddetli bir acı hissedersiniz ki, nasıl devam edebileceğinizi bilemezsiniz. İçinizden sadece gözlerinizi yummak ve uyanmamak gelir. Yeterli olmadığınızı fark ettiğiniz andır bu. Asla da olamayacağınızı. Sizi içinde öldüren bir nokta. Hayatı değiştirebilecek bir nokta. Birçok kişinin yaşayıp da kurtulamadığı bir nokta. Bu cehennem çukurlarından olumlu bir bakış açısıyla çıkmak çok zordur. Cesaretinizi, özgüveninizi, huzur ve rahatlık hislerinizi yitirmek son derece zordur. Kendinizi kaybetmek ne kadar da kolaysa, kendinizi bulmak bir o kadar zordur. Keşke size onun evinden çıkıp kendi evime gittiğimi söyleyebilseydim. Keşke size bir şişe şarap almadığımı, içki içtiği zaman annemi sevmediğimi söyleyebilseydim. İçtiğinde başka birisine dönüşüyordu. Komik ve sevecendi. Annemdi. Ta ki hayatın ağırlığını taşıyamayıp öfkeli ve gücenmiş bir hale gelene dek. Keşke size o gece evinin bahçesinde uyumadığımı, yıldızları izlemediğimi söyleyebilseydim. Keşke bir çaresizlik çukuruna düşmüş gibi hissetmediğimi söyleyebilseydim. Keşke ertesi sabah kalkıp biraz daha içmediğimi, Clementine'ın telefonlarını duymazdan gelmediğimi söyleyebilseydim. Keşke bir bara gitmediğimi, oradan Victoria isimli bir kızla ayrılmadığımı söyleyebilseydim. Keşke bunların hepsini söyleyebilseydim.

On Bir **Rhett**

Merriam-Webster Sözlüğü aklıselimliği mantığa ve sağduyuya bağlı olma durumu olarak tanımlar. Sağduyu her zaman sahip olduğumu düşündüğüm bir şeydi. Ama hepimiz öyle düşünmez miyiz zaten? Victoria'yla evime gitmem sağduyulu bir hareket değildi. Evime varıp arabada onunla birlikte oturmak da değildi. Victoria'nın göğüslerini sıkışını izlemek de. Ama geriye yaslanıp ne halt ettiğimi düşünmek sağduyuluydu. Kendi suratıma yumruk atmayı düşünmem de sağduyuluydu. Hayatımın en büyük hatasını yapmak üzere olduğumu fark etmek de.

“İçeri giriyor muyuz?” Öne eğilip dudaklarını yaladı. “Aletin de ellerin kadar büyük mü diye görmek istiyorum.”

“Ne?”

“Ne derler bilirsin. Büyük eller, büyük penis.” Dudaklarını yaladı.

“Büyük ayaklar büyük penis dediklerini sanıyordum.”

“Neyse işte,” diye sırttı. “İçeri girecek miyiz?”

“Hayır,” diye başımı salladım. “Seni evine bırakmam gerek.”

“Ne?” Suratını buruşturdu. “Dalga mı geçiyorsun benimle?”

“Özür dilerim, bir hata yaptım.”

“Hata olan neydi? Daha birbirimizi becermedik bile.”

“Seninle yatmak istemiyorum.” Ona baktım, ama düşünebildiğim tek kişi Clementine’dı. Kulaklarım çınlıyor, başım dönüyordu. “Özür dilerim, seni evine götürmem gerek.”

“Nesin sen? Manyak falan mı?”

“Evet, resmen manyağım.” Arabayı tekrar çalıştırdım. “Nerede oturuyorsun?”

“Şaka falan mı yapıyorsun?” Ben arabayı çalıştırırken, suratında şaşkın bir ifade belirdi. “Beni cidden eve mi bırakacaksın?”

“Kusura bakma, ilgilenmiyorum. Aklım başımda değildi.”

Tenim utançtan alev alev yanıyordu. Ne yaptığımı sanıyordum? Son iki günü doğru dürüst hatırlayamıyordum bile. Başım ağrıyordu ve kalbime bir utanç hissi çökmüştü.

“Beni Main ve Columbus’a götür,” dedi hışımlla. “Oradan kendim giderim.”

“Seni doğrudan evine götürebilirim.” Geriye yaslandı ve konuşmadan yola çıktık. Onu istediği yere bıraktığımda, bir şey demeden arabadan dışarı fırladı. Kızdığı için onu suçlayamazdım, ama asıl Clementine’ın ne diyeceğinden endişeleniyordum. Yapmama ramak kalan şey konusunda iyi hissetmeyeceğini biliyordum. Beni terk edebilirdi. Aslında, resmen onu aldatmamıştım, ama birisini evime götürmemin yeteri kadar kötü olduğunu biliyordum. Midem bulanıyordu. Köhne kır yollarından birine sapıp kenara çektim ve onu aradım. Telefon ısrarla çaldığı halde yanıt vermedi. Beş kere arayıp birkaç sesli mesaj bıraktım, ama ne telefona yanıt verdi, ne de geri aradı. Arabadan inip, birkaç dakika acaba biraz koşsam mı diye düşündüm. Koşarsam zihnimdeki örümcek ağlarının dağılacağını biliyordum.

Suçluluk ve acı hissinden kurtulmak için hızla koştum. Annemi unutmayı umarak koştum. İçimdeki o keskin piş-

manlığı dağıtmak için koştum. Daha iyi bir insan olabilmeyi umarak koştum. Kendimi bulacağımı umarak. Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca koştum, ama arabama geri döndüğümde ve özellikle Clementine'in aramadığını fark edince kendimi daha iyi hissetmedim. Kaybolmuş minik bir köpek yavrusu gibi hissederek eve geri döndüm. Eve girmeden arabada oturdum. İçeri girmek bile istemedim. Artık oraya ait değildim. Orası bana ev gibi gelmiyordu. Gözlerimi yumdum ve daha ne olduğunu anlamadan derin ve huzursuz bir uykuya daldım.

Tak tak.

Birisinin arabamın penceresine vurduğunu duyunca irkildim. Kim olduğuna bakmak için başımı çevirince, kalbim duracak gibi oldu. Clementine. Benim Clementine'im. Gözleri irileşmiş, sevgiyle ve hafif bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Kapıyı aç Rhett," dediğini fark ettim. Bir an için, hayal görüp görmediğimi anlayamadım. Gerçekten de orada mıydı? Orada ne işi vardı?

"Clementine?" Ağır ağır kapıyı açtım ve o geri çekilirken dışarı çıktım.

"Rhett." Birkaç saniye beni süzdü, sonra tekrar gözlerine baktı.

"Clementine," dedim yine. Bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Burada ne işin var?"

"Bunu sana benim sormam gerekmez mi?" Bana yaklaştı. "Neden arabanda uyuyorsun?"

"Dün gece seni aradım," dedim suçlar bir ses tonuyla.

"Uçaktaydım," dedi dik dik bakarak. "Son iki gündür sana ulaşmaya çalışıyordum."

"İşim vardı."

"Annene mi gittin?"

“Evet,” diye omuzlarımı silktim. “Neden buradasın?”

“Buraya tek başına gelmene izin vermem hataydı.” Kollarını boynuma doladı. “Buna izin vermemeliydim.”

“Artık büyük bir çocuğum. Gittiğim her yere gelmene gerek yok.”

“Seni üzdü mü?” Saçlarımı elledi.

“Kim?”

“Anneni görmeye gittiğinde neler oldu?”

“Hatırlamıyorum. Önemli değil.”

“Annen seni seviyor,” diye fısıldadı. “Sadece bunu nasıl göstereceğini bilmiyor.”

“Birlikte içtiğimizde gösterdi.”

“Birlikte içtiniz.”

“Evet,” diye güldüm. “Ben bir şeyleri bulup getiren kişiyim biliyorsun.”

“Sorun değil Rhett. Senin suçun değil.” Başımı kendisine çekti. “Bana bak.”

“Neden?” diye tersledim onu, kahverengi gözlerine bakarak. “Ne anlamı var?”

“Olanlar senin suçun değil Rhett.”

“Ona yardım etmek istedim, ama onun kadar kötüyüm.”

“Onun hastalığı yüzünden kendini suçlayamazsın.”

“Dün gece buraya birisini getirdim.” Gözlerinin içine baktım. “İsmi Victoria’ydı. Onunla bir barda karşılaştım ve buraya getirdim,” dedim öfkeyle. Clementine’in kim olduğunu bilmesini istedim. Bakışlarındaki acıyı ve hüznü görünce ilişkimizin bittiğini anladım. Clementine artık asla benim gibi birisiyle birlikte olmayacaktı.

“Ne yaptın?” diye sordu sakın bir tavırla. Benden uzaklaşmadı.

“Hiçbir şey,” dedim birkaç saniye sonra. “Hiçbir şey yapmadım. Onu evine geri götürdüm. Onunla birlikte ol-

mak istemedim. Ona dokunmak veya öpmek istemedim. Düzgün düşünemiyordum. Sadece acı hissinden kurtulmak istedim. Başka birisi olmak istedim. Her şeyi unutmak istedim.” Clementine’in bakışları öfkeli değildi, ama karşımda hiçbir şey söylemeden duruyordu. “Ne yapacağımı bilemiyorum Clementine. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu acıyı nasıl durduracağımı da. Hiçbir şey bilmiyorum.”

Bir şey demedi. Bana daha da sıkı sıkı sarıldı. Kendimi ikiye bölünmüş gibi hissettim. Onu kaybedemezdim. Onu kaybedersem, hayatta hiçbir şeyim kalmazdı.

“Çok üzgünüm Clementine. Çok üzgünüm. Ne diyeceğimi bilmiyorum.” Saçlarının arasında ağlamaya başladım. Birbirimize sarılmış halde öylece kaldık. Bedeninin ılıkliğini hissedince, içime bir umut doldu. Uzun süredir hissetmediğim kadar büyük de bir rahatlama hissettim. “Hayatımı seninle geçirmek istiyorum Clementine.”

“İçeri girelim,” deyip geri çekildi. “Konuşmamız gerek.” Bakışlarını benden ayırınca, ölecek gibi oldum. Bu kadar mıydı? Elimini tutup kapıya doğru gitti. “Odana gidelim.” Beni yatak odama götürüp yatağa oturdu. Ben de yanına oturup yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona baktım.

“Şimdi sevişecek miyiz?” Bu sözlerime ne güldü ne de gülümsedi. “Kötü espri değil mi?” dedim, odadaki gerilimi yok etmeye çalışarak. Ona bakarken, vereceği yanıtın ilişkimizi tanımlayacağını hissettim.

“Dün gece Holden geldi,” dedi. “Koltukta oturduk ve bir film izledik. Kolunu omzuma attı.” Duraksadı. “Ama başka bir şey yapmadık.”

“Ne?” Suratımın yanıp kızardığını hissettim. Midemde kocaman bir düğüm oluşmuş gibiydi. “Ne yaptı dedin?”

diye bağırdım. Öfkeli sesim odada yankılandı. “Bunu nasıl yapabildin?” diye sert bakışlarımı ona çevirdim. “Ne halt ettin Clemmie?”

“Holden gelmedi,” diye iç çekti. “O kadar salak değilim. Sadece bu tür bir durumun bende nasıl bir his yarattığını görmeni istedim. İyi değil sanırım, ne dersin? Sevdiğin birisinin başka birisiyle yakınlaşması veya onunla yakınlaşabileceği bir durumda olması.”

“Bir dakika, ne diyorsun?” diye kaşlarımı çattım. “Film izlemek için gelmedi mi?”

“Hayır, tabii ki gelmedi.” İç çekti.

“Şükürler olsun.” İçime derin bir nefes çektim.

“Ama sen dün gece buraya bir kızla geldin.”

“Eve girmedim.”

“Eve girmemesi durumu düzeltmiyor.” Başını salladı. “Arabada da birçok şey olmuş olabilir.”

“Ona ne dokundum ne de onu öptüm Clemmie.”

“Bunun beni daha mı iyi hissettirmesi gerek?”

“Kendimi iyi hissetmiyordum.”

“Bu da beni daha iyi hissettirmiyor Rhett,” dedi bıkkınlıkla. “Bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Neyi?” Ona biraz yaklaştım. “Ne diyorsun?”

“Ben bunu yapıp...”

“Clementine, dur.”

“Hayır, sen dur,” dedi. “Bırak da konuşayım.”

“Clementine, lütfen açıklama yapmama izin ver.”

“Hayır,” dedi yine başını sallayarak. “Bırak da önce ben konuşayım.” Yataktan fırladı ve volta atmaya başladı. Sonra dönüp bana baktı. “Şu anda sana çok kızgınım Rhett Madison. Çok kızgınım.” Durup bana döndü. “Bir yanım, yaptığın şey yüzünden senden nefret ediyor. Hiçbir şey yapmamış olman umurumda değil, ama insanın ha-

yatında bazı anlar vardır. Bu anların seninle bir ilgisi olmadığını anlarsın. Bu anlarda birisi seni incitse, üzse ve öfkelenirse bile, meselenin seninle ilgili olmadığını fark edersin. Bu anlar yolculuklardır. Bu da senin yolculuğun Rhett. Bunu tam olarak anlayamam. Ben sen değilim. Seni seviyorum, ama sen değilim. Senin için yeterli olmak istiyorum. Acını dindirebilecek kişi olmak istiyorum, ama bunu yapamıyorum. Bunu yapamıyorum ve şu anda anlıyorum. Dünyanın en büyük sevgisiyle seni hayatımın sonuna dek sevebileceğimi ve bunun seni iyileştirmek için yeterli olmayacağını anlıyorum. Ama bu sevgimin yeterli olmadığı ve bunun senin tarafından takdir edilmediği anlamına gelmez. Sadece hayatında benden başka şeyler de olduğunu gösterir. Kalbinde daha fazlası var. Bu, senin yolculuğun Rhett ve engebeli bir yolculuk. Acıyla dolu ve bundan nefret ediyorum. Ama bu senin büyüyeceğin an. Bunu durduracak değilim.”

“Beni terk edecek misin?” diye sordum süklüm püklüm.

“Seni asla terk edemem Rhett,” diye başını ağır ağır salladı. “Seni asla terk edemem. Kalbimin bir parçasısın. Senin için her zaman burada olacağım. Başını dayayıp omzumda ağlayabileceksin. Her zaman konuşabileceğin ve şakalaşacağın kişi olacağım. Sana her zaman sıkı sıkı sarılacak kişi olacağım.”

“Annem keşke kürtaj olsaydım dedi.”

“Ah Rhett.” Bana koştu. “Ah Rhett.”

“Keşke başka birisiyle evlenseydim dedi. Başka birisiyle evlenip başka çocukları olsaymış, farklı bir hayatı olumuş diye düşünüyor. Onlar yeterli olurdu diye düşünüyor. Benim içinse öyle hissetmiyor. Ben yeterli değilim.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi? Sırf kendisi incindiği için senin de canını yakmaya çalışıyor.

Kendi hislerini sana aktarıyor.”

“Canım yandı Clementine. O anda kendimi kaybettim. Tüm umudumu yitirdim.”

“Her zaman yeterli olacaksın Rhett.” Bana sarılıp elimi tuttu. “Kalp atışlarımı hissediyor musun?” Kalbinin avucuma karşı küt küt attığını duyup evet der gibi başımı salladım. “İşte, bu kalp senin için aşkla atıyor. Kendimi bildim bileli sana ait. Şu anda, senden vazgeçmeyeceğim.”

“Peki, şimdi ne yapacağız?”

“Bence bir terapistle gitmen gerek,” dedi. “Bence bu reddedilme hisleriyle nasıl başa çıkacağını öğrenmen gerek. Bence kiliseye gitmen gerek.”

“Cidden mi? Kiliseye mi?” Kaşımı kaldırıp ona baktım.

“Bunu büyükanmem önerdi,” dedi. “Dinle ilgili karmaşık hisler beslediğini biliyorum, ama bunun sana yardımcı olabileceğini de biliyorum.”

“Kiliseye gitmemi ve bir terapistle görüşmemi istiyor-sun demek? Başka?”

“Bence doğru dürüst randevulaşmamız gerek.” Çekine-rek bana baktı. “Tüm bunlar için fazla acele ettik. Bence randevulaşmamız gerek. Bana kur yapman gerek.”

“Kur yapmak mı?” O gece ilk kez güldüm. “Nasıl yani?”

“Beni dışarı çıkarmanı istiyorum. Bizim için yapabileceğimiz özel şeyler planlamayı istiyorum. Bana aşk mektupları yazmanı istiyorum. Senin için ne kadar değerli olduğumu göstermeni istiyorum.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım. “Sana karşı ne hissettiğimi biliyorsun.”

“Rhett.”

“Tamam,” dedim. “Sana kur yapacağım.” Güldüm. “Başka? Yoksa sormasam mı?”

“Bence birlikte yaşamamalıyız.”

“Çıldırдың mı?” Hışım la ona baktım. “Çıldırдың mı Clementine O'Hara?”

“Hayır.” Başını hafifçe salladı.

“Ben oradan taşınmayacağım,” dedim. “Hayatta olmaz.”

“Ne?”

“Seni seviyorum Clementine. İstedğin her şeyi yaparım, ama oradan taşınmayacağım. Kesinlikle olmaz. Günümün en güzel zamanı seninle uyandığım anlar.”

“Yine birlikte uyanabiliriz.”

“Her gecemizi birlikte geçireceksek, farklı yerlerde yaşamının anlamı ne?”

“Ben sadece düşündüm ki...”

“Sen mi düşündün, başka birisi mi?”

Sıkıntıyla oflayıp “Rhett,” dedi.

“Yanıt ver Clemmie. Gerçekten de ayrı mı yaşamak istiyorsun?” Kalbim çılgınlar gibi atarken gözlerine baktım. Evet diye yanıt verirse, bu kararına saygı duyacaktım.

“Hayır,” dedi. “Seninle birlikte yaşamayı çok seviyorum. Ortallığı dağıtıp suçu üzerine attığın halde seviyorum.”

“Ben de seninle birlikte yaşamayı çok seviyorum,” diye güldüm. “Tamam o zaman. Taşınmıyorum.”

“Peki...” demekle yetindi. Eğilip onu öptüm.

“Beni düşünerek geri döndüğün için teşekkür ederim. Beni sevdiğin için de,” diye fısıldadım dudaklarına karşı.

“Gelmezlik edemezdim Rhett. Acını buradaymışım gibi hissettim.” O da beni öpüp saçlarımı okşadı. “Bununla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim. Annenin kalbini kırıp seni yapayalnız bırakmasına da öyle. Bunun sana acı verdiğini biliyorum. Bunu anlamadığını biliyorum, ama bazen asla anlamayacağımız şeyler çıkar karşımıza. Asla gideremeyeceğimiz acılar. Ama bu demek değil

ki hemen pes edeceğiz. Devam etmeyeceğimiz anlamına da gelmez. Bu sorular seni asla terk etmeyebilir Rhett. Annenin neden öyle olduğunu asla anlamayabilirsin, ama bunun nedeni sen değilsin. Onun öyle olmasının nedeni senin yetersiz olman değil. Asla bu yüzden değil Rhett. Asla bu yüzden değil.”

On İki **Rhett**

İki Ay Sonra

Bazı günler her şey yolundaymış gibi hissediyorum ve an-
nesinin yeteri kadar sevmediği bir adam olduğumu unu-
tuyorum. Bazı günler uçuyormuş gibi bir his kaplıyor içi-
mi. Öylesine mutlu oluyorum ki... Ama bir de düşünceleri-
min karanlığının beni korkuttuğu günler var. Kalbimdeki
boşluk beni bir bütün değilmişim gibi hissettiriyor. Ama
hayatın komik bir yanı var. İnsan kendisiyle ilgili olarak
ne kadar kötü hissederse hissetsin, karşısına her zaman
kucaklayacağı bir mutluluk anı daha çıkabiliyor.

“Rhett, buraya gel!” diye bağırdı Clementine bana ban-
yodan.

“Geliyorum,” diye homurdandım koltuktan kalkarken.
“Şu anda maç izlediğimi biliyorsun...”

“Rhett, çok önemli,” diye yine bağırınca, kalbim dura-
cak gibi oldu. Lanet olsun, hamile miydi yoksa? Bir be-
beğiniz olacağını öğrendiğinizde dünya duracakmış gibi
hissettiğinizi söylerler. İtiraf edeyim ki, banyoya koşarken
hiç de öyle hissetmedim. Kalbim gümbür gümbür atıyordu

ve sadece ve sadece baba mı olacağım diye düşünüyordum. “Rhett, hemen içeri girme,” diye bağırdı ben banyonun kapısını açarken. “Bir saniye bekle.”

“Sorun değil Clemmie. Yanındaydım. Hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorsun.”

“Fikrini değiştirebilirsin,” diye bağırınca donakaldım. Doğruydu demek. Hamileydi. Hem bir heyecan, hem de korku hissettim.

“Sorun yok Clemmie. İkimiz de seks yaptık, ikimiz de bebeğe bakabiliriz.”

“Bebek mi?” Kapıyı açıverdi. “Ne bebeği?” Ben ona şok içinde bakıyordum, onun bakışlarıysa şaşkıındı.

“Ne oldu sana öyle?” Pembe saçlarına gülmeden edemedim.

“Saçımı kızıla boyamaya çalışıyordum,” diye ofladı. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

“Ama saçın pembe.”

“Biliyorum,” diye sızlandı. “Gülme bana,” diye suratını ekşitti.

“Bu yüzden mi beni çağırdın?” Suratına baktım. “Saçın yüzünden mi?”

“Evet, saçın yüzünden. Berbat gözüküyorum.”

“Hamile değil misin?”

“Hamile mi?” Yanakları kızardı. “Değilim. Neden öyle düşündün?”

“Eh, korunmadığımız epeyi zaman oldu.”

“Rhett.” Kaşlarını çattı.

“Ne?” diye güldüm. “Tamam, komik olmadığını biliyorum, ama dediğim doğru. Hamile kalmış olman büyük bir sürpriz olmazdı.”

“Rhett, saçlarım.” Saçlarını tuttu. “Ne yapacağım şimdi?”

“Clementine, hiçbir fikrim yok,” diye başımı salladım. Eğilip dudaklarına minik bir öpücük kondurdum ve oturma odasına geri döndüm. “Kusura bakma, maçı kaçıyorum.”

“Çok kötüsün.”

“Özür dilerim. Hamile olsaydın, hâlâ yanında olur-
dum,” diye seslendim. “Seni sevdiğimi biliyorsun, ama sana pek yardımcı olamayacağım pembe kadın.”

“Şey, saçlarım pembe ve hamileyim,” diye seslendiğini duyunca, yine şok içinde irkildim.

“Ne?” Tekrar banyoya koştum. “Hamile misin?”

“Hayır, şapşal,” diye gülüp sustu. “En azından olduğumu sanmıyorum.”

“Dalga geçmeyi kes.”

“Neden? Çok eğlenceli.”

“Seni şimdi kucaklayıp dışarı taşıyacağım ve karların arasına atacağım.”

“Bunu yapmasan iyi olur.” Parmağıyla göğsümü dürttükleli.

“Neden, pembe saçlı bir kardan kadın olursun,” diye güldüm. “Eskiden kar melekleri yaptığımız zamanları hatırlıyor musun?”

“Evet. Eğlenceliydi, ama o zaman çocuktuk.”

“Ergendik,” dedim elinden tutup onu kendime çekerek. “Yaşlı başlı bir kadın olmana rağmen, bundan hâlâ keyif alacağınızı biliyorum.”

“Sensin yaşlı başlı.”

“İkimiz de yaşlıyız o zaman.” Onu benimle dans etmesi için yatak odamıza götürdüm. “Hey, ikimiz de yaşlıyız.”

“İnsanlar yaşlı olduğumuzu söylüyor,” diye şarkı söyleyerek bana eşlik etti. Onu kendi etrafımda döndürürken kıkırdadı.

“Ama kimseyi hayal kırıklığına uğratmayalım diye saçımızı pembeye boyamakla meşgulüz.”

“Çok kötüsün.”

“Ben mi? Kötü olmam imkânsız.”

“Gidip maçını izle Rhett,” diye sızlandı. “Gidip maçını izle de, çirkin pembe saçlarımdan kurtulayım.”

“Çirkin değil ki, çok şirin.”

“Şirin falan değil,” dedi suratını buruşturup. “Haydi, gidip maçını izle.”

“Saçını beğenmediğine üzuldüm.” Onu yatakta uzandığım yere çekti. “Gayet iyi.”

Dudaklarını sarkıttı. “Bunun çaresine bakacağım.”

“Biraz vaktin olduğunda, bir şey izlemeni istiyorum.”

“Öyle mi?” dedi kaşlarını çatıp. “Futboldan çok hoşlanmadığımı biliyorsun.”

“Futbol değil,” deyip gülümsedim.

“Nedir?”

“Gelip izlemen gerek.”

“Futbol maçı izlemek istemiyorum.”

“Dedim ya, futbol değil.”

“Peki.”

“Gel.” Elini tuttum ve birlikte oturma odasına giderken sakinleşmeye çalıştım. “Bunu doğru bir şekilde yapmak istedim.”

“Neyi?”

“Şu videoyu izle. Bu arada sana bir şarkı söyleyeceğim.”

“Bana bir şarkı mı söyleyeceksin?”

“Şey, aslında ben söylemeyeceğim.”

“Ne? Kafamı karıştırıyorsun.”

“David Berkeley’yi çok seversin ya?”

“Evet? Ne yapmaya çalışıyorsun Rhett?”

“Gel,” diye sııttım. “Otur da dinle.”

“Tamam.” Benimle oturma odasına girip koltuğa oturdu.

Televizyonda YouTube kanalını açtım ve son iki haftadır onun için hazırladığım videoyu başlattım. Videodaki şarkıyı söylemeye başladım.

“Gözlerime bak güzelim;
 Senden ayırmayacağım bakışlarımı,
 Ölene dek yanında olacağım.
 Evet, bunu anlamam uzun süre aldı,
 Neden göremedim bilmiyorum;
 Tüm dünyayı dolaştım,
 Ama sendin aradığım.
 Prensesim olur musun?
 Prensın olmama izin verir misin?
 Seni tıpkı eskisi gibi seviyorum,
 Burada söz veriyorum,
 Sana hep iyi davranacağım.
 Sana mektuplar yazıp duruyorum,
 Ama zihnindeki sözcüklerin hiçbirini
 Senin kadar güzel değil Clementine.
 Ah, evet, düştü kalbime bir ateş.
 Haydi, ver bana elini,
 Hayatımı seninle geçirmek istiyorum Clementine.
 Clementine.
 Seviyorum New England’da ilkbaharı,
 Sonbaharın yapraklarını;
 Ama senin yanında uyanmak var ya?
 En çok bunu seviyorum.
 Şu anda her şey öylesine basit,
 Öylesine doğru ki.
 Güneş seninle doğuyor,

Ay seninle parıldıyor geceleri.
 Ah düştü kalbime bir ateş.
 Seninle dolu içim,
 Hayatımı seninle geçirmek istiyorum Clementine.
 Clementine.
 Kahverengi gözlerine baktığımda,
 Görüyorum sokağımızı;
 Gel birlikte bir yuva kuralım,
 Bir ailemiz olsun.
 Clementine O'Hara,
 Umarım artık anlıyorsundur;
 Sana veremeyeceğim hiçbir şey yok,
 Dizlerimin üstünde yalvarıyorum.
 Ah, düştü kalbime bir ateş.
 Yıldızlar yan yana dizilirken,
 Hayatımı seninle geçirmek istiyorum Clementine.
 Benim ol Clementine.”

Clementine çocukluğumuzda çekilmiş eski videoların parçalarını izlerken, ben de onun yüzündeki ifadeyi izledim. Video sona erdiğinde, heyecanla bana döndü. Tek dizimin üstüne çöktüm ve cebimden bir yüzük çıkarıp içime derin bir nefes çektim.

“David Berkeley bu şarkıyı senin için, ikimiz için yazdı.” Sesim titriyordu. “En sevdiğin şarkıcı olduğunu biliyorum. Bu anı en sevdiğimiz şeylerle hatırlamanı istedim.” Kestane rengi tatlı gözlerine baktım. “Hâlâ benimle ilk konuştuğun, ilk kez gülümsediğin, ilk kez beni gıdıkladığın günü hatırlıyorum. Benimle ilk kez ağladığın günü. İlk kez benim yüzümden ağladığın günü. Hayatında ilk kez makyaj yapmaya çalıştığın anı. Hayatımda ilk kez kalbimin duracak gibi olduğu, sarı elbiseni giydiğin o

günü hatırlıyorum.” Ona gülümsedim. “O zamanlar saçların kahverengiydi, pembe değil.” Ona bunları söylerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bana en tatlı gülümsemesiyle baktı; gözlerinde büyük bir şaşkınlık ve şok ifadesi vardı. “Seni seviyorum Clementine. O kadar çok seviyorum ki, bunu yasaklamalılar. Seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum. Beni yine kendim gibi hissettirdin. Bir bütün yaptın. Ne kadar şanslı olduğumu fark etmemi sağladın. Evlen benimle Clementine. Benimle evleneceğini ve sonsuza dek benim olacağını söyle. Karım olacağını söyle.” Sol elini alıp, heyecanla dudaklarımı yaladım. “Seni seviyorum, Clementine O’Hara, bana karım olma şerefini bahşeder misin?”

“Ah Rhett.” Bir anda gözyaşlarına boğuldu. Bu sefer, şok geçirme sırası bendeydi.

“Olamaz, seni üzdüm mü?”

“Hayır, sadece çok mutluyum,” diye yutkundum.

“Evet diyebileceğin kadar mı?”

“Evet,” diye başını sallayıp güldü. “O kadar mutluyum ki evet diyeceğim.”

Yüzüğü parmağına takıp doğruldum ve onu da yukarı çektim.

“Bu büyükannenin yüzüğü,” diye gülümsedim. “Sana vermemi istedi.”

“Evlenme teklif edeceğini nereden biliyor?”

“Annenle babandan izin aldım.”

“Şaka yapıyorsun.” Ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

“Yapmıyorum,” dedim. “Geçen ay annemi ziyarete gittiğimde onlara uğradım,” diye gülümsedim. “Annemi yeni rehabilitasyon merkezine götürmekle kalmadım, annenle ve babanla da vakit geçirdim. Jack bile bir günlüğüne ziyarete geldi.”

“Bunları bana söylemediğine inanamıyorum.”

“Söyleyip sürprizi mahvetse miydin?”

“Ama ben...”

“Clemmie, bunu sana söylemek için bir aydır can atıyordum.” Gülüp onu kendime çektim. “Bu şekilde evlenme teklif etmeyi planlamamıştım.”

“Öyle mi?”

“Evet, ama seksi pembe saçlarını görünce ve bir bebeğimiz olacağını düşününce, sana şu anda sormam gerektiğini anladım. O an geldi diye düşündüm. Bizim anımız. Çılgınca. Tuhaf. Komik. Aşk dolu. Tam bize göre.”

“Böyle olacağımız hiç aklına gelmiş miydi?” dedi, beni dudaklarımdan öpüp.

“Boston’daki bir dairenin oturma odasında öpüşüyor olacağımızı mı?” Başımı hafifçe yana eğdim. “Hayır.”

“Hayır, şapşal. Burada birbirimize âşık ve nişanlı olmamızı diyorum.”

“Buna yanıt vermeli miyim bilemiyorum.” Dudağımı ısırımdım. “Bu sorunun yanıtını duymak isteyeceğinden pek emin değilim.”

“Sorun değil.” Yanağımı okşadı. “Eskiden bir erkek sürtük olduğunu biliyorum.”

“Çok azını biliyorsun.” Onu koltukta kendime çektim. “On dört yaşındayken, karım olacağını rüyamda görmüş-tüm.”

“Ne?” diye bağırdı. “Yalan söylüyorsun.”

“Söylemiyorum,” diye bilmiş bilmiş gülümsedim.

“Bana hiç anlatmadın.”

“Tabii ki anlatmadım. Korkmuştum,” diye güldüm. “En yakın arkadaşım ile evlenme rüyaları görmek istemiş-tim.”

“İstememişsindir eminim.”

“Ama bunun nedeni sınıftaki en güzel kız olduğunu düşünmemem değildi.” Ellerini tutup kalbime götürdüm. “Her zaman tanıdığım en güzel kız olarak kaldın. Aramızda bir şey geçerse seni kaybederim diye korktum. En yakın arkadaşımı kaybederdim ve hiçbir şey buna değmezdi.”

“Beni asla kaybetmeyeceğini biliyorsun.”

“O yüzden seninle evleniyorum.” Elimi kalbine koydum. “Sonsuza dek benim olmanı ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Clementine Madison olacaksın. Karım olacaksın.”

“Ben de beni beynim için sevdiğini sanıyordum.”

“Seni beynin için de istiyorum, çünkü zeki çocuklarımız olsun istiyorum. Bana karşı hissettiğin aşk ve şefkat için de. Anneme ve bana son birkaç aydır gösterdiğin iyi yüreklilik ve terapi seanslarıma benimle geldiğin için. Bana hayatımda her şeyin kusursuz olmasının gerekli olmadığını gösterdin. Acı hissetmenin dünyanın sonu olmadığını gösterdin. Üzülmenin de öyle. Hayal kırıklığına uğramanın da. Annemin sorunlarının bendeki bir eksiklikten kaynaklanmadığını fark etmemi sağladın. Bunlar onun sorunları ve onu sevip destekleyebilirim, ama kendi kararlarını kendisi veriyor ve bunların benimle hiçbir ilgisi yok. Sen bana gerçek aşkın ne kadar fedakârlık gerektirdiğini gösterdin. İnsan gerçekten birisini sevdiğinde, bir başkasının bunu engellemek için hiçbir şey yapamayacağını gösterdin.”

“Gerçekten çok şanslıyız Rhett.” Ellerimi tuttu. “Birbirimizi bulduğumuz için inanılmaz derecede şanslıyız. Bunu kendi gözlerimle görmeseydim, asla inanamazdım.”

“Neye?” dedim şaşkınlıkla.

“Rhett’in âşık olduğuna.”

“Buna alışsan iyi olur Clemmie, çünkü ben Rhett Madison, sana bu dünyada kimsenin birisine âşık olmadığı kadar âşığım. Sana olan aşkım her geçen gün artıyor. Seni çok ama çok seviyorum Clementine. İşte, bu asla değişmeyecek.”

Teşekkürler

Bu kitap şu kişiler olmadan mümkün olmazdı: Hollis Chambers, bu denli yakışıklı ve iyi yürekli olduğun ve videolar için teşekkür ederim. Louisa Maggio, muhteşem kapak tasarımcımız. Emma Mack, gece gündüz çalışan editörüm. Cara Webb, Tiana Croy, Cilicia White, Emily Kirkpatrick, Lisa Petty, Tracie Ridgeway, Stacy Hahn, Chanteal Justice, Tanya Skaggs ve Katrina Jaekley, hepinize kitabın nihai halini kusursuz kıldığınız için teşekkür ederim.

Her zamanki gibi, Tanrı'ya tüm lütufları için teşekkür ederim. Umarım herkes *Âşık Rhett*'i severek okur.

David Berkeley'ye kitabımda şarkı sözlerini kullanmama izin verdiği için teşekkür ederim. *Clementine* isimli şarkıyı özellikle *Âşık Rhett* için yazdığı için de ayrıca teşekkür ederim.

“Back to Blue” - David Berkeley - The Fire In My Head. Straw Man Publishing, 2013. “George Square” - David Berkeley - Some Kind of Cure. Straw Man Publishing, 2011. “Fire Sign” - David Berkeley - After The Wrecking Ships. Straw Man Publishing, 2003. “A Moon Song” - David Berkeley - The Confluence. Straw Man Publishing, 2001. “Homesick” - David Berkeley - Some Kind of Cure. Straw Man Publishing, 2011. “Shelter” - David Berkeley- The Fire in My Head. Straw Man Publishing, 2013. “Clementine” - David Berkeley- J.S. Cooper'ın *Âşık Rhett* romanı için yazılmıştır. Straw Man Publishing, 2014. David Berkeley hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, web sitesini şu adresten ziyaret edebilirsiniz: <http://www.davidberkeley.com/> “Clementine” şarkısını da blogumda dinleyebilirsiniz.

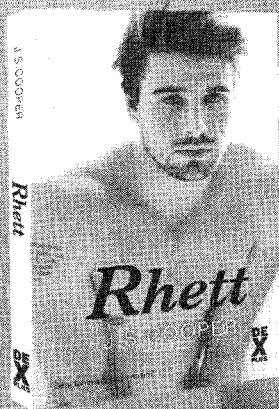
DEX Plus Kitaplığı

- 7 Adam 7 Günah, Twitter Fenomenleri
Kaçığın Kızı, Megan Shepherd
Deliliğin Kıyısında, Megan Shepherd
Poseidon Varisi, Anna Banks
Günah Üçlemesi I. Kitap - Kaçınılmaz Günah, Georgia Cates
Aşkla Gelen Güzellik, Georgia Cates
Adanmış Güzellik, Georgia Cates
Acıtan Güzellik, Georgia Cates
Yanlış Adamlar Atlası, Merve Melis Çirkin Uğurlu
Al Sana Aşk, Meriç Mekik
Ahh Kalbim, Meriç Mekik
Cambaz, Ceyda Sarıhan
Tam İsabet, Alice Clayton
Rhett, J.S. Cooper
Kara Hançer Kardeşliği - Sonsuz Sevgili, J.R. Ward
Kara Hançer Kardeşliği - Karanlık Sevgili, J.R. Ward
İyilik, İdil Hazan Kohen
Dışisel Gerilim, İdil Hazan Kohen
Kişisel Gerilim, İdil Hazan Kohen
Hayatımın Başrolü Olur musun?, Duygu Özlem Yücel&Selim Çiprut
Dengesiz Bir Aşkın Anatomisi, Duygu Özlem Yücel
Dengesiz Bir Adamın Anatomisi, Duygu Özlem Yücel
Bir Bar Filozofu, Semih Çalışkan
Siyah Kelebek - Capella, Zodi
Siyah Kelebek, Zodi
Hadi Yapalım Aşkı, Aşkın Ulaş Kaba
Çöl Rüyası-Aşkın Gizemi, Ayşe Ebru Tezcan
Çöl Rüyası-Aşk Ateşi, Ayşe Ebru Tezcan
Sığ Sularda Kay, Samantha Young
Derin Tutku, Samantha Young
Londra Caddesi, Samantha Young
Dublin Caddesi, Samantha Young
Kocan Kadar Konuş I Diriliş, Şebnem Burcuoğlu
Kocan Kadar Konuş, Şebnem Burcuoğlu
O Adam Buraya Gelecek, PuCCa
Kanun Adamı, Kristen Ashley
Vahşi Adam, Kristen Ashley
Gizemli Adam, Kristen Ashley
Duvarların Dili Olsa, Alice Clayton
Bodyguard, Jennifer L. Armentrout
Titan 1- Geri Dönüş, Jennifer L. Armentrout
Gamble Kardeşler - Oyuncu, Jennifer L. Armentrout
Gamble Kardeşler - Sağdıç, Jennifer L. Armentrout
Hep Seni Bekledim, Jennifer L. Armentrout
Kış Güneşi, Jennifer L. Armentrout
Saplantı, Jennifer L. Armentrout

Beni tanımaya hazır mısın?

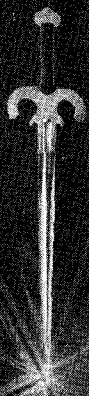
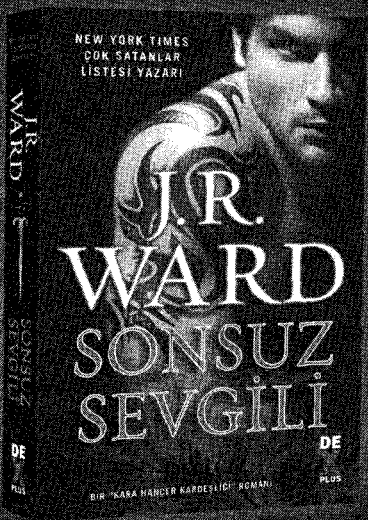
Rhett

J.S.COOPER

**DE
X
PLUS**

KARA
HANÇER
KARDEŞLİĞİ
SERİSİ
DEVAM
EDİYOR!

DE
X
PLUS

www.dexkitap.com

f t i /DEXpub

Rhett âşık. Hem de çılgınlar gibi.

Kız tavlama ustadı, her gün başkasının yatağında, tek bakışıyla istediğini elde eden Rhett Madison, en yakın arkadaşı Clementine O'Hara'ya âşık olursa ne olur? Dünyanın en ince, romantik ve sorumluluk sahibi erkek arkadaşı olacağını sanıyorsanız tekrar düşünün.

Rhett Clementine'a rağmen hâlâ bekâr gibi davranınca Clementine arkadaşlıktan sevgililiğe geçiş kararını sorgulamaya başlar. Clementine'ı kaybetmekten korkan ama eski alışkanlıklarından da vazgeçmeyen Rhett, ona ilişki terapistine gitmeyi önerir. Yine de tüm çabalarına rağmen Rhett, ilişkilerinin duygusal tarafından çok fiziksel tarafıyla ilgili gibidir.

Birbirine âşık iki en yakın arkadaşın gözünden yazılmış *Âşık Rhett*, Rhett serisinin ikinci kitabı.

**DE
X
PLUS**

www.dexkitap.com

[f](#) [t](#) [i](#) /DEXpub

Serili kağıt no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺17